

เห็นถูก รู้แจ้ง ๓

เทียนเป็นสภาพทุกข์
เพราะเมื่อเหตุปัจจัยเปลี่ยน
เทียนต้องปรับสภาพเพื่อรักษาสมดุลใหม่
ซึ่งเทียนไม่เคยเสถียรเลย
เพราะเหตุปัจจัยมีมากมายเหลือประมาณ
ที่ส่งผลตลอดเวลาต่อเทียนในแต่ละวินาที

อ.ประเสริฐ อุทัยเฉลิม

เห็นถูก รู้แจ้ง ๓
อาจารย์ประเสริฐ อุทัยเฉลิม

หนังสือลำดับที่ ๒๐๒

จำนวนพิมพ์ ๕,๐๐๐ เล่ม
มกราคม ๒๕๕๖

ชมรมกัลยาณธรรม

๑๐๐ ถนนประโคนชัย ตำบลปากน้ำ อำเภอเมือง
จังหวัดสมุทรปราการ ๑๐๒๗๐ โทรศัพท์ ๐๒-๗๐๒-๗๓๕๓

ภาพประกอบ

badpris

ศิลปกรรม

ศิริส วัชรสุขจิตกร

แยกสี

แคนนา กราฟฟิค โทร ๐๘๖-๓๑๔-๓๖๕๑

พิมพ์ที่

บริษัท ชุมทองอุตสาหกรรมและการพิมพ์ จำกัด
โทรศัพท์ ๐-๒๘๘๕-๗๘๗๐-๓

สัพพทานัง ชัมมทานัง ชินาติ
การให้ธรรมะเป็นทาน ย่อมชนะการให้ทั้งปวง

www.kanlayanatam.com

www.suanyindee.net

คำนิยาม

หนังสือเล่มนี้จะแปลกหน่อยคือคำนิยามไม่ได้เขียนนิยามคนเขียน แต่ผู้เขียนนิยามคนทำหนังสือ

หนังสือเห็นถูก รู้แจ้ง ตั้งแต่เล่ม ๑-๓ นั้น จะไม่สามารถออกมาสู่สายตาผู้คนได้เลย

ถ้าไม่มีผู้ที่ดีริจัดทำเพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้คน

ซึ่งหมอจุ่ม ประธานชมรมกัลยาณธรรมและทุกท่านที่เกี่ยวข้อง

ซึ่งคงยากที่จะเอ่ยชื่อทั้งหมดในที่นี้ ทั้งตรวจบริพ ทั้งถ่ายรูป และอื่น ๆ อีก

ที่ช่วยกันผลักดันให้หนังสือทั้ง ๓ เล่มออกมาได้

งานของชมรมกัลยาณธรรมเป็นงานที่หนักมีการประสานกับหลายคนหลายฝ่าย ทั้งภายในชมรมเองและภายนอกจึงทำให้เกิดแรงเสียดทานได้ตลอดเวลา

ซึ่งอาจนำมาซึ่งความเหน็ดเหนื่อยอ่อนแรงและท้อได้ในบางครั้ง

และข้อความนี้เป็นข้อความให้กำลังใจหมอบจุ่ม และถือเป็นการให้กำลังใจผู้ที่ทำงานเพื่อผู้คน ด้วยการอุทิศตนทุกคนในกัลยาณธรรมด้วย

“ทำดีเพื่อผู้อื่นให้ดีที่สุด พวกท่านไม่ใช่เนื้อตัวเล็ก ๆ หรอกช่วยคนได้เยอะ ชมรมกัลยาณธรรมมีสมาชิกผู้คนเข้ามาร่วมทางเดินมากแล้ว

จงใช้สิ่งนี้ได้มา ให้เกิดประโยชน์สูงสุด

The Great Power comes with the Great Responsibility.

พลังอันยิ่งใหญ่ที่ได้มา มาพร้อมกับความรับผิดชอบอัน
ยิ่งใหญ่ต่อเพื่อนมนุษย์

วางตัวตนของเราลง แล้วอุทิศตนให้กับโลก แล้วยกความดี
ทั้งหมดให้โลกไปเลย

ความสุข สงบเย็น จะบังเกิดมีขึ้นอย่างแน่นอน”

ขออนุโมทนากับชาวภัลยาณธรรมและสมาชิกทุก ๆ ท่าน

ประเสริฐ อุทัยเฉลิม

สวนยินดีธรรม สุราษฎร์ธานี

www.suanyindee.net

คำนำ

ชมรมกัลยาณธรรม

หนังสืออ่านสนุก ชุด “เห็นถูก รู้แจ้ง” ซึ่งออกมาสู่สายตาเพื่อนนักอ่าน เป็นเล่มที่ ๓ ในมือท่านนี้ มีปฐมบทจากการมาบรรยายธรรมของอาจารย์ประเสริฐ อุทัยเฉลิม ในงานแสดงธรรมครั้งที่ ๒๔ ของชมรมกัลยาณธรรม (แต่เป็นครั้งที่ ๒ ของอาจารย์ในงานชมรมฯ) ชมรมฯ จึงมีดำริ ของงานเขียนของท่านมาจัดพิมพ์แจกเป็นธรรมทานแก่เพื่อนสหธรรมิกที่มาร่วมงาน ท่านได้เลือกบทความขนาดกะทัดรัด ซึ่งเขียนลงในคอลัมน์ของท่าน ในเว็บไซต์สวนยินดีธรรม (www.suanyindee.net) โดยมีมือบรรณาธิการอักษรศาสตร์บัณฑิต จุฬาฯ คือ คุณรัญชิตา อุทัยเฉลิม บุตรีของท่าน ช่วยจัดเตรียมต้นฉบับ ส่งมอบให้ชมรมกัลยาณธรรมได้จัดพิมพ์แจกเป็นธรรมทานได้ตามคำขอ

ประมาณต้นเดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๕ ท่านอาจารย์ได้
เมตตามอบต้นฉบับของเล่ม ๒ และเล่ม ๓ มาให้ชมรมดำเนินการ
ผลิตพร้อม ๆ กัน เพื่อแจกเป็นธรรมทาน เป็นของขวัญปีใหม่รับ
พุทธศักราช ๒๕๕๖ การเตรียมงานก็ค่อนข้างเร่งรัดไม่แพ้เล่มแรก
แต่ทีมงานและผู้เกี่ยวข้องทุกท่านก็พยายามทำให้ดีที่สุด ขอขอบคุณ
เพื่อน ๆ หลายคนที่มาช่วยกันพิสูจน์อักษร บางคนช่วยจัดรูปเล่ม
และที่พิเศษ คือเพื่อน ๆ ของน้องหมีว (รัญชิตา) ก็ช่วยวาดภาพ
ประกอบให้ ทำให้ เล่ม ๒ และ เล่ม ๓ มีชีวิตชีวามากขึ้น ทุกอย่าง
สำเร็จได้ เพราะพวกเราช่วยกันตามกำลังความสามารถ เพื่อให้
ธรรมะดี ๆ ได้มาถึงมือทุกท่าน แค่นี้ก็เป็นความสุขใจของพวกเรา

ท่านที่เคยอ่านเล่ม ๑ และเล่ม ๒ คงทราบดีว่า หนังสือเห็น
ถูก รู้แจ้ง ชุดนี้ น่าอ่านเพียงไร เล่ม ๓ นี้ก็เช่นกัน อ่านแล้ววาง
ไม่ลง เพราะธรรมะของอาจารย์เป็นเรื่องลึกลับลึกลับน้อย ที่อยู่
ใกล้ ๆ หรือรอบ ๆ ตัวเรา ที่เราอาจไม่เคยเอาใจใส่ ไม่เคยพินิจ
พิจารณา เราส่วนมากเป็นอยู่และใช้ชีวิตอย่างประมาท และพลาด
โอกาสดี ๆ ที่ผ่านเข้ามาเพื่อสอนธรรม อาจารย์มีกุศโลบายที่
ชาญฉลาดในการนำเสนอเรื่องราวใกล้ตัว ให้เราสะท้อนสะท้อนใจ

ในความปล่อยปลละละเลยมุมมองที่แยกคายต่าง ๆ ทั้งยังปลุกปลอบ
กำลังใจ ให้เราเห็นโอกาสอันวิเศษที่ได้มายืนอยู่ในจุดที่โชคดี ที่
สามารถจะพัฒนาศักยภาพของความเป็นมนุษย์ ผู้ได้พบพระพุท
ศาสนาให้ดีที่สุด

ในฐานะผู้จัดทำ ทั้งที่ขณะนี้ยังเขียนคำนำเล่ม ๓ ไม่ทันจบ..
คงไม่ไกลเกินฝัน หากเราจะมองเห็นภาพของ เห็นถูก รู้แจ้ง ๔ ๕
๖ ๗ ... วางอยู่เรียงรายบนชั้น ขออย่าว่า นี่คือนั่งสี่ที่หยิบมา
อ่านซ้ำได้ไม่เบื่อ เพราะงานเขียนของอาจารย์เหมือนท่านจับเข้า
เปิดใจสนทนากับเรา ใช้ภาษาง่าย ๆ เรื่องราวทันสมัย ใกล้ตัว ทำให้
คนรุ่นใหม่ไม่กลัวหนังสือธรรมะ พวกเราหวังเป็นอย่างยิ่งว่าอาจารย์
จะมีกำลังใจไม่ท้อถอย ในการกล่าวสอนธรรมและดำเนินอยู่บน
หนทางแห่งผู้พิสูจน์สั่งธรรมยิ่ง ๆ ขึ้นไป และขอให้แสงสว่างแห่ง
ธรรมจงมีอานุภาพส่องถึงใจทุกท่านโดยทั่วกัน

กราบขอบพระคุณและอนุโมทนาทุกท่าน

ทพญ. อัจฉรา กลิ่นสุวรรณ

ประธานชมรมกัลยาณธรรม

สารบัญ

คำพยากรณ์จากเด็กชายปลาบู่	หน้า	๒๐
คำบอกเล่าถึงภัยพิบัติของเด็กชายปลาบู่ระดับโลกชาติ	หน้า	๒๓
เอาของเน่ามาแลกของดี ทำไมไม่รีบเอา	หน้า	๒๙
ตายอยู่แล้ว ไม่มีไม่ตาย	หน้า	๓๐
บรรลุลุทธิธรรมด้วยปัญญา	หน้า	๓๔
ภัยจะพิบัติใหม่ไม่รู้แต่ใจพิบัติไปก่อนแล้ว	หน้า	๓๘
ปฏิบัติไปก็ไม่เห็นดีขึ้นเลย	หน้า	๔๒
เราอยากเป็นใครใหม่?	หน้า	๔๕
ปีใหม่ไปไหนมาบ้าง	หน้า	๔๘
เจ้ากรรมนายเวร	หน้า	๕๐
พวกเราผู้มีความเกิดเป็นธรรมดา	หน้า	๕๓
สติ สมาธิ ปัญญา เป็นผู้ร้ายของผู้มีมิจฉาทิฎฐิ	หน้า	๕๖

ผู้คุ้มภคว	หน้า	๕๘
เก่งหรือโง่ ที่เล่นกับเสือเหมือนเล่นกับแมว	หน้า	๖๒
ท่องเที่ยวไป เดินทางไกล ในโลกกว้าง	หน้า	๖๖
ร่มเงา เมฆ พระอาทิตย์	หน้า	๖๘
องค์ลิมลาล เรื่องที่เราไม่เคยได้ยิน	หน้า	๗๐
แต่ละวัน แต่ละวัน		
มีที่ว่างให้ทุกคนพักได้อย่างสบายใจ	หน้า	๗๙
อย่าประมาท เราอยู่ไม่ถึงพรุ่งนี้	หน้า	๘๑
หมอ...ได้โปรดอย่าโกหก	หน้า	๘๒
เปรต หุสะนะโส	หน้า	๘๔
วัดความก้าวหน้าจากชีวิตตอนนี้ มีความสุข?	หน้า	๙๔
ถ้าไม่มีเครื่องสำอางค์ แล้วคุณค่าของผู้หญิงคืออะไร?	หน้า	๙๖
โลกนี้มีอยู่แค่ตอนนี้		
จะสุขจะทุกข์จะอุเบกขา ก็อยู่แค่ตอนนี้	หน้า	๙๘
บุญกุศล และอานิสงส์ของมนุษย์	หน้า	๑๐๐
ตาย	หน้า	๑๐๕
ความรักกับความเมตตา	หน้า	๑๐๘

ความเป็นกุ เป็นของกุ...	หน้า	๑๑๐
ชื่อของให้ผู้อื่น... ได้บุญ		
ชื่อของให้ตนเอง... ไม่ได้บุญ	หน้า	๑๑๓
ตัวโอกาส	หน้า	๑๑๙
หัวใจพุทธ	หน้า	๑๒๓
การบรรลุนิพพานด้วย iPad	หน้า	๑๒๕
ขอบคุณกิเลสฝ่ายขาวที่ทำให้เราอยากปฏิบัติธรรม	หน้า	๑๓๐
หน้าที่บังความดี	หน้า	๑๓๓
ทำมา_ากิน	หน้า	๑๓๖
เหตุผล เหตุให้เกิดทุกข์	หน้า	๑๓๙
ที่วัดส่วนสูง	หน้า	๑๔๓
ไม่ได้คิดอะไร-คิดมากน่า	หน้า	๑๔๘
เวลามีค่าทุกวินาที	หน้า	๑๕๒
เลี้ยงลูกไม่เป็น	หน้า	๑๕๙
ทำไมผู้ชายมีเมียน้อย	หน้า	๑๖๒
เรื่องราวในชีวิตจริง	หน้า	๑๖๕

เกริ่นนำ

จากที่เขียนบทความเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยกับญี่ปุ่นลงหนังสือเล่มแรกไป ก็ได้รับเสียงตอบรับมาพอสมควร จริง ๆ แล้วยังมีอีกหลายประเด็นที่สามารถหยิบยกมาอภิปรายกันได้ หนึ่งในนั้นก็คือ “ทำไมคนไทยชอบไปเที่ยวที่ญี่ปุ่น” คำตอบก็คงมีหลากหลายแต่หลัก ๆ น่าจะเป็น “ธรรมชาติสวยงาม” และ “ชอบคนญี่ปุ่น”

ชาวญี่ปุ่นที่เราได้พบได้เจอเวลาไปเที่ยว ช่างน่ารัก สุภาพ สรรวม มีมารยาทและคอยคิดถึงผู้อื่นอยู่เสมอ แล้วเหตุใด ถึงมีข่าวว่าชาวญี่ปุ่นมีอัตราฆ่าตัวตายสูงที่สุดในโลก ดูไม่น่าเป็นไปได้สำหรับชนชาติที่ดูใกล้ชิดและรักธรรมชาติ ดูบริสุทธิ์ไม่คิดร้ายกับใคร ๆ นักเรียนไทยที่มีโอกาสไปเรียน-แลกเปลี่ยนวัฒนธรรมที่ญี่ปุ่นจะบอกท่านได้ว่าสังคมของเขาเจ้าระเบียบ และทำให้รู้สึกกดดัน เครียด และหดู่ได้มากขนาดไหน

ส่วนหนึ่งอาจจะเป็นเพราะเรามาจากประเทศที่ร้อนและหยวนกันเป็นกิจวัตร (อ้างอิงถึงบทความก่อนหน้านี้) แต่ดิฉันที่มีโอกาสอยู่ร่วมกับคนญี่ปุ่นมาตลอดหนึ่งปีเต็มนี้ สามารถพูดได้ว่าคนญี่ปุ่นเองเขาก็รู้สึกถึงความเครียดตรงนี้เช่นเดียวกัน

สำหรับประเทศที่จัดว่าเจริญแล้วอย่างญี่ปุ่นนั้น การมาสายเป็นเรื่องที่ต้องขอโทษขอโพยกันเป็นเรื่องเป็นราว มีคำพูดเฉพาะสำหรับพูดว่า “ขอโทษที่ทำให้คุณต้องรอ” (お待たせしました) มีทั้งฉบับเป็นกันเองเอาไว้พูดกับเพื่อนสนิท (お待たせ) และฉบับเป็นทางการของตัวเองให้ต่ำกว่าคู่สนทนา (お待たせいたしました) เพื่อเดินเข้าไปเจอผู้รอกำลังอารมณ์เสียอยู่พอดีเขาจะได้รู้สึกดีขึ้นมาสักหน่อย (หัวเราะ)

ไม่ว่าจะรถไฟ รถใต้ดิน รถเมล์ ทุกอย่างมีตารางเวลาเป๊ะเอาไว้ที่สถานี/ป้ายรถเมล์ทั้งนั้น สามารถดาวน์โหลดจากเว็บไซต์เพื่อพิมพ์เป๊ะไว้หน้าตู้เย็นที่บ้านได้อีกต่างหาก ข้ออ้างที่ว่าพอไปถึงป้ายรถเมล์รถก็วิ่งออกไปพอดีนั้น จึงไม่ค่อยมีความหมายอะไรสักเท่าไรในประเทศเขา

นอกจากนี้สิ่งที่คนไทยคุ้นเคยกันอย่างดีก็คือการต่อแถว ไม่ว่าจะซื้อโมจิ เข้าร้านอาหาร ขึ้นรถเมล์รถไฟรถแท็กซี่ ซื้อตั๋วเบสบอล

เข้าคิวถ่ายรูปกับโป๊โป๊แดง (เจอมาแล้วที่จังหวัดนารา) เข้าร้านเปิดใหม่ (ตอนคริสต์ปีครีมเปิดสาขาใหม่ที่จังหวัดที่ดิฉันไปอยู่ ก็ต้องต่อคิวพอ ๆ กับตอนมาเปิดที่สยามพารากอนเช่นกันหากแต่ของเขาคิวเคลื่อนไหวเร็วมาก และถ้ารอนานเกินครึ่งชั่วโมงจะได้กินฟรี ๑ ชิ้นด้วย ทุกคนเลยไม่ว่าอะไร) (หัวเราะ)

พอเรียนจบก็ต้องผ่านกระบวนการที่เรียกว่า 就職活動 คือ การแข่งขันสมัครงาน ชื่อสุทมาใส่ไปสมัครบริษัทนู้นบริษัทนี้ ส่วนผู้หญิงก็มักจะผ่านกระบวนการ 結婚活動 คือการแข่งขันหาคู่สมรส เครื่องเคียดทุกอย่างเพราะถูกสังคมมองว่าอายุสมควรแก่การแต่งงานแล้ว ต้องหาคู่ไปออกเดท และพยายามรวบรัดตัดความแต่งงานให้ได้ ก่อนจะถูกมองว่าแก่ขนาดนี้แล้วยังไม่แต่งงานอีกหรือ ไปญี่ปุ่นสมัยนี้ จะเห็นคุณแม่วัยสาวเข็นรถเข็นลูกไปช้อปปิ้งในห้างฯ พร้อมเพื่อนสาว และรถเข็นเด็กของเพื่อนกันเป็นเรื่องปกติ

สิ่งที่จะบอกก็คือ ผู้ใดที่ทำไม่ได้อย่างที่ว่าทั้งหมดนี้ (แน่นอนว่ายังมีบรรทัดฐานอื่น ๆ คอยชี้นำการกระทำต่าง ๆ ในชีวิตของชาวญี่ปุ่นอีก) ถ้าไม่ประสบความสำเร็จด้านอื่นไปเลย ก็อาจจะถูกมองว่าไร้ค่าทำอะไรก็ไม่ได้สักอย่าง อยู่รอดในสังคมไม่ได้หรือคนแบบนี้ ในสังคมญี่ปุ่นเราจะต้องทำเหมือน ๆ คนอื่น ใครแตกต่าง ใครโดดเด่นเกิน

จะถูกมองด้วยสายตาตำหนิ (ยกเว้นคุณเป็นชาวต่างชาติ เขาจะมองว่า
 เก่งจัง เยี่ยมจังที่กล้าแตกต่าง ฉันอยากเป็นเหมือนคุณบ้าง) เพราะ
 ฉะนั้นไม่แปลกเลยที่จะมีความกดดันในสังคมสูงมาก ต้องพยายาม
 อยู่ตลอดเวลา ไม่เช่นนั้นก็จะตกลงไปสู่ด้านล่างของสังคมที่ไม่มีใคร
 ต้องการเรา แล้วพอเราตกลงไปแล้ว ใครจะอยากคุยกับเรา ใครจะ
 อยากยื่นมือช่วยเราหรือ? ไม่มีหรอก เพราะเขาไม่อยากจะตกลงมาอยู่
 กับเรา คนที่รู้สึกไร้ค่าและว่าเหวขนาดนี้ มาก ๆ เข้าก็ทนไม่ไหวต้อง
 ฆ่าตัวตายหนีไป

เวลาที่ความฝันพังทลาย แม้แต่ความจริงก็แทบจะไม่เหลือ คน
 เราจะอยู่ในจุดที่อาจจะทำอะไรได้ทั้งนั้น สิ่งสุดท้ายที่จะดึงเราไว้ไม่
 ให้เสียจิตวิญญาณของเราไป ก็มีเพียงความศรัทธา หรือเครื่องยึด
 เหนี่ยวจิตใจ อย่างที่ทราบกันดีว่า คนญี่ปุ่นส่วนใหญ่ในประเทศนั้น ไม่มี
 ศาสนา เมื่อไม่มีเขาก็ไม่รู้ว่าจะมีชีวิตอยู่ไปอีกทำไม เพราะไม่มีอะไรมา
 อธิบายว่า ชีวิตคืออะไร? แล้วทำไมเขาควรจะมีชีวิตอยู่ต่อไป? ไม่มี
 อะไรจะให้ความหมายกับชีวิตหรือการกระทำของเขาได้ ทำไมเขาต้อง
 มาเจอเรื่องราวโหดร้าย? หรือทำไมการฆ่าตัวตายจึงไม่ทำให้อะไรดีขึ้น?
 สิ่งนี้เป็นสิ่งที่จะพูดว่าอันตรายก็คงจะได้

สำหรับคนไทยแทบจะทั้งหมดของประเทศที่นับถือศาสนาต่าง ๆ ก็ขอให้คำแนะนำของศาสนาที่ท่านนับถือไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันให้เกิดประโยชน์เถิด ในวันที่ท่านท้อ หหมดความหวัง จะได้ยังมีความเชื่อที่จะจุดให้ท่านลุกขึ้นมาใหม่ได้อีกครั้ง

สุดท้ายนี้ขอออกตัวว่าที่เล่ามาทั้งหมดมิได้มีเจตนาจะตัดสิน วัฒนธรรมใดแต่อย่างใด สิ่งที่ดิฉันเล่ามาทั้งหมดเป็นสิ่งที่คนไทยที่ได้ไปอยู่ญี่ปุ่นสักระยะเวลาหนึ่งมักจะมองเห็น โดยที่มองบนพื้นฐานที่ว่าเราเป็นคนไทย ไม่ว่าจะเป็นอย่างไรรักยังรักประเทศและประชากรของประเทศนี้เสมอ และไม่ว่าใครจะพูดหรือมองอย่างไรก็จะไม่สามารถเปลี่ยนความคิดนี้ไปได้ ขอขอบคุณค่ะ

ขออนุโมทนาทุกท่าน

รัญชิตา อุทัยเฉลิม

บรรณารักษ์

จดหมาย จากอาจารย์ประเสริฐ

วันนี้เป็นวันคล้ายวันเกิดของหลวงพ่อกับผมเพิ่งปิดคอร์สที่แพร่ จึงไม่ได้มีโอกาสไปร่วมงานในปีนี้นี้ ผมสำนึกในบุญคุณที่หลวงพ่อสอนสั่งมาโดยตลอด หลวงพ่อทำให้พระธรรมคำสอนของพระบรมศาสดาพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นจริงขึ้นมา แม้เวลาล่วงไป ๒,๖๐๐ ปี แล้วก็ตาม ทำให้ผมและผู้คนที่เกิดความมั่นใจว่าหนทางแห่งการพ้นทุกข์จนถึงที่สุดนั้น ยังมีอยู่จริง ไม่เคยเปลี่ยนไปตามกาล หลวงพ่อเป็นหลักชัยให้นักปฏิบัติทั้งหลาย มุ่งมั่นเดินตามทางอันมีอริยมรรคมีองค์ ๘ เป็นแนวทางอย่างอาจหาญ ไม่ย่อท้อ เพื่อถึงสิ่งที่ยังไม่ถึง เพื่อให้บรรลุสิ่งที่ยังไม่บรรลุ ด้วยการเอาชีวิตเข้าแลก

ทุกครั้งที่กราบนิมนต์หลวงพ่อบุไปแสดงธรรม ไม่ว่าจะที่ไหน ไม่ว่าจะกับใคร ไม่ว่าจะช่วงนั้นหลวงพ่อบุจะเจ็บป่วยอยู่หรือไม่ หลวงพ่อบุไม่เคยปฏิเสธเลย แม้ล่าสุด ที่จะนิมนต์หลวงพ่อบุไปบรรยายให้คนเพียง ๔๐ คนฟัง ซึ่งเป็นผู้ตั้งใจปฏิบัติ การนิมนต์หลวงพ่อบุไปบรรยาย แม้เป็นการไปบรรยายเพียงคืนเดียว หลวงพ่อบุไม่เคยต้องคิด ถามเพียงว่า “เมื่อไหร่..ได้ หลวงพ่อบุว่า” แต่คำตอบสั้น ๆ นั้นมันหมายถึงว่า หลวงพ่อบุต้องตื่นแต่เช้ามีด เก็บข้าวของเดินทางจากเขา นั่งรถไปหาดใหญ่ นั่งเครื่องไปกรุงเทพ เดินทางไปปทุมธานี บรรยายเสร็จเช้าเดินทางกลับไปสนามบิน ต่อไปยังหาดใหญ่ นั่งรถกลับไปพัทลุง แล้วเดินขึ้นเขากลับวัด นั่นเป็นสิ่งที่ประทับใจศิษย์ทุกคนอย่างไม่มีวันลืม เพราะหลวงพ่อบุแสดงให้เห็นว่า พระธรรมสำคัญที่สุด ที่ทุกคนต้องรักษาไว้

คำสอนสั้น ๆ ของหลวงพ่อบุที่กินใจ บันทึกไว้ในใจของลูกศิษย์ทั้งหลายอย่างไม่มีวันลืมเลือน อาทิเช่น “ทำไมไม่เอาของเน่าไปแลกของดีล่ะ ภายของเรานั้นเน่าอยู่แล้ว เราตายแน่ ภายเรานั้นเน่าแน่นอน ทำไมไม่เอาของเน่าไปแลกสิ่งประเสริฐที่พระพุทธเจ้าให้ไว้”

เวลาที่ผมเดินทางประกาศธรรมในฐานะสาวก ไม่ว่าจะที่แห่งหน
ไหน ไม่ว่าจะผู้ฟังจะเป็นใคร ไม่ว่าจะลำบากเหนื่อยยากเพียงใด เวลา
หลวงพ่อกถามว่า “เหนื่อยไหม?” ผมตอบว่า “เหนื่อยครับ” หลวง
พ่อจะให้กำลังใจว่า “ให้หายใจในปีนะ” ผมน้อมรับและจดจำมา
จนถึงวันนี้ คนทั่วไปเขาเหนื่อยเขาไปเที่ยวกัน เขาไปพักผ่อนกัน
แต่เราเหมือนคนเป่าปี่ จะไม่สามารถวางปี่ลงได้ เราต้องอาศัย
หายใจพักผ่อนไปในขณะที่กำลังเป่าปี่นะ

“จงมีชีวิตเพื่อผู้อื่น” เมื่อนั้นตัวตนเราจะสลายไป ความเห็น
แก่ตัวจะไม่มี จะเห็นสรรพสิ่งเป็นอนัตตา จำไว้นะ หน้าที่ของ
เราให้ทำอย่างนี้ไปจนตาย ไม่มีใครดูแลก็ให้มันตายไปเลย ทำให้
กับโลกอย่างเดียว พระพุทธเจ้าตรัสว่า การบรรลुरुธรรมสามารถ
เกิดขึ้นได้จากการแสดงธรรม

คำสอนทรงคุณค่าที่เปลี่ยนชีวิตผม คือคำที่หลวงพ่อกัถ์ใน
รถขณะนั่งไปด้วยกันคือ “เห็นไหมว่าตาไม่ใช่เรา” จากวันนั้น ผม
จึงได้เห็นและเข้าใจ เป็นที่มาของความเข้าถึงความจริงอันยิ่งใหญ่

คำของพระพุทธเจ้าที่สั่งสอนสาวกเป็นอันมากและสั่งสอน
มาโดยตลอด คือคำว่า

นั่นไม่ใช่ของเรา นั่นไม่เป็นเรา นั่นไม่ใช่อัตตาของเรา

นั่นคือสิ่งที่ผู้คนไม่เข้าใจ ในคำสอนที่กระชับแสนสั้นของ
หลวงพ่อกี้ ที่พร่ำสอนศิษย์มาตลอด ให้ภาวนาว่า “ไม่ใช่กู” เพราะ
คำว่าไม่ใช่กูนี้ คือการย่อทั้ง ๓ ประโยค ที่พระพุทธเจ้าตรัสแก่
สาวกนั้น เข้ามาสู่คำ ๆ เดียว เพราะว่าเมื่อใครได้เข้าใจคำนี้ จนถึง
ที่สุดว่า แม้จิตใจเองก็ไม่ใช่ “กู” เมื่อนั้นจะถึงที่สุดแห่งทุกข์ หลุด
พ้นไป

กราบแทบเท้าหลวงพ่อกี้ด้วยใจเคารพอันหาที่สุดมิได้

ประเสริฐ อุทัยเฉลิม

สวนอินดิธรรม สุราษฎร์ธานี

www.suanyindee.net

๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๕

คำพยากรณ์จากเด็กชายปลาบู่

เขียนเมื่อวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๔

วันนี้ภาพรวมของมหาอุทกภัยเริ่มค่อย ๆ ดีขึ้นตามลำดับ น้ำขึ้นก็มีน้ำลง สรรพสิ่งล้วนอนิจจัง หากเราไม่เห็นสภาพความจริงที่เกิดขึ้นตลอดเวลา เราจะหลงทุกข์เมื่อมันเกิด แล้วหลงสุขเมื่อมันสลายไป อยู่กับมันอย่างเข้าใจเพื่อให้เกิดปัญญา เพื่อให้คลายทุกข์ลง ชีวิตของทุกคนเหมือนเดินไต่ลวด มันหาความมั่นคงจริง ๆ ไม่ได้เลย พอก่อร่างสร้างตัวมา ก็คิดว่าจะมีชีวิต

ที่มันคง แล้วอยู่ ๆ ก็เกิดสิ่งที่เหนือการควบคุม พอน้ำลด ก็ค่อย ๆ เลียแผลเริ่มต้นกันใหม่

แล้วถ้าอะไร ๆ ภาโถมใส่อีกล่ะ อย่างเช่นคำพยากรณ์ต่าง ๆ จากทั้งต่างประเทศและครูบาอาจารย์หลายองค์หลายท่าน หรือแม้แต่จากผู้ที่ว่าสามารถมองเห็นอนาคต นำมาบอกกล่าวเป็นการเตือนกันอีกมากมายหลายแหล่ง หาก ๒๐๑๒ เกิดภัยพิบัติจริง ๆ ความว้าวเพียงจะหาย ความความเข้ามาแทรก นำสงสารชาวโลกล่ะ เทียบนี้ จะจริงหรือตามคำทำนาย ก็คงตอบว่าอนิจจัง แล้วโลกจะเป็นอย่างนั้นไหม? ก็อนิจจัง

เพราะสภาพของรูปนามรวมถึงโลก ก็มีสภาพเปลี่ยนแปลง ไม่ได้หยุด มันก็วิ่งมานาน หากเกิดขึ้นก็คงสูญเสียมัจฉามากอีกมาก หากหมัดแรกก็จะหนีคอกอยู่แล้ว หมัดสอง หมัดสามจะยื่นไหวหรือหรือบางคนอาจบอกว่า โชคดีที่ตายก่อน แต่นั่น ขอให้เป็นไปตามเหตุปัจจัยนะ อย่าตัดสติใจทำอะไรเอง ไม่อย่างนั้นโชคร้ายแน่

มีคำทำนายหนึ่งที่ออกมาอีกในช่วงนี้ จะเชื่อไม่เชื่อก็แล้วแต่
ดุลพินิจเอง ผมเพียงแต่อยากให้ทุกคนไม่ประมาท เพราะความ
เป็นจริงสาระไม่ได้อยู่ที่ควรเชื่อหรือไม่ แต่อยู่ที่หากเกิดขึ้นจริงเรา
ควรจะทำอย่างไร ไม่ใช่เราจะไปหยุดอะไร แต่เราอยู่บนความไม่
ประมาท เห็นสิ่งที่เกิดซ้ำแล้วซ้ำอีก บางทีอาจบอกกับตัวเองได้ว่า
“การเกิดทุกคราวเป็นทุกข์รำไป”

คำบอกเล่าถึงภัยพิบัติ ของเด็กชายปลาบู่ระลึกราติ

เขียนเมื่อวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๔

สวัสดีครับ ผู้ที่รักผืนแผ่นดินไทยทุกท่าน

กระผมชื่อนายทองใบ คำสี เกิดวันที่ ๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๘๑
อายุ ๗๓ ปี เป็นชาวอำเภอสอยดาว จังหวัดจันทบุรี* กระผมมีลูก
ทั้งหมด ๕ คน เป็นผู้หญิง ๔ คน ผู้ชาย ๑ คน บุตรชายของผม
คนเดียวชื่อ “ปลาบู่” ซึ่งได้เสียชีวิตมาแล้ว ๓๗ ปี ตอนเขามีอายุ
ได้ ๕ ปี ๘ เดือน กับอีก ๑๕ วัน

* บ้านเลขที่ ๒๓๔/๒ หมู่ ๑ บ้านตามูล ตำบลทรายขาว อำเภอสอยดาว จังหวัด
จันทบุรี ๒๒๑๘๐

ก่อนตายบุตรชายบอกกับผมว่า อีก ๑๕ วันหนูจะตายแล้ว หนูอยากคุยกับพ่อ และให้ผมไปซื้อเทปมาบันทึกเสียงเขา แต่ผมไม่ได้ทำตาม เพราะไม่เชื่อว่าเขาจะตายจริง ๆ กระผมได้ฟังหลาย ๆ เรื่อง แต่เขียนเพียงบางตอนที่บุตรชายได้เล่าเมื่อวันที่ ๒๓-๒๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๑๗ เป็นเวลา ๓๗ ปีมาแล้ว เรื่องสำคัญ ๆ ที่เขาเล่าคือ เรื่องอดีตชาติของเขา และบุคคลสำคัญ ๆ เรื่องภัยพิบัติ ที่จะเกิดขึ้นในประเทศไทยและโลกในอนาคต เรื่องราวในอนาคตของประเทศไทย เรื่องสงครามโลกครั้งที่ ๓ เรื่องดวงอาทิตย์ โลก จักรวาล ชาติ เหล็กไหล มีความเป็นมาอย่างไร เรื่องขุมทรัพย์ในแผ่นดินที่พระแม่ธรณีเก็บเอาไว้หลาย ๆ แห่ง ฯลฯ

รวมถึงต้องการให้พ่อเป็น “ทูต” หรือ “สื่อ” ให้มีการเตรียมการป้องกันเขื่อนที่จะพังจากแรงแผ่นดินไหว การวางท่อใหญ่ ๆ เพื่อระบายน้ำจากตัวเขื่อนลงทะเล เพราะน้ำเมื่ออยู่ในท่อจะสามารถควบคุมได้ และเรื่องการชุดคลองลัดคอคอดลูกน้ำเต้าเพื่อระบายน้ำในแม่น้ำเจ้าพระยาให้ไหลเร็วขึ้น (ปัจจุบันเป็นโครงการตามพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ซึ่งเสร็จสิ้นเรียบร้อยแล้ว)

อยากให้พ่อช่วยเป็นทูตทางวิญญาณบอกให้คนได้ทราบ จะได้ป้องกันไว้ก่อนที่เขื่อนจะพังเพราะแรงแผ่นดินไหว “แผ่นดินแยกเขื่อนแตกขาด” เขื่อนกักเก็บน้ำที่จังหวัดตาก (เขื่อนภูมิพล) จะพังเสียก่อนจะแก้ไขไม่ได้ โดยการเอาเหล็กวางรถไฟไปหุ้มให้แข็งแรงเป็นเขื่อนเหล็ก จะได้พังไม่มาก จากหนักจะได้เป็นเบา

“หนูมองเห็นความเสียหาย มีคนตายมากมาย อำเภอสามเงา ตาก นครสวรรค์ อโยธยา ปทุมธานี นนทบุรี โรงพยาบาลศิริราช ท่าเรือคลองเตย เครื่องบินโดยสารไอพ่นจมน้ำด้วย”

เขากถามผมว่า “รถไฟลอยฟ้ามันหาะได้ไหมพ่อ?” “รถไฟใต้ดินมันมุดน้ำได้ไหมพ่อ?” (ปี พ.ศ. ๒๕๑๗ ยังไม่มีรถไฟลอยฟ้าและรถไฟใต้ดิน) ใต้กรุงเทพฯ-ธนบุรี ไม่มีลูกธนู-หินมีแต่ทรายทับถมโคลนตมอยู่ลึก ๆ คนโบราณก่อสร้างเมืองไม่ต้องตอกเสาเข็ม เอาซุงมาทำแพบก จึงทำได้มั่นคงแข็งแรง

แม่น้ำเจ้าพระยาถูกขุดลอกลึกซึ่งเป็นอันตรายมาก ๆ เพราะทรายทับถมตมเลนเหลือบางมาก ทำให้ตมเลนปุดทะลักขึ้นมาในแม่น้ำเจ้าพระยา ตึกรามบ้านช่องสิ่งก่อสร้างที่มีน้ำหนักมาก ๆ

จมดินยังไม่พอ เพราะเสาเข็มยังไม่ถึงดินดาน รถไฟยังวิ่ง สะเทือนเขย่าเม็ดทรายที่หุ้มเสาเข็ม ทำให้เสาเข็มทรุดตัว

หนุ่ยอยากให้รัฐบาลทำเขื่อนใต้น้ำ ดักทรายเป็นระยะเพื่อให้แม่น้ำเจ้าพระยาตื้นขึ้นเหมือนเดิม เพราะเมื่อชุดแม่น้ำเจ้าพระยาลึก ๆ ก้นแม่น้ำก็จะมีแต่ตมเลน น้ำหนักของสิ่งก่อสร้างริมแม่น้ำจะกดตมเลนในแม่น้ำให้ปูดขึ้นมา ทำให้เกิดการทรุดตัวของสิ่งก่อสร้างริมแม่น้ำ

ตึกรามบ้านช่อง สิ่งก่อสร้างต่าง ๆ จะพังเพราะแรงแผ่นดินไหว น้ำในต้วเขื่อนที่พังยังไหลมาท่วมซ้ำเติม ทุกข์ยากลำบากมาก ๆ การสร้างเขื่อนใหญ่อยู่เหนือพระนครเป็นอันตราย เพราะแรงแผ่นดินไหวแรงมาก เหมือนเมื่อก่อน ครั้งนาน ๆ โหนดิโดเนเสาร์ตายหมด!

เขียนถึงตรงนี้ได้ก็อายุเพียง ๕ ขวบ ๘ เดือน ๑๕ วัน บ่นว่าเขื่อนที่สร้างเสร็จแล้วยังไม่สมบูรณ์เพราะไม่ได้วางท่อใหญ่ ๆ เพื่อเอาน้ำออกสู่ทะเล ไม่มีท่อปล่อยน้ำออกจากเขื่อน เพราะถ้าระดับน้ำในเขื่อนเต็มขึ้นมา ก็จะมีการปล่อยน้ำออกจากต้วเขื่อน น้ำก็จะ

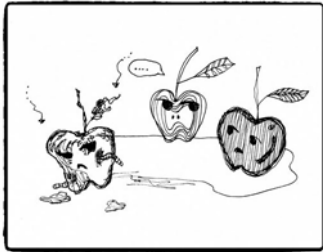
ท่วมบ้านเรือนที่อยู่ใต้ตัวเขื่อน แต่ถ้ามีการวางท่อใหญ่ ๆ จากตัวเขื่อนลงสู่ทะเลเลย น้ำก็จะระบายลงท่อกว้างใหญ่ไม่ท่วมบ้านเรือนและแผ่นดินที่อยู่ข้างบน น้ำเมื่ออยู่ในท่อจะสามารถควบคุมได้ และจะสามารถแก้ปัญหาหน้าท่วมได้ในระยะยาว

ปลาบู่ถามผมว่าอีก ๒๗ ปี พ.ศ. อะไร ? (๒๕๔๔) จะมีเครื่องบินชนตึก อีก ๓๐ ปี พ.ศ. อะไร ? (๒๕๔๗) จะเกิดคลื่นยักษ์ คนจะตายกันมาก อีก ๓๕ ปี พ.ศ. อะไร ? (๒๕๕๒) จะเกิดแผ่นดินไหวในต่างประเทศ แต่อีก ๓๘ ปี (๒๕๕๕) จะเกิดอาเพศรุนแรง แผ่นดินไหวรุนแรงเกือบทั่วโลก จะโดนทั้งไทยพม่า ฯลฯ กรุงเทพฯ จมดินจมน้ำ เขื่อนที่จังหวัดตากก็พัง “ในเวลายามสองในคืนปีใหม่ คนไทยฉลองกันสนุกสนาน เกิดแผ่นดินไหวมีคนตายมากมาย” (ยามสอง คือประมาณเวลา ๒๒.๐๐ - ๒๔.๐๐ น.)

กระผมได้ฟังหลาย ๆ เรื่อง แต่เขียนเพียงบางตอนตามเรื่อง ที่ปลาบู่เล่าเป็นเวลา ๓๗ ปีมาแล้ว ปัจจุบันนี้กระผมอายุ ๗๓ ปีแล้ว เป็นห่วงประเทศชาติ เชื่อว่าต้องเป็นความจริงตามที่ปลาบู่เล่า เพราะที่ผ่านมามีเหตุขึ้นมามากแล้ว เหลือแต่ที่ยังไม่ถึง

ลูกชายบอกว่าต่อไป ประเทศไทยจะเป็นตัวอย่างแก่ประเทศอื่น ๆ ต่างประเทศจะมาพึ่งพาประเทศไทย และพระพุทธศาสนาจะเป็นอันดับหนึ่งของโลก ขณะที่ประเทศอื่น ๆ จะเสียหายเพราะภัยพิบัติและการสู้รบจากสงคราม) จะเกิดสงครามนิวเคลียร์ในปีที่ ๔๐ หลังจากเสียชีวิต (ตรงกับ พ.ศ. ๒๕๕๗)

คงไม่ต้องมาเถียงกันว่าจะเชื่อหรือไม่เชื่อ เพราะถ้าถึงปี พ.ศ. ๒๕๕๖ แล้วไม่เกิด ก็แปลว่าไม่จริง มันก็เท่านั้นเอง

เอาของเน่ามาแลกของดี ทำไมไม่รับเอา

เขียนเมื่อวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๔

หลวงพ่อดี้นบอกว่า ในเมื่อกายเรานี้ก็ของบูดเน่า เน่า
 ทุกเวลา ทำไมไม่เอามาแลกของดี ๆ ที่พระพุทธรเจ้าตรัสรู้ ซึ่งก็
 ยากเย็นแสนเข็ญกว่าจะตรัสรู้ได้แต่ละพระองค์ ช่วงนี้ยังมีโอกาส
 จะแลกไหม? จะแลกก็รีบ ๆ นะ เพราะไม่รู้จะเน่าวันไหน พอ
 เน่าแล้วแลกไม่ได้ล่ะ...

ตายอยู่แล้ว ไม่มีไม่ตาย

เขียนเมื่อวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๔

ในเมื่อคนเราก็ตายอยู่แล้ว ทุก ๆ วันนี่ กายเราก็บูดเน่าเข้าไปทุกวัน แต่มันยังสร้างเซลล์ใหม่ขึ้นมาสู้ได้ตลอด จึงทำให้ชีวิตยังดำรงอยู่ได้ หากเรามองตามความเป็นจริง ชีวิตของทุกคนนั้นกำลังนับถอยหลังสู่วันสุดท้ายกันทุกคน ไม่ได้เกี่ยวกับภัยพิบัติ ๒๐๑๒ เลย เรื่องของเรื่อง จะอยู่ถึงวันนั้นหรือเปล่ายังไม่รู้เลย เมื่อไม่กี่วันก็มีผู้ที่กำลังจะเสียชีวิตโรคมหาหาม ให้ช่วยชี้ทางสงบบนเตียงในโรงพยาบาลก่อนจะจากโลกนี้ไป นี่ก็เป็นอีกคนที่ไม่เห็นต้องรอ ๒๐๑๒

หากเราตายแน่ ๆ อยู่แล้ว ทำไมไม่ทำเวลาที่เหลือให้มันดี
ที่สุดล่ะ คนเราเลือกเกิดได้ไหม? ถ้าการเกิดเป็นผล แสดงว่าต้องมีเหตุ เหตุคือการทำอะไร ๆ ในทุก ๆ วินาทีของเรานั้นเอง จะทำ
วินาทีไหนล่ะ? ก็วินาทีนี้แหละ

ถ้าจะเลือกเกิดในสุคติภูมิ เช่น มนุษย์ เทวดา พรหม ก็เป็นผู้มีศีล ละอายเกรงกลัวต่อบาป เจริญภavana นั่งสมาธิ เติบงกรรม มีสติรักษากิจ ละอกุศล เจริญกุศล ทำประโยชน์ช่วยเหลือเพื่อน
มนุษย์

ใคร ๆ ก็คงไม่อยากเกิดเป็นเดรัจฉาน แต่เหตุเกิดให้เป็น
เดรัจฉานก็คือ โมหะ ความหลง เผลอ เหม่อ นั่งคิดโน่นคิดนี่จน
ใจเป็นทุกข์ ไม่มีสติจะระลึกว่าเผลอเหม่อไป อยู่กับเหม่อเป็นเวลา
นาน ๆ แล้วก็ทุกข์

หรือว่าใครอยากเป็นเปรต เหตุเกิดเป็นเปรตก็มาจาก โลภะ
ความโลภ อยากไม่สิ้นสุด อยากจนจิตใจเร่าร้อน เห็นใครเขา
ทำบุญทำกุศลก็เที่ยวไปเสียดายเงินของผู้อื่น คอยพุดชัดขวางการ
กระทำบุญกุศลของคนอื่น คดโกง ยักยอกเงินที่ไม่ใช่ของ ๆ เรา

โดยเฉพาะการคอร์รัปชันนั้นไม่ต้องห่วง คุณได้ใช้สิทธิ์นั้นแน่ เพราะมันเป็นทุกข์ร้อนรันทั้งแต่วินาทีที่คิดจะโกงแล้ว หากอยากได้ของที่ใช้เงินส่วนตัวที่ได้มาโดยชอบ นั้นยังไม่น่าห่วงมาก เพราะหากเรามีสติใช้เหตุใช้ผลในการซื้อหาพอสมควร จิตใจมันไม่ได้มีตัณหาบีบคั้นมากนัก และก็ไม่ได้ไปสั่งสมจิตที่เราร้อนจนหนัก

แล้วเหตุเกิดของอสุรกายละ ก็พวก Self จัด ทุแก่่ง ทุแก่่ง ทุรู้หมด นิ่งดูทีวีดูข่าว ดำได้ทุกคน โลกนี้ไม่มีใครดีเลย ทั้ง ๆ ที่คนพูดแย้งว่าตั้งเยอะ แต่ก็ไม่เห็นตัวเอง

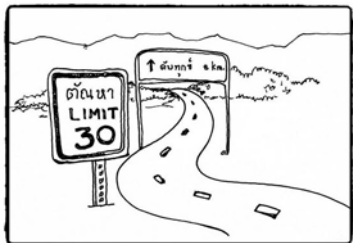
สุดท้ายคือสัตว์นรก ภูมินี้ไม่น่าไปเป็นอย่างยิ่ง เลี้ยงโทะณะหงุดหงิด รำคาญ โกรธเป็นเพื่อนเป็นไฟ โมโหเมื่อไม้สั้น ดำเก่ง วินแตก อาฆาตพยาบาท ไม่ให้อภัยใคร แม้เวลาจะเนิ่นนานเพียงไรก็ยังไม่แค้นไม่หาย ภูมินี้น่ากลัวยิ่งนัก ยิ่งถ้าโกรธพ่อโกรธแม่ ครูบาอาจารย์ ผู้มีพระคุณ ยิ่งไปกันใหญ่

เพราะฉะนั้น หากการกระทำในทุกวินาทีของเรานั้น เป็นเหตุเกิด อยากเกิดเป็นอะไรก็ตามเอา แต่ประเภทอยากเกิดดี ๆ

แต่ทำแยะ ๆ ในแต่ละวัน ขอบอกว่า ผลมาจากเหตุ ทำอย่างไรก็ได้
อย่างนั้น ไม่เกี่ยวกับว่าคิดอยากเป็นอะไร

ถ้าไม่อยากเกิดมาทุกข์อีก ก็อย่าสร้างเหตุเกิด เมื่อเหตุดับ
ผลก็จะดับ อุปติสสะ (พระสารีบุตร) ฟังคำของพระอัสสชิแล้ว
บรรลุนิพพานเป็นพระโสดาบัน จากประโยคที่ว่า “ธรรมเหล่าใด
เกิดมาแต่เหตุ พระตถาคตทรงแสดงเหตุ และแสดงความดับ
เพราะหมดเหตุ พระพุทธเจ้าตรัสอย่างนั้น”

ดับเหตุเกิด ต้องเจริญมรรค เหตุดับ ผลก็นิโรธ นั่นละ
นิพพาน

บรรลุลุธรรมด้วยปัญญา

เขียนเมื่อวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๔

อริยมรรคมีองค์ ๘ นั้น เมื่อแบ่งเป็น ๓ ส่วน ก็คือ ไตรสิกขา
ศีล สมาธิ ปัญญา

ปัญญาแบ่งเป็น ๒ ข้อ

๑. สัมมาทิฏฐิ ความเห็นอันถูกต้อง
๒. สัมมาสังกัปปะ ความดำริอันถูกต้อง

ปัญญาในการบรรลุธรรม คือ ความเห็นอันถูกต้อง
เห็นอะไรถูกต้อง?

เห็น (รู้แจ้ง) อริยสัจ ๔

รู้แจ้งอะไร ในทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค

รู้จักว่าอะไรเป็นทุกข์ แล้วอะไรเป็นเหตุเกิดของทุกข์ เมื่อ
รู้จักทุกข์ ก็คือรู้จักการเกิด เพราะสรรพสิ่งในโลกนี้ที่เกิดขึ้นล้วน
เป็นทุกข์ เมื่อรู้จักทุกข์ ก็จะเริ่มรู้จักว่าอะไรเป็นเหตุเกิดของมัน
เหตุเกิดของมันมีอยู่แค่ ๒ อย่างก็คือ **ตัณหาและอุปาทาน** เท่านั้น
เอง

การจัดการกับทุกข์ทั้งหลายก็ด้วยการเจริญมรรค เมื่อเจริญ
มรรคไป ทุกข์ระหว่างทางจะลดลงไปเรื่อย ๆ ตัณหาโดนเบรคไป
เรื่อย ๆ เปลี่ยนนิสัยสันดานใหม่ เริ่มเป็นคนดีมีใจกุศลมากขึ้น
จนเห็นความจริง ปล่อยวางความยึดถือลงได้ เกิดเป็นนิโรธ

เพราะฉะนั้นหากจะพูดถึงมรรคองค์ที่สำคัญต่อการบรรลุ
ธรรมพ้นทุกข์จริง ๆ ก็คือ การเกิดปัญญาเกิดสัมมาทิฐิ แต่จะ

เกิดปัญญาได้จนปล่อยวางความยึดมั่นได้ต้องเห็นไตรลักษณ์ จะเห็นไตรลักษณ์ได้ก็ด้วยการเจริญมรรคมาเรื่อย ๆ ดังนั้นเจริญมรรคแล้วต้องเห็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ถ้าไม่เห็น ปัญญาไม่เกิดหรอก ยิ่งเจริญ ยิ่งยึดมั่นว่าได้ปฏิบัติธรรม

เพราะฉะนั้นการรู้แจ้งอริยสัจ ในเบื้องต้นก็คือเห็นการเกิดของทุกข์ การดับไปของทุกข์ ต่อไปมันจะเห็นว่ากระทบมาแต่ทุกข์ไม่เกิด (เมื่อการกระทบมีค่าเท่ากับ ๐ ผลจึงเท่ากับ ๐) ดูเหมือนเหตุยังมี แต่กลับไม่มีผล จะเข้าใจ เกิดปัญญาตรงนี้ได้ว่า การกระทบ (ผัสสะ) ไม่ใช่เหตุของทุกข์ แต่เหตุของทุกข์ก็กลับกลายเป็นอยู่ที่การปรุงแต่ง เมื่อการปรุงแต่งดับ ผล (คือทุกข์) จึงดับจากนั้นจะดับยาว ๆ ว่าง ๆ สงบยาว ๆ จนเห็นว่าไม่มีอะไรน่ายึดถือแม้ส่วนตัวจิตเอง ก็ปล่อยวางลงได้อย่างถาวร

นี่คือการรู้แจ้งอริยสัจอย่างแจ่มแจ้ง เมื่อรู้หมดแล้วว่าอะไรเป็นทุกข์ อะไรเป็นเหตุ จึงไม่ก่อไม่สร้างเหตุขึ้นมาอีก นิโรธจึงเกิดอย่างถาวร

หากจะพูดกันจริง ๆ แล้ว ในส่วนของศีล สมาธิต้องทำมาก
แค่ไหนไม่ได้มีการบัญญัติไว้ แต่หากใครทำให้เกิดปัญญาตามนี้
ได้ก็เป็นอันว่าหลุดพ้น ทำมานาน้อยแค่ไหนไม่รู้ เกิดปัญญารู้
แจ้งอริยสัจก็จบกัน

ทำมากกว่า หลุดพ้นก่อน? ทำมากกว่า เกิดปัญญามากกว่า?
ทำน้อยกว่า ดีกว่า? ทำแบบนี้ ดีกว่า? ต้องเคร่งแบบนั้น ดีกว่า?
ความจริงคือแค่ไหนก็ต้องพอดี เมื่อพอดีก็เกิดปัญญารู้แจ้งอริยสัจ
เป็นอันจบ

ภัยจะพิบัติไหมไม่รู้ แต่ใจพิบัติไปก่อนแล้ว

เขียนเมื่อวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๔

วันนี้ยิ่งใกล้จะเข้าสู่ปี ๒๐๑๒ เรื่องของภัยพิบัติยิ่งกลายเป็นกระแสที่มาแรงจริง ๆ จนผมเองงงว่า วันนี้มีผู้สนใจธรรมะมากขึ้นหรืออย่างไร ยอดคนเข้าเว็บไซต์ของสวนอินดิธรรมเพิ่มขึ้นบางวัน ๑,๐๐๐% คือ ๑๐ เท่าจากเดิม แต่พอดูรายละเอียดของผู้ที่เข้ามา ส่วนใหญ่มาจากการค้นหาคำว่า “ด.ช.ปลาบู่” ใน Google ทั้งนั้นเลย หรือไม่ก็ “ภัยพิบัติ ๒๐๑๒”

กระแสนั้นแรงจริง ๆว่าจะเกิดหรือไม่เกิด ถึงไม่เกิด ความตายก็น่ากลัวสำหรับคนไม่รู้ที่อยู่ดี ถ้าเกิดก็เหลือ ๒ ทาง คือถ้าตายก็ตายไป ถ้าไม่ตายก็กลับมาโพสต์ตำคนที่ไม่เชื่อ ดำรัฐบาล แล้วก็มีคนที่เสียหายจากภัยพิบัติ กับคนที่ไม่โดนกับเขาด้วย แล้วก็กลัวอดตายต่อไปอีก หรือไม่ก็นั่งทุกข์จากการพลัดพราก

รู้ไหมว่าความรู้สึกกังวลในความไม่แน่นอนอย่างนี้เป็นทุกข์พยายามจะหาคำตอบจากอะไรว่ามันจะเกิดหรือไม่เกิด ทำไม่ไม่รู้สิกว่าสภาพอย่างนี้เป็นความอึดอัดไม่สบายใจ ซึ่งมันเกิดกับเราทุกเรื่อง เพราะพอคิดไปถึงผลกระทบหากกิจการล่มสลาย ทรัพย์สินพังพินาศ สูญเสียคนที่รักไป มันล้วนแต่เป็นทุกข์มาก เพราะอะไรรู้ไหม? เพราะยังมี “ชาติ” คือการเกิด จึงเกิดทุก ๆ อย่างคือชรา มรณะ และในระหว่างการดำเนินชีวิตแต่ละวินาทีอีก ถอนหายใจดัง ๆ ไปเลยเถอะ “เฮ้อ!”

ออกเถอะ ตราบเท่าที่ยังมีทางอยู่ อย่ามัวหาคำตอบหาเหตุผลอะไรให้มันมาก ไม่รู้จะพูดอย่างไรแล้ว ทำอย่างอื่นทำได้เต็มที่ทุกอย่าง ยากแค่ไหนไม่มีหวั่น ยกเว้นปฏิบัติเพื่อพ้นทุกข์ มันยากเย็นเหลือใจ

วันนี้กลัวตายไหม? กลัว ขนาดทุกข์ขนาดนี้ละ คนก็ยังกลัวตาย ไม่อยากตาย

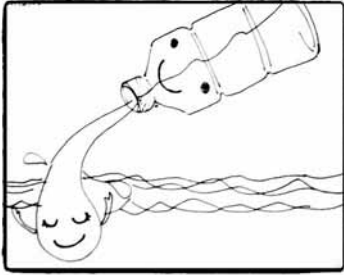
เชื่อไหมว่า ลัทธิวนรก เดรัจฉาน เปเรต อสุรกาย ซึ่งทุกข์แสนสาหัสทุก ๆ วัน มันก็กลัวตายทั้ง ๆ ที่มันทุกข์มาก นึกว่ามันจะอยากตาย แต่เพราะความไม่รู้ มันกลับกลัวตายยิ่งกว่าคนกลัวตายซะอีก ทั้ง ๆ ที่แต่ละขณะ มันทุกข์ทรมานในขุมนรกเสียยิ่งกว่าเรามาก (จากคำของพระภาคเณที่ตอบปัญหาพระเจ้ามิลินท์)

ถามตัวเองดูสิ แล้วคิดว่า เทวดา พรหม กลัวตายไหม? ถามตัวเองก็ได้ วันที่ท่านมีความสุขสบาย มีครอบครัวที่คุณพูดเองว่า เพอร์เฟ็ค มีงานที่คุณคิดว่ามันเพอร์เฟ็ค ท่านเคยรู้สึกว่ “เฮลละมีทุกอย่างแล้ว พร้อมที่จะพอแล้ว ไปสู่ทางหลุดพ้นดีกว่า ไม่เห็นมีอะไรเลย ทำไปก็อยู่อย่างนี้เรื่อยไป” เคยคิดอย่างนี้บ้างไหมล่ะ แต่เอาเข้าจริง ๆ ไม่มีหรอก ยิ่งได้ก็ยิ่งอยากได้ขึ้นไปอีก จุดพอจะถูกตั้งไว้ส่งเดชข้างหน้าอย่างนั้นเอง เช่น ฉันจะอยู่แค่ ๗๐ ปีก็พอ ตอนพูดอายุเท่าไร ๕๕ มั้ง ลองไปถามคนอายุ ๗๐ ดูซิ เขาน่าจะตายได้แล้วนะ เขาจะยอมไหม ดังนั้นเมื่อคนที่ว่าจะอยู่แค่ ๗๐ ปี

พอถึง ๓๐ จริง ๆ ก็โยนไป ๘๐ อีก เป็นอย่างนี้เรื่อยไป เรื่องเงินก็แบบเดียวกัน ไม่มีพอหรอก

ก่อนจะมาถึงวันนี้ ผู้ที่ประสบความสำเร็จที่เคยตั้งเป้าหมายในชีวิตไว้ว่า หากฉันมีเท่านั้นเท่านี้ แล้วฉันจะมีความสุข วันนี้สุขหรือยัง พอหรือยัง พร้อมหรือยังละ สำหรับการปล่อยวาง หรือตั้งเป้าใหม่ไปอีก หรือจะรู้เองเลยว่า มันกลายเป็นหนักกว่าเดิม ปากพูดไปเหมือนจะรู้ว่าหนัก แต่กูก็ยังทำต่อไปไม่หยุด

ถึงวันนั้น ใช้ภาษาที่ว่า “ไม่เห็นโลงศพ ไม่หลั่งน้ำตา” ไม่ได้ นะ เพราะมันไม่เห็นได้เห็นโลงและไม่เห็นได้หลั่งน้ำตา เพราะมันอาจจะหันหันจนตาเบิกโพลง

ปฏิบัติไปก็ไม่เห็นดีขึ้นเลย

เขียนเมื่อวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๔

มีอยู่คำถามหนึ่งที่น่าสนใจ **ครั้งหนึ่งพระเจ้ามีลินท์ถามพระนาคนเสนาว่า** ในเมื่อพระพุทธเจ้าเป็นสัพพัญญู ก็ต้องรู้ว่าพระเทวทัตจะมาเป็นมารของท่านและจะมาเป็นมารของพุทธศาสนา ทำไมท่านจึงอนุญาตให้พระเทวทัตบวช พระเทวทัตปฏิบัติไปก็ไม่เห็นเปลี่ยนจิตเปลี่ยนใจที่อาฆาต มุ่งร้าย คิดการใหญ่ หวังจะให้ตนขึ้นเป็นพระพุทธเจ้าแทน

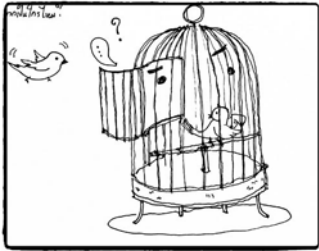
พระนาเคนตอบว่า พระพุทธองค์ทราบว่พระเทวทัตเป็นอย่างไร ทั้งเป็นคู่อาฆาตคู่แค้นกันมายาวนาน แต่วิธีนี้เป็นวิธีเดียวที่จะช่วยพระเทวทัตได้ เพียงแต่ไม่ใช่ในชาติปัจจุบัน เพราะหากท่านไม่บวชให้พระเทวทัต เขาจะทำบาปทำกรรมมากกว่านี้อีกและจะไม่มีวันได้พบพระนิพพานเลย เราทราบดีว่าสุดท้ายก่อนที่พระเทวทัตจะถูกรัชนีสูบ ได้ระลึกนึกถึงคุณความดีของพระพุทธเจ้า และถวายกระดุกคางก่อนที่จะตาย เหตุแห่งวิบากที่ทำไว้ พระเทวทัตต้องรับผลในอเวจีมหานรกแน่ ๆ แต่ยังมีสักวันในอนาคตอันยาวนาน พระเทวทัตจะตรัสรู้เป็นปัจเจกพระพุทธเจ้าขึ้นมาได้

นี่คือเหตุที่ครูบาอาจารย์ทั้งหลายได้พร่ำเพียรสั่งสอนอบรมอย่างไม่รู้จักเหน็ดจักเหนื่อย ไม่ใช่จะได้เห็นผลกันทุกคนในปัจจุบันชาติ บางคนเราเองก็เคยพูดไม่ใช่หรือว่ เขาไม่เห็นดีขึ้นเลย เราไม่เห็นดีขึ้นเลย ลูกฉันเข้าคอร์สแล้วก็เหมือนเดิม

เหมือนเดิมจริงหรือ? คลองแสนแสบที่แสนเน่าเหม็น เอาน้ำสะอาดถึงหนึ่งเทลงไป มันสะอาดไหม?...สะอาดลิ สะอาดขึ้น ๑ ถึงแล้วถ้ามีถึงที่ ๒-๓-๔ ละ และเริ่มถ่ายน้ำเน่าออกด้วย ลอกโคลนตมที่พื้นบ่อออกไปด้วย วันหนึ่งน้ำต้องสะอาดแน่

หากพระเทวทัตยังคงได้รับพระเมตตาจากพระพุทธเจ้าทั้ง ๆ ที่ทำกับพระองค์ท่านสารพัด ด้วยเพราะท่านมองการณ์ไกลว่า ลักวันหนึ่งเขาจะพ้นจากทุกข์ทั้งปวงได้ แล้วพวกเราจะท้อแท้ไปทำไม สามิเรา ภรรยาเรา พ่อแม่เรา ลูกเรา เพื่อนร่วมงานเรา คนที่เราไม่รู้จัก ทำไม่ไม่เริ่มต้นช่วยเขาเสียแต่วันนี้ อย่าคิดแทนสิว่าเขาไม่สนใจหรอก เขาไม่ได้อะไรหรอก

ไม่มีไม่ได้นะ เมื่อพระธรรมหยั่งลงไปในจิต รอเพียงแค่วันที่เหตุปัจจัยถึงพร้อมเท่านั้น เมล็ดพันธุ์แห่งพระธรรมจะเจริญงอกงามขึ้นทันทีอย่างรวดเร็ว ไม่เห็นช้า อาจเร็วกว่าเราเสียอีก มัวแต่เหยาะ ๆ แหยะ ๆ อยู่นั่นแหละ

เราอยากเป็นใครไหม?

เขียนเมื่อวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๔

ไม่อยากจะเกิดเป็นเดรัจฉาน แล้วคิดว่าเดรัจฉานอยากเกิดเป็นเราไหม?

เคยเห็นคนจ้องทอง อวดดี ถือตัวไหม? เขาทำตัวน่าเกลียดกับทุกคน ทุกคนเห็นเขาทุกซั่มหมด แล้วคิดว่าเขาอยากเป็นคนอย่างเราไหม ไม่หรอก เขาดีแบบของเขา นั่นจิตอสุรกายนะ

แล้วคุณล่ะ หากไปพบพระชฎงค์ปักกลดอยู่ในป่า ใบหน้าผ่องใสเพราะไร้ความทุกข์ มีเพียงบริวาร ๘ คุณอยากเป็นท่านไหม?

ทำไมล่ะ จึงไม่มีใครอยากเป็นใคร ?

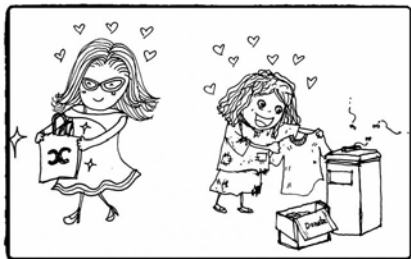
คุณคิดว่าคุณเดินจงกรม นั่งสมาธิ ซึ่งนี่คือทางอันประเสริฐ ในที่ทำงานหรือในห้างสรรพสินค้า คุณคิดว่าจะมีใครอยากเป็นคุณไหม?

นี่ละความน่ากลัว หากเราไม่มีสัมมาทิฐิ เมื่อเราเป็นอะไร มันจะเป็นอย่างนั้น จะไม่เห็นถึงความทุกข์ที่เกิดขึ้นในตน เมื่อไม่เห็นก็เกิดอึดอัดเห็นผิด หลงคิดว่าเราดีอยู่แล้ว ก็จะหลงวนอยู่อย่างนั่นเอง หมาก็เป็นหมานั่นล่ะ วัวก็เป็นวัว หนอนก็เป็นหนอน เปรตก็เป็นเปรต สัตว์นรกก็เป็นสัตว์นรก เทวดาก็เป็นเทวดา ยึดสิ่งที่เป็นอย่างนั้น กลัวการเปลี่ยนแปลง สัตว์นรกก็กลัวตาย เรานึกเอาเองว่า ถ้าฉันเป็นสัตว์นรก ฉันตายดีกว่า คนเป็นทุกข์ฆ่าตัวตาย ไม่ใช่ฉันอยากตาย แต่มันทนทุกข์ไม่ไหว

เพราะฉะนั้นทุกข์ควรรู้ ถ้าไม่รู้ทุกข์น่ากลัวไหมล่ะ เป็น เด้วจฉานทุกข์แทบตายยังว่าสุข เป็นคนทุกข์เจียนตายก็ยิ่งว่าสุข ยึดติดกันสารพัดไม่ยอมตาย เชื่อใหม่ว่าภายนอกหน้าตอมมนุษย์ มีอายุขัยแค่ ๑๐ ปีจะยากเข็ญ เป็นทุกข์มาก อาหารการกินผิด

เคื่อง ไม่มีคนทำกุศลเลย แต่ทุกคนก็กลัวตาย ฉันดีของฉันแล้ว
 ไม่รู้ทุกข์อยู่นั่นเอง แล้วเราละ ตอนยุคที่มนุษย์มีอายุ ๘๐,๐๐๐ ปี
 มีแต่คนที่มีศีลมีธรรม คุณคิดว่าหากเขามาดูพวกเรา เขาจะรู้สึก
 อย่างไร มีแต่ความหลงระเริง ไม่รู้ว่าอะไรคือกุศล อะไรคือ
 บาปอกุศล

เห็นความต่างของผู้มีสัมมาทิฐิกับผู้ไม่มีมิจฉาทิฐิไหม? แล้ว
 เราคิดว่าเรามีสัมมาทิฐิไหมล่ะ? หรือว่าฉันเป็นของฉันอย่างนี้ก็
 ดีแล้วนี่

ปีใหม่ไปไหนมาบ้าง

เขียนเมื่อวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๕๕

หนูไปเชียงใหม่ ได้ไปดอยอินทนนท์ ไปชมงานพืชสวนโลก
ดอกไม้สวยมาก ไปกินอะไรอร่อย ๆ เยอะเลย ชอบมาก

แล้วชอบที่ไหนล่ะ?

ดิฉันไปอินเดีย ไป ๔ สัปดาห์สถาน ไปนั่งสมาธิ เดิน
จงกรมที่ได้ตื่นโพธิ์มา มีความสุขมาก ชอบจัง อยากไปอีก

แล้วชอบที่ไหนล่ะ?

ผมไม่ได้ไปไหนเลย อยู่บ้าน ผมไม่ได้พักเลย ทำงานมาทั้งปี
คิดว่าอยู่บ้านดีกว่า แต่ก็ไปมาแทบทุกห้างดังเลย ในกรุงเทพถนน
ว่างดี ไปไหนรถก็ไม่ติด

แล้วชอบที่ไหนล่ะ?

“...ชอบที่ใจ”

เพราะไม่รู้ว่ามันชอบที่ใจ จึงไปหลงชอบสถานที่ข้างนอก ถ้า
รู้ว่ามันชอบที่ใจ จะชักสงสัยว่าแต่ละคนไปแต่ละที่ แต่ทำไมชอบ
เหมือนกันที่ใจ เพราะจิตใจไม่รู้อริยสัจ

ขอทานมีคนใส่ให้ ๑๐๐ บาท มีความสุข คนรวยได้หุ้นมา
๕๐๐,๐๐๐ บาท มีความสุข คิดว่า ๒ คนนี้สุขเท่ากันไหม? หรือ
เศรษฐีได้มากกว่า เลยสุขมากกว่า

สุขอยู่ที่ไหน? นั่งเลียของเกิดดับอยู่นั่นล่ะ

ไปปฏิบัติได้แล้ว รู้ลมชะ อย่ามัวเลียซาก

เจ้ากรรมนายเวร

เขียนเมื่อวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๕

ลูกฉันสร้างแต่ความเดือดร้อนไม่ได้หยุด
 สามีนี่มีแต่เรื่องร้อนใจ
 ที่ทำงานมีคนที่คอยจ้องล้างจ้องผลาญกันอยู่เรื่อย
 ทำอะไรไม่ขึ้นเลย สงสัยเคยทำอะไรกับใครไว้ตั้งแต่ชาติก่อน
 ที่ว่ามาคือเจ้ากรรมนายเวร ใช่ไหม? เพราะคนทั้งหลายที่
 พุดถึงล้วนทำให้ทุกข์ หากลูกดี เพื่อนดี สามีนดี เราไม่ใช่คำว่าเจ้า
 กรรมนายเวรกับพวกเขา

หากเรากินข้าวแล้วเจออาหารเป็นพิษจนส่งโรงพยาบาล แต่อาการหนักมากไม่สามารถรักษาทัน สุดท้ายก็เสียชีวิต ทุกคนจะลงความเห็นว่ายช่วยเหลือจริงๆ ทำอะไรมา ถึงขนาดเจ้ากรรมนายเวรตามมาเอาชีวิตแบบนี้

ส่วนพระบรมศาสดาพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เสดยสุกรมัททเว บ้านนายจุนทะและทรงพระประชวรอย่างหนัก จนในที่สุดดับขันธปรินิพพาน

สองเหตุการณ์นี้ มีความเหมือนกันและต่างกันตรงไหน?

ความเหมือน เหตุการณ์ที่รับประทานอาหารเช้าไป จนอาหารเป็นพิษถึงแก่ความตาย หากนี่เป็นวิบาก ทั้งสองเหตุการณ์รับวิบากแบบเดียวกัน

ความต่าง คือ คนธรรมดาทุกข แต่พระพุทธเจ้าไม่ทุกข

สองกรณีนี้ต่างกันที่ “ทุกข” ดังนั้นใครทำให้ทุกข คนนั้นแหละเป็นเจ้ากรรมนายเวร คนธรรมดาไม่มี อวิชชา พระพุทธเจ้าหมดอวิชชาแล้ว

...ถ้าอย่างนั้นเจ้ากรรมนายเวรที่แท้จริงก็คือ **อวิชชา**

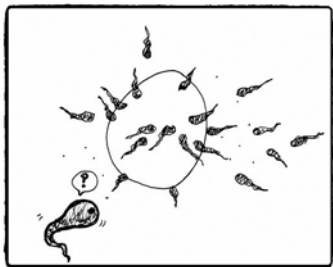
ข้อสังเกต

หากท่านกำลังนอนอยู่ในห้องนอน แล้วเกิดไฟดับกลางดึก คิณนั้นอากาศร้อนด้วย แอร์ก็ไม่ทำงานด้วย ท่านก็หงุดหงิด เหมะ ช่วยจริง ๆ เวิร์กรรม

แต่เวลาเสียเงินไปเข้าซาวน่าในฟิตเนส นั่งครึ่งชั่วโมงเหงื่อไหลไคล้อยเพราะตู้อบซาวน่า กลับไม่บ่นสักคำ แถมว่าตู้อบนี้ร้อนดี

ทุกข์อยู่ที่ร้อน หรือทุกข์อยู่ที่ไ้?

สรุปถ้าไม่มีทุกข์ ก็ไม่มีเจ้ากรรมนายเวร วิบากมีอยู่ของมัน ตามเหตุตามปัจจัย แต่ด้วยความเข้าใจในอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา จนปล่อยวางเหตุของทุกข์ แล้วเจ้ากรรมนายเวรอยู่ที่ไหน...ตอบสิ เพราะอะไร ๆ ก็เป็นของมันเช่นนั้นเอง...

พวกเราผู้มีความเกิด เป็นธรรมดา

เขียนเมื่อวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๕๕

วันนี้เราโชคดีเหลือเกินที่พระบรมศาสดาท่านไม่เห็นความเกิดเป็นธรรมดา ในวันที่ท่านยังเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ และไม่เห็นความแก่เป็นธรรมดา ไม่เห็นความเจ็บเป็นธรรมดา ไม่เห็นความตายเป็นธรรมดาอย่างพวกเรา

ท่านเห็นสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เป็นทุกข์ ท่านจึงแสวงหาหนทางที่จะพ้นไปจากทุกข์ ไม่อย่างนั้นเราจะไม่มิมรรคมีองค์ ๘ ในวันนี้เลย พวกเราทุกคนเห็นความเกิด ความแก่ ความเจ็บ และความตาย

เป็นธรรมดา จนไม่คิดว่าจะมีทางออก แถมชินกับมันจนยอมจำนน
 ซ้ำร้ายกลับเห็นมันเป็นธรรมดา ไม่เห็นมันเป็นทุกข์ ทุกข์หลัก ๆ
 ไม่เห็น ไปเห็นทุกข์ย่อย ๆ รายวันรายชั่วโมง

ถ้ามีคนที่เรารักตายวันนี้เพราะอุบัติเหตุหรือเพราะเป็นโรค
 ร้ายจะทุกข์ไหม? ทุกข์สิ ทำไมพอเกิดแล้วจึงทุกข์

ทำไมความเกิดจึงเป็นทุกข์ การปรากฏขึ้นแห่งชั้นนี้คือ
 การปรากฏขึ้นแห่งทุกข์ เพราะชั้น ๕ เป็นอนิจจัง มันดีนรณ
 รัชชาสภาพของมัน การพลัดพราก เจ็บป่วย โรคภัย แก่ชรา
 หลงลืม เงอะงะ จนถึงตายไป มาจากเหตุคืออะไรละ เพราะมี
 เกิดจึงมีทุกอย่างที่กล่าวมา

เราเกิดมาทำไม?...เราไม่ได้เกิดมาทำไม หากท่านพูดได้ตั้ง
 แต่วันที่แรกที่คลอด แล้วหมอบถามท่านว่า “เกิดมาทำไม” ท่านจะ
 ตอบว่าอย่างไร? ถ้าหมอบถามผม ผมก็ไม่รู้จะตอบว่าอะไร นอกจาก
 “ผมไม่ได้เกิดมาทำไม ผมไม่รู้อะไรทั้งนั้น ไม่ได้เกิดมาใช้กรรมใช้
 อะไรทั้งนั้น” ถ้าผมถามคนอื่นได้ ผมจะถามว่า “ทำไมผมถึงเกิด
 มา?” และจะได้คำตอบว่า

“เพราะมีเหตุเกิดจึงเกิด” แล้วอะไรคือเหตุที่ทำให้ผมเกิด...

ตัณหา

หากผู้ใดเจริญอุบายมรรคมีองค์ ๘ ผู้ที่มีความเกิดเป็นธรรมดา จะพ้นจากความเกิด ผู้ที่มีความแก่เป็นธรรมดา จะพ้นจากความแก่ ผู้ที่มีความเจ็บเป็นธรรมดา จะพ้นจากความเจ็บ และผู้ที่มีความตายเป็นธรรมดา จะพ้นจากความตาย นี่เป็นคำของพระศาสดา

ท่านเชื่อไหมล่ะ?

หรือพวกเรา อยากเกิด...กลัวตาย

สติ สมาธิ ปัญญา เป็น ผู้ร้ายของผู้มีมิจฉาทิฏฐิ

เขียนเมื่อวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๕

จะซื้ออะไรก็ได้ซื้อ จะทำอะไรก็ได้ทำ จะกินอะไรก็ได้กิน...เวลาเกิดสติยับยั้งชั่งใจ

ฉันนั่งสมาธิไม่ได้หรอก ฉันฟังชานตลอด ให้ฉันมีสมาธิในการกินข้าว...แล้วมันจะอร่อยได้ยังไงกัน

ก็ฉันชอบกระเป่าแบรนด์เนมนี้ ฉันอยากซื้อของที่ฉันชอบอะ...มันเงินฉันนะ ผิดตรงไหนเหรอ?

มันไม่ง่ายเลยนะว่าไหม ที่จะมีใครมาทำให้คนเห็นให้ได้ ยอมรับให้ได้ว่าสิ่งที่เขาเคยคุ่นเคยชินอยู่นั้นเป็นทุกข์ เป็นเหตุให้เกิดทุกข์ การนำความจริงมาบอก การทำให้ผู้คนเกิดสัมมาทิฐิ มันยากจริง ๆ มันน่าเหนื่อยไหมล่ะ ถ้าท่านเป็นคน ๆ นั้นท่านจะทำไหม เพราะดูเหมือนไม่ได้อะไรเลย นอกจากเหนื่อยเปล่า

แต่ไม่หอรอก แม้แต่พระศาสดาเองรวมถึงเหล่าสาวกของพระศาสดาทั้งหมด จะอุทิศตนเพื่อการนี้ไปจนตาย...ไม่ต้องห่วง แม้พูดแล้วไม่มีคนฟัง ก็จะไม่มีการหยุดพูด จนกว่ามันจะหยุด (หายใจ)

แล้วท่านว่า ท่านมีสัมมาทิฐิหรือยัง?

พู่กันบก

เขียนเมื่อวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๕

พระราชาสั่งตัดหัวโจรผู้ใจบาป ผิดไหม?

ผู้พิพากษาตัดสินประหารหรือจองจำนักโทษ บาปไหม?

ครูตีนักเรียนเพราะขโมยเงินเพื่อน บาปไหม?

ผู้จัดการฟ่ายบุคคลไล่พนักงานที่โกงเงินบริษัทออก บาปไหม?

ดูตามนี้เฟิน ๆ ก็ไม่น่าจะบาปอะไร เพราะแต่ละคนก็ทำตามหน้าที่ ซึ่งหลายคนก็เข้าใจเรื่องของกฎแห่งกรรมและวิญญูะ ๓ เรื่อง เจตนาเป็นตัวกรรมและกิเลสเป็นตัวชักนำให้เกิดการกระทำความผิด ต้องรับวิบาก ก็เข้าใจได้ว่าไม่ผิด

ในความจริงที่เข้าใจได้ง่าย ๆ กว่านั้นก็คือ เรามักไปมอง การกระทำของฝ่ายพระราชา ผู้พิพากษา ครู ผู้จัดการฝ่ายบุคคล แต่ฝ่ายเดียว เราไม่ได้มองฝ่ายผู้กระทำผิด นี่จึงเป็นความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนไป แล้วโยนความผิดไปทางฝ่ายผู้ตัดสิน

พระราชาจะตัดหัวใครไหม ถ้าไม่ทำผิด?

ผู้พิพากษาจะตัดสินใครไหม ถ้าคนนั้นไม่ทำผิด?

ครูจะตีไหม ถ้านักเรียนไม่ทำผิด?

ผู้จัดการฝ่ายบุคคลจะไล่ใครออกไหม ถ้าเขาไม่ทำผิด?

นี่ละคำตอบที่ถูกต้อง...การถูกลงโทษของใคร ๆ นั้น เกิดขึ้น เพราะเขาทำมันเอง

คนทั้งหมดที่ช่วยให้กฎเป็นกฎตามที่สังคมตกลงกันไว้เพื่อให้เกิดความสันติสุขนั้น เป็นการกระทำเพื่อความผาสุกของสังคม หมู่กลุ่ม ดังนั้นหากผู้คุมกฎทำหน้าที่ได้อย่างตรงไปตรงมา สังคมนั้น ๆ จะสงบเย็น บุคคลเหล่านี้นอกจากจะไม่ผิดแล้ว กลับจะเป็นที่สมควรได้รับการยกย่องเชิดชูอีกด้วย

หากเขาทำหน้าที่ล่าเอียงหรือใช้ตำแหน่งหน้าที่ไปในทางให้คุณให้โทษ เพราะมีอคติต่อผู้ใด นั่นถือเป็นกรรมอย่างแน่นอน เพราะมีความโลภอยากให้พวกพ้องได้ประโยชน์หรือทำร้ายฝ่ายอื่นให้เสียประโยชน์ หรือหากมีโทษประกอบ เช่น โกรธคนนั้นคนนั้นแล้วใช้ความได้เปรียบในตำแหน่งหน้าที่ ให้โทษคนที่เราเกลียด นั่นเป็นกรรมซึ่งต้องรับผลเป็นวิบากอย่างแน่นอน

ดังนั้น อีกคำหนึ่งที่จะเข้ามาเกี่ยวข้องอยู่เสมอสำหรับนักปฏิบัติคือคำว่า “ปล่อยวาง” หากมีผู้กระทำผิดแล้วผู้คุมกฎปล่อยปละละเลยแล้วมาอ้างคำว่า “ปล่อยวาง” ผู้คุมกฎนั้นล่ะที่กระทำด้วยโมหะ นั้นจะส่งผลต่อสังคม องค์กรต่อไปในอนาคต เป็นกรรมเพราะมีความหลงในการตัดสินใจ ยกเว้นกระทำด้วยความเมตตากรุณา นั้นยังประกอบด้วยสติ อาจเรียกมาชี้แจงความผิด

ให้โอกาสปรับปรุง ลดหย่อนอย่างมีหลักเกณฑ์ ไม่ใช่อารมณ์ อย่าง
นี้ต่างหากที่สมควรเชิดชู

**ผู้คุ้มกัน ต้องปฏิบัติหน้าที่อย่างเป็นธรรม แล้วทุกคนจะอยู่
เป็นสุข**

ดูดี ๆ นะว่าเราทุกคนเป็นผู้คุ้มกันในชีวิตเกือบตลอดเวลา

เก่งหรือโง่ ที่เล่นกับเสือ เหมือนเล่นกับแมว

เขียนเมื่อวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๕๕

กามทั้งหลายมีสุขน้อยมีทุกข์มาก แต่ทุกคนกลับวิ่งไล่ล่าแสวงหาแบบเอาเป็นเอาตาย ประเคนจนตา หู จมูก ลิ้น ภายของเราเข้าไปติดออมแอม ไม่ติดก็หาเรื่องให้มันติด แล้วหลงไปเรียกมันว่า รสนิยม ก็ตรงตัวอยู่แล้ว คือนิยมในรส ที่ตา หู ฯลฯ มันไปนิยมเข้า

ติดอะไรก็ทุกข์เหมือนคนติดยา หามาส่งช่วยมันไม่ได้หยุดอย่างมาอ้างว่าใช้ให้เห็นการเกิดดับนะ มันเกิดดับทุกวินาทีนั่นแหละ

เห็นมาตั้งนานแล้ว วันนี้ก็ไม่เห็นหยุดใช้มันเลย ก็จะเกิดปัญหา ตอนตายหรือ ตอนเป็น ๆ จิตใจสมบูรณ์ยังไม่มีปัญญาจะเห็นจะลดละเลย อนุสัยไม่ได้ดูที่เนื้อเรื่องอย่างเดียวนะ มันลึกกว่านั้น มันเป็นสภาพที่หลง

ตัวอย่างเช่น ติดกระเป๋าแบรนต์เนมชื่อดัง พอได้มาหรือ เบื่อแล้ว ก็ไปติดรองเท้าแบรนต์เนมต่อ ก็เพราะเราไม่มีสติชำระ จัดการกับราคานุสัย เมื่อเกิดราคะในสิ่งใดแล้วไม่จัดการให้สติ เข้าไปชำระหรือใช้สิ่งนั้นอย่างระมัดระวัง จึงต้องหลงเป็นทาส ตลอดกาล แล้วมาอ้างว่าต้องใช้ชีวิตให้มีความสุขถึงจะคุ้ม คุ้มแน่ ๆ กับการเวียนว่ายตายเกิด

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าบำเพ็ญบารมีมายาวนาน ในระหว่าง บำเพ็ญบารมีเพื่อเป็นพระพุทธเจ้า ขนาดพระองค์ตั้งใจไว้เพื่อการ ตรัสรู้ ยังต้องเสวยพระชาติเวียนวนในภพภูมิต่าง ๆ ไม่สิ้นสุด เดรัจฉานบ้าง มนุษย์บ้าง เทวดาบ้าง แล้วเราละ จิตใจชุ่มไปด้วยกาม อกุศลเต็มไปด้วย โลภะ โทสะ โมหะ ไม่มีความปรารถนา ใด ๆ สู้การหลุดพ้น ขอแค่ได้สุขไปวัน ๆ วันนี้สุขเพราะอะไร ก็แค่สิ่งต่าง ๆ พอจะเป็นไปดั่งใจใจ ถึงได้สุข ถ้าอะไร ๆ ไม่เป็น

ไปตั้งใจหรือมันเกิดพลิกโลกหักมุม ดูลิมันจะยังสุขใหม่ แล้วคิดหรือว่า อะไร ๆ มันจะเป็นไปตั้งใจได้ตลอด

เพราะใจมันอยากให้ทุกอย่างเป็นอย่างนี้ ไม่เปลี่ยนแปลง เป็นอย่างที่เราหวังแล้วฉันจะมีความสุข มีจกาทิฏฐิตั้งแต่คิดแล้ว แล้ว ไหนอนิจจัง นี่มันนิจจังชัด ๆ

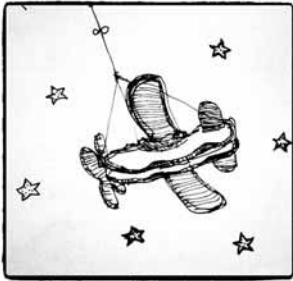
วันนี้รู้จักเสือให้ดี เสือคือเสือ ไม่ใช่แมว เวลาไปสวนสัตว์ เห็นคนกระโดดเข้าไปในบ่อเสือ แล้วเล่นกับมันเหมือนเล่นกับแมวที่บ้าน ท่านจะว่าเขาเก่งหรือเขาโง่งล่ะ

ในธัมมจักกัปปวัตตนสูตร คราวปฐมเทศนา เริ่มต้นท่านก็ตรัสเตือนภิกษุทันที กามสุขัลลิกานุโยค การประกอบตนพัวพันอยู่ด้วยกามนั้น เป็นสิ่งที่ภิกษุไม่ควรข้องแวะเลย เป็นของต่ำทราม เป็นของชาวบ้าน เป็นของชนชั้นปฤชชน แปลว่าอะไร เราไม่ใช่พระ เราใช้ของต่ำทรามได้ใช่ไหม?

แน่นอนเรามีแค่ศีล ๕ (ยังไม่ค่อยจะครบเลย) ก็ตามระดับของความปรารถนาของแต่ละคนเถิด ใครที่เสพติดแบบไม่เห็นโทษ ใครจะไปว่าอะไร เงินใครก็เงินใคร แต่หากใครเกิดปัญญาตาม

สัมมาทิฐิ รู้ว่าอะไรทุกข์ อะไรเป็นเหตุให้เกิดทุกข์ ก็พยายามลดละเหตุของมัน ต้องใช้ก็ใช้อย่างรู้โทษรู้ภัย

ก็ได้ชื่อว่า เป็นผู้รู้จักเสือ หากจะต้องเข้ากรงเสืออีกครั้งจะเริ่มระมัดระวังในการอยู่กับเสือ รู้แล้วว่าเสือไม่ใช่แมว สติปัญญาเราวันนี้ยังไม่พอต่อกรกับเสือ อย่าเหย่มัน

ท่องเที่ยวไป เดินทางไกลในโลกกว้าง

เขียนเมื่อวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๕๕

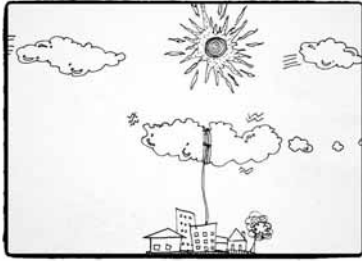
ท่องเที่ยวไป เดินทางไกล ในโลกกว้าง
 สนุกกับทาง เดินป่าดง คงสรณัฐสันต์
 ไปเท่าไรก็ไม่เคยจบ ภาพนิรันดร์
 มั่นลึและสุข ทุกข์ถนัด จัดให้เต็ม

จนเที่ยวไป ท่องไป ชักงออยู่
 นี่ตัวกู หาอะไร อยู่ไหนหนา
 หาความสุข จากภายนอก แล้วนี่หา
 สุขแทนหา อยู่ข้างใน ใจของเรา

เมื่อเข้าใจ ไปไหน ๆ ก็แสนสุข
 เที่ยวที่ไหน ไม่หาสุข ใจไม่ตื่น
 ใจสงบ พบความสุข ทุกแดนดิน
 ทุกถิ่นสิ้น ทั้งโลก ล้วนเพื่อนกัน

พบความสุข ในโลกกว้าง โลกกว้างนี้
 เพียงไม่มี จิตยึดถือ ล้วนว่างสิ้น
 เมื่อจิตว่าง โลกกว้าง สงบจริง
 หยุดเที่ยววิ่ง ในสงสาร สราญเอ๋ย

ของขวัญเนื่องในโอกาสเปิด ศุภกิจท้าว
 (ชีวิตนี้ไม่ค่อยได้แต่งกลอนกับเขา)

ร่มเงา เมฆ พระอาทิตย์

เขียนเมื่อวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๕

ตอนเช้าไม่ร้อน ตอนเย็นไม่ร้อน ตอนกลางวันร้อน ผู้คนทั้งหลายจึงชอบตอนเช้าและตอนเย็น ชีวิตต้องเดินทางตรากตรำอยู่กลางแดด ช่วงเดินทาง ในตอนเที่ยงเกิดมีเมฆมาบังดวงอาทิตย์ ผู้คนก็ชอบใจอยากให้มีเมฆนั้นอยู่นาน ๆ แต่ก็ไม่รู้จะทำอย่างไร จึงต้องใช้วิธีบนบานศาลกล่าวขอให้เมฆอยู่นาน ๆ ด้วยการอธิษฐานขอ (จริง ๆ อธิษฐานไม่ได้แปลว่าขอ แต่ถูกใช้จนความหมายเบี่ยงไป) ก้อนหิน ต้นไม้ เทพต่าง ๆ เพื่อให้เมฆไม่เปลี่ยนแปลง เราจะได้มีความสุข

ท่านทั้งหลายคิดว่าเมฆจะอยู่ได้นานแค่ไหน? และเมฆอยู่นานหรือไม่ ก็ไม่ได้ขึ้นกับคำขอของใคร แต่ขึ้นกับเหตุปัจจัยของลม ของธรรมชาติที่เกี่ยวข้อง แต่เมื่อคนขอ บังเอิญได้อย่างที่ขอเลยไปทีก็ทักเอวว่าการขอประสพผล เพราะก้อนหินนั้นดลบันดาลให้ จึงเกิดเป็นความหลงผิด ไปปาวประกาศทำให้เกิดความมกมายกันต่อ ๆ ไป

วันนี้การปฏิบัติธรรมเพื่อให้กลับมาสู่สังฆธรรมความจริง ทำไมต้องอาศัยพระรัตนตรัยเป็นสรณะ เพราะพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์นั้น เมื่อเราอาศัยเป็นที่พึ่งที่ถูกต้องแล้ว จะช่วยละความเห็นผิดลงได้ ถ้าต้องอ้อนวอนขอให้เมฆต้องอยู่ตลอดไปแล้ว อนิจจังจะอยู่ที่ไหนได้ละ เรื่องใหญ่มันไม่ใช่เมฆหรอก เรื่องใหญ่มันอยู่ที่ความพอใจในใจต่างหาก ไปหลงคิดว่า ถ้าข้างนอกเปลี่ยนไปข้างในจะเป็นทุกข์ เพราะไปหลงชอบสิ่งนั้น นั่นจึงไม่มีใครเห็นอนิจจังจริง ๆ ถ้าเห็นจริง พันทุกข์ไปมากเลย

ในเมื่อสรรพสิ่งก็เป็นอย่างนั้นของมันอยู่แล้ว ทำไมต้องไปหลงชอบหลงไม่ชอบ หลงสุขหลงทุกข์กับของที่มันเป็นเช่นนั้นเอง หากใครเห็นอย่างนี้ ก็จะคลายความยึดถือลงได้

องคุลิมาล เรื่องที่เราไม่เคยได้ยิน

เขียนเมื่อวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๕

เรื่ององคุลิมาล เราทั้งหลายคงเคยได้ยินกันในเรื่องที่ท่านฆ่าคน ๙๙๙ คน แต่พระพุทธเจ้าเข้ามาขวางไว้ ไม่เช่นนั้นคนที ๑,๐๐๐ จะเป็นแม่ของท่าน จนท่านออกบวช บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์ ส่วนนี้คงเคยได้ยินกันมาบ่อย ๆ ลองมาดูประเด็นในส่วนที่เราไม่เคยได้ยินกัน และเป็นประเด็นที่หลายคนอาจสงสัย ซึ่งสมัยพุทธกาลเองก็มีผู้สงสัย และผู้ที่เฉลยข้อสงสัยเหล่านั้นก็คือพระพุทธองค์เอง

เมื่อได้พบพระพุทธเจ้า องคุลิมาลจึงขอบวช

“...องคุลิมาล เราได้หยุดแล้ว ส่วนตัวเธอยังไม่หยุด คือยังไม่หยุด” องคุลิมาลได้ยินพระสุรเสียงอันแจ่มใส พระดำรัสที่คมคายเช่นนั้น ก็เกิดใจอ่อน รู้สึกสำนึกผิดได้ทันที แล้ววางดาบทิ้งธนู สลัดแล่งโยนทิ้งลงเหวที่หุบเขา เข้าไปถวายบังคมพระบาทยุคลของพระพุทธองค์ ทูลขอบวชในพระพุทธศาสนา พระพุทธองค์ทรงอนุญาตให้บวชเป็นภิกษุด้วยเอหิภิกขุอุปสัมปทา โดยได้ทรงพิจารณาเห็นว่า องคุลิมาลนั้นถึงพร้อมด้วยอุปนิสัยและได้เคยถวายภัณฑะ คือ บริหารแปด แก่ท่านผู้มีศีลในปางก่อน ก็ทรงเหยียดพระหัตถ์เบื้องขวาออกจากบังสุกุลจีวร เปล่งพระสุรเสียงตรัสเรียกว่า “เธอจงมาเป็นภิกษุเถิด จงประพฤติพรหมจรรย์ เพื่อทำที่สุดทุกข์โดยชอบเถิด” พร้อมกับพระดำรัสของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้นนั่นเอง เพศคฤหัสถ์ขององคุลิมาลนั้นก็อันตรายกันไปบรรพชาและอุปสมบทก็สำเร็จ...พระบรมศาสดาก็เสด็จพาองคุลิมาลภิกษุไปสู่พระเชตวันมหาวิหาร ณ กรุงสาวัตถี

พระเจ้าปเสนทิโกศลได้พบภิกษุองคุลิมาล

สมัยนั้น หม่อมหาชนก็มาชุมนุมกันอยู่ที่ประตูพระราชวังของ พระเจ้าปเสนทิโกศล ส่งเสียงร้องทุกข์กับพระเจ้าปเสนทิโกศลว่า “ในแคว้นแคว้นของพระองค์ มีโจรชื่อว่าองคฺลิมาล เป็นคนหยาบซ้าฆ่าคนโดยไม่มีศรัทธา องคฺลิมาลโจรนั้น เช่นฆ่าพวกมนุษย์ แล้วเอานิ้วมือร้อยเป็นพวงแขวนคอไว้ ขอพระองค์จงกำจัดมันเสียเถิด” ดังนั้นพระเจ้าปเสนทิโกศลจึงได้เสด็จเคลื่อนพลออกจาก นครสาวัตถี ด้วยกระบวนม้าประมาณ ๕๐๐ เสด็จเข้าไปยังพระเชตวันมหาวิหารแต่ยังวันที่เดียว เสด็จไปด้วยพระยานจนสุดทางที่ยานจะสามารถไปได้แล้ว เสด็จลงจากพระยานแล้ว ทรงพระราชดำเนินด้วยพระบาท เข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้าถึงที่ประทับ “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ หม่อมฉัน ออกมาจับโจรชื่อว่าองคฺลิมาล”

พระพุทธองค์ทรงตรัสว่า “ดูกรรมหาราช ถ้ามหาบพิตรทอดพระเนตรเห็นองคฺลิมาล เป็นผู้ปลงผมและหนวด นุ่งห่มผ้ากาสาเย ออกจากเรือนบวชเป็นบรรพชิต เว้นจากการฆ่าสัตว์ เว้นจากการลักทรัพย์ เว้นจากการพูดเท็จ ฉันทัดตาทหารหนเดียว ประพฤติพรหมจรรย์ พระองค์จะทรงกระทำอย่างไรกับเขา?”

พระเจ้าปเสนทิโกศลทรงตรัสว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ หม่อมฉันจะพึงทำความเคารพ จะจัดถวายจีวร บิณฑบาต เสนาสนะ และคิลานปัจจัยเภสัชบริวาร หรือก็จะจัดการรักษาป้องกัน คุ่มครองอย่างเป็นธรรม ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ แต่องค์คุณคิลานนั้น เป็นคนทุศีล มีบาป จะมีความสำรวมด้วยศีลถึงอย่างนั้นได้อย่างไร?”

ขณะนั้น ท่านพระองคฺคิลิน นิ่งอยู่ไม่ไกลพระผู้มีพระภาคเจ้า พระผู้มีพระภาคทรงยกพระหัตถ์เบื้องขวาขึ้นชี้ ตรัสบอกพระเจ้าปเสนทิโกศลว่า “ดูกรมหาราช นั้น องคฺคิลิน”

ความลำบากในการบิณฑบาตและอุปายของพระพุทธเจ้า

หลังจากที่พระองคฺคิลินได้บวชแล้ว ท่านก็ได้รับความลำบากในเรื่องการบิณฑบาต แรก ๆ ท่านก็ออกบิณฑบาตภายนอกพระนคร แต่พวกชาวบ้านพอเห็นท่านแล้ว ย่อมสะดุ้งบัง ย่อมหนีเข้าไปบัง ย่อมปิดประตูบัง บางพวกพอได้ยินว่า องคฺคิลิน ก็วิ่งหนีเข้าเรือนปิดประตูเสียบัง

พระพุทธองค์ทรงพระปริวิตกเกี่ยวกับเรื่องพระเถระลำบาก ด้วยภิกษาหาร เพื่อจะสงเคราะห์พระเถระนั้นโดยการลดความ

หวาดกลัวของประชาชนลง พระองค์จึงทรงมีพระประสงค์จะให้พระเถระแสดงสังัจจายิกานุเคราะห์แก่สตรีผู้เจ็บครรภ์ เพื่อให้ชนทั้งหลายเห็นว่า บัดนี้พระองค์มีเมตตาแก่สตรีผู้เจ็บครรภ์ เพื่อให้ความสวัสดิ์ดีให้แก่พวกมนุษย์ด้วยสังัจจายิกานุเคราะห์นั้นชนทั้งหลายย่อมคิดว่าควรเข้าไปหาพระเถระ ต่อแต่นั้นพระเถระก็จะไม่ลำบากด้วยภิกษาหาร

พระผู้มีพระภาคจึงตรัสว่า “ดูกร องคุลิมาล ถ้าอย่างนั้น เธอจงเข้าไปหาสตรีนั้นและกล่าวกะสตรีนั้นอย่างนี้ว่า ดูกรน้องหญิง ตั้งแต่เราเกิดมาแล้ว จะได้รับรู้สึกว่าแกเล็งปลงสัตว์จากชีวิตหามิได้ด้วยสังัจจวาจา นี้ ขอความสวัสดิ์จงมีแก่ท่าน ขอความสวัสดิ์จงมีแก่ครรภ์ของท่านเถิด”

พระองค์กล่าวเช่นนั้น ก็จะเป็นว่าข้าพระองค์กล่าวเท็จทั้งรู้อยู่เป็นแน่ เพราะข้าพระองค์แกเล็งปลงสัตว์เสียจากชีวิตเป็นอันมาก”

พระพุทธองค์ทรงตรัสว่า “ดูกร องคุลิมาล ท่านอย่าถือเอาเหตุนั้นเลย นั่นไม่ใช่ชาติของท่าน นั่นเป็นเวลาเมื่อเป็นคฤหัสถ์

กรรมดาตฤหัสถ์ย่อมฆ่าสัตว์บ้าง ย่อมกระทำอนินนาทานเป็นต้น บ้าง แต่บัดนี้ ชาติของท่านชื่อว่า **อริยชาติ** เพราะฉะนั้นท่านถ้า รังเกียจจะพูดอย่างนั้น ท่านจงเข้าไปหาสตรีนั้น แล้วกล่าวกับสตรี นั้นอย่างนี้ว่า ดูกรน้องหญิง ตั้งแต่เราเกิดแล้วในอริยชาติ จะได้ รู้สึกว่าแก่งปลงสัตว์เสียจากชีวิตหามิได้ ด้วยสัจจวาจานี้ ขอ ความสวัสดิ์จึงมีแก่ท่าน ขอความสวัสดิ์จึงมีแก่กรรมของท่านเถิด”

องคฺุณิมาลบรรลฺุทธิรมไ้ด้อย่างไร ทั้ง ๆ ที่ฆ่าคนมามากมาย

แต่พระประสงค์ของพระพุทธองค์ในการที่จะให้พระเถระ กระทำสังจกิริยาด้วยถ้อยคำดังกล่าวข้างต้น ด้วยทรงมีพระพุท ธิประสงค์อีกประการหนึ่งก็คือ ในอดีตตั้งแต่พระเถระบรรพชาแล้ว ท่านก็เพียรในสมณธรรม แต่เมื่อขณะที่พระเถระกระทำกัมมัญฐาน นั้น ท่านไม่สามารถทำความสงบให้เกิดขึ้นแก่จิตได้ ด้วยภาพแห่ง การกระทำที่ในดง เช่น การฆ่าพวกมนุษย์ ภาพการโอดครวญ วิงวอนของเหล่ามนุษย์ที่ท่านกำลังจะฆ่า ว่าข้าพเจ้าเป็นคนซึ้งใจ ข้าพเจ้ายังมีบุตรเล็ก ๆ อยู่ โปรดให้ชีวิตแก่ข้าพเจ้าเถิดนาย ภาพ ความวิการแห่งมือและเท้าที่ดีของคนเหล่านั้น ดังนี้ ย่อมมาสู่จิต

ของท่าน จนท่านไม่สามารถกระทำสมณธรรมได้ ต้องลุกไปเสียจากที่นั้น

พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ให้พระเถระกระทำสังจกิริยาโดยซึ่ง อริยชาติ ด้วยทรงเล็งเห็นว่า พระองค์คูลิมาลที่เคยทำผิดทำบาปมานั้นเป็นคฤหัสถ์และได้จบไปแล้ว พระเถระไม่จำเป็นต้องคิดถึงเรื่องในเมื่อครั้งเป็นคฤหัสถ์ ชนธ์เกิดดับอยู่ตลอด แต่ให้ท่านได้มีความเข้าใจว่าท่านเกิดใหม่ในอริยชาติแล้ว ทุกคนเคยทำมาทั้ง กุศลและอกุศล ถึงวันนี้แล้วท่านเข้ามาถือศีลทำกุศลโดยส่วนเดียว ละความยึดถือในอกุศลเพราะมันผ่านมาแล้ว ไม่สามารถแก้ไข เมื่อท่านเห็นความจริงดังนี้แล้วเจริญวิปัสสนาก็จักละวางอกุศล ไม่ยึดถือ พ้นการเห็นผิดในความเป็นอัตตาตัวตน จักบรรลुพระอรหันต์ได้เพราะละซึ่งอุปาทานชนธ์

ต่อมาภิกษุของคูลิมาลก็หลีกออกจากคณะ ไปบำเพ็ญสมณธรรมอยู่ผู้เดียว ไม่นานเท่าไรนัก ท่านก็ได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์

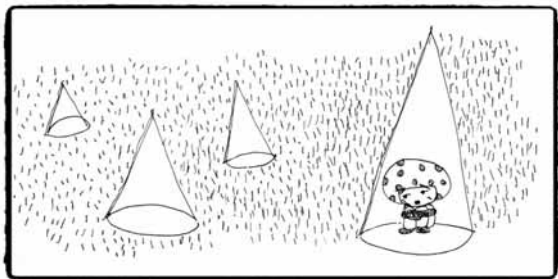
องคูลิมาลตายแล้วไปไหน

เมื่อครั้งพระเถระปรีนิพพานแล้ว ภิกษุทั้งหลายสนทนากันในโรงธรรมว่า พระองค์สิริมาลเถระเมื่อสิ้นชีวิตแล้วจะไปบังเกิดที่ไหน? เพราะเนื่องจากพระเถระสร้างบาปทำกรรมมากมาย จึงสมควรที่จะต้องไปชดใช้ในนรกเป็นแน่ เมื่อพระศาสดาเสด็จมาเห็นภิกษุสนทนากันอยู่ จึงตรัสถามภิกษุทั้งหลายว่านั่งสนทนากันด้วยเรื่องอะไร เมื่อภิกษุทั้งหลายกราบทูลว่า “ปรารภกันถึงเรื่องที่ว่าพระองค์สิริมาลเถระจะไปบังเกิดที่ไหน พระเจ้าค่ะ” พระพุทธองค์จึงทรงตรัสว่า “พระเถระไม่มาเกิดอีกแล้วเพราะท่านได้ปรีนิพพานแล้ว” (หมายถึงบรรลุอรหัตตผล)

เมื่อภิกษุทั้งหลายทูลถามว่า “พระองค์สิริมาลเถระข้ามนุश्यเป็นจำนวนมากเช่นนั้น ท่านได้ปรีนิพพานแล้วหรือ”

พระพุทธองค์จึงตรัสรับรองว่าเป็นอย่างนั้น เพราะท่านพระองค์สิริมาลก่อนนั้น ท่านไม่ได้กัลยาณมิตรสักคนหนึ่ง จึงได้ทำบาปอย่างนั้นในกาลก่อน แต่ภายหลังเธอได้กัลยาณมิตรเป็นปัจจัย จึงได้เป็นผู้ไม่ประมาท เหตุนั้น ท่านจึงสามารถละบาปกรรมนั้นได้แล้วด้วยกุศล

กัลยาณมิตรคือพระพุทธเจ้า คืออริยมรรคมีองค์ ๘ วันนี้เรามีทุกอย่างแล้ว ช่วยกันยืนยันคำของท่านเถิด อย่ามัวจมปลักอยู่กับอดีตเลย ทำให้ดีที่สุดเท่าที่เราทำได้ จงมีพระองคฺุลิมาลเป็นแบบอย่างในใจ

แต่ละวัน
แต่ละวัน

มีที่ว่าง ให้ทุกคนพักได้อย่างสบายใจ

เขียนเมื่อวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๕

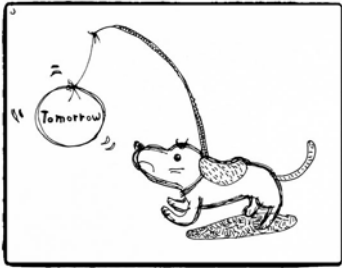
ไม่ว่าใครจะมีความทุกข์กับชีวิตมากมายสักเพียงใด ลองสังเกตดูให้ดีว่า ที่เรารู้สึกทุกข์ใจตลอดนั้น ไม่จริงหรอก ช่วงระยะเวลาที่ความทุกข์ดับไปหายไปนั้นก็มีมากมาย

เรามักรู้สึกว่าเวลาที่เรามีความทุกข์นั้นมันเหมือนเราตกลงไปในท่อระบายน้ำกม. ที่ไม่มีฝาปิด ตกลงไปแล้วขึ้นไม่ได้ต้องแช่ในน้ำคร่ำอยู่อย่างนั้น ซึ่งนั้นไม่จริง ความจริงแล้วช่วงเวลาที่เรามีความทุกข์นั้น มันเหมือนเราเข้าไปในห้องมืดที่หลอดน้ออนเสีย

มันกะพริบ ๆ ไม่เป็นจังหวะ มันจะมีเวลาที่มืดมนและสว่างไสว สลับกันไป แต่เราจะไม่เห็นประโยชน์ของวินาที่ที่มันสว่าง เรา เอาแต่ยอมรับและจมอยู่ในช่วงมืด

แม้แสงสว่างจะมีอยู่ไม่มาก แต่จงอาศัยแสงสว่างนั้นนำทาง ออกจากห้องมืด จงเรียนรู้ความมืดอย่างชาญฉลาด ไม่หลงไม่กลัว สังเกตให้เห็นความจริงว่า ความมืดเองก็เกิดดับ ปัญญาก็เกิดดับ อาศัยปัญญานำทาง แล้วพ้นจากปัญญาไปได้ในที่สุด

ขอแสงสว่างแห่งพระธรรม จงเกิดมีแก่ผู้เดินตามทางแห่ง พระศาสดา คืออริยมรรคมีองค์ ๘

อย่าประมาท เราอยู่ไม่ถึงพรุ่งนี้

เขียนเมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๕

ไม่มีใครอยู่ถึงพรุ่งนี้สักคนเดียว

เพราะมันมีแค่วันนี้ตอนนี้ พรุ่งนี้เหมือนเดินหนีออกไปตลอดเวลา พอจะพรุ่งนี้ก็เป็นอย่างนี้ อีกวันที่เราตายก็ตายตอนนี้นี่ ดังนั้นหากจะมีสติรู้สึกตัวตอนตายต้องรู้ตอนนี้ อย่ารอไปมีสติพรุ่งนี้นะ เพราะมันไม่มีอยู่จริง

ความเพียรทำเดี๋ยวนี้ อย่ารอทำพรุ่งนี้ อย่าว่าพรุ่งนี้เลย เอาแค่ตอนนี้ยังหาไม่เจอเลย กำลังจะบอกว่านี่ปัจจุบัน มันก็เลื่อนไปเป็นอดีตแล้วทุกที ไม่มีอะไรให้ยึดถือได้เลย

หมอ...ได้โปรดอย่าโกหก

เขียนเมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๕

หากใครสักคนเป็นโรคร้ายเรื้อรังหมดทางเยียวยา ตายแน่นอนไม่มีรอด เราคิดว่าหมอควรจะบอกความจริงไหม? แล้วเราอยากให้หมอบอกความจริง หรือโกหกปลอบใจว่า ไม่ใช่ไรเดี๋ยวก็หาย อยากกินอะไรก็กินเถอะ ไม่ใช่ไรหรอก อยากได้ อย่างนั้นหรือ?

ถ้าถามใจเรา เราก็คงอยากให้หมอบอกความจริงมาเลย ไม่ว่าจะเจ็บปวดอย่างไรก็ตาม หากมีทางใดที่จะรักษาได้ ไม่ว่าจะ

จะยากเย็นแสนเข็ญอย่างไรก็พูดมาตรง ๆ ทำได้หรือทำไม่ได้
ขอให้เราตัดสินใจเอง นี่มันสิทธิของเรา หมออย่าคิดแทน

เกิดเป็นทุกข์ แก่เป็นทุกข์ เจ็บป่วยเป็นทุกข์ และตายเป็นทุกข์
เหล่านี้เป็นทุกข์ที่ถูกพิพากษามาแล้วตั้งแต่ก่อนเกิด จึงต้องมาเกิด

ผู้ที่มีความเกิดเป็นธรรมดา มีความแก่เป็นธรรมดา มีความ
เจ็บเป็นธรรมดา มีความตายเป็นธรรมดา จะพ้นจากความเกิด ความ
แก่ ความเจ็บ ความตาย ด้วยการเจริญมรรคมีองค์ ๘ นี่คือทาง
รอดของสัตว์โลก พระพุทธเจ้าตรัสรู้ แล้วนำหนทางแห่งความ
พ้นทุกข์มาบอกไว้แล้ว

ยากเย็นใหม่ในการเจริญมรรค คงไม่เกินความสามารถของ
มนุษย์ หากเขาได้เห็นโทษภัยในวัฏฏะอย่างแท้จริง เพราะทั้งหมด
เพียงเพื่อถอดถอนความเห็นผิด ถอดถอนสิ่งที่เรายึดติด วาง
ความยึดถือลง ส่วนความดับ ความสงบเย็น ความพ้นทุกข์จะเกิด
ขึ้นเอง เรื่องก็มีเท่านี้เอง

**หมอตีต้องพูดความจริง และเราต้องทำให้ได้ เพราะโรคนี้
เรื้อรัง ตามกตกินไปตลอดอนันตกาล**

เปเรต กุสะนะโส

เขียนเมื่อวันที่ ๑๔ เมษายน ๒๕๕๕

เปเรตกุสะนะโสนี้ ว่ากันว่าเคยส่งเสียงร้องกลางดึก ได้ยินไปถึงพระเจ้าพิมพิสารกษัตริย์แห่งแคว้นมคธ จนท้าวเธอตกพระทัยนำความไปเล่าให้พระพุทธรองค์ทราบ พระพุทธรองค์ตรัสว่า นั่นเป็นเสียงเปเรตที่เคยเป็นพระญาติของพระองค์ มาขอส่วนบุญ เพราะฉะนั้นขอให้พระองค์กรวดน้ำอุทิศบุญกุศลไปให้พวกเขาเสีย พระเจ้าพิมพิสารจึงทรงทำตามพระพุทธรองค์ทรงแนะนำ ธรรมเนียมกรวดน้ำอุทิศส่วนกุศลให้ผู้ตาย จึงมีขึ้นด้วยประการฉะนี้

เรื่องกรวดน้ำดูเหมือนผมเคยพูดไว้บ้างแล้ว จะไม่พูดถึงอีก
ขอเล่าเรื่องเปรตทุสะนะโส ๔ ตนดังต่อไปนี้

เหตุที่ได้ชื่อว่าเปรตทุสะนะโสนั้น เป็นเพราะเสียงร้องของ
พวกเขา ตัวแรกต้องการพูดความในใจตั้งยาว แต่พูดได้แค่คำว่า **ทุ**
ก็ถูกแรงดึงดูดจากขุมนรกดูดจมดิ่งลงไปทันที ตัวที่สองพูดได้
เสียงคำ **สะ** ตัวที่สามพูดได้แค่ **นะ** ตัวที่สี่พูดได้แค่ **โส** ก็จมดิ่ง
ลงสู่กันขุมนรกทันที เสียงที่พวกมันพูดออกมาในเวลาไล่เลี่ยกัน
“**ทุ-สะ-นะ-โส**” จึงก้องกังวานไปกระทบโสตประสาทของพระเจ้า
พิมพิสารดังกล่าวข้างต้น (คนอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องไม่ได้ยิน นี่คือ
ความลึกลับมหัศจรรย์ของสิ่งเหนือประสาธสัมผัสสามัญชน)

ไม่เฉพาะพระเจ้าพิมพิสารเท่านั้นที่ทรงได้ยิน ว่ากันว่า
พระเจ้าปเสนทิโกศล พระราชาผู้ครองแคว้นโกศลก็ทรงได้ยินครั้ง
หนึ่ง ทำให้พระองค์ตกพระทัยมากเพราะเสียงที่ได้ยินนี้แหละ
เกือบทำให้พระราชาพระองค์นี้วิบัติฉิบหายไปกว่าเดิม ถ้าไม่ได้
พระนางมัลลิกาเทวีแนะนำให้เข้าเฝ้าพระพุทธเจ้า

เรื่องราวเป็นดังนี้ครับ วันหนึ่งขณะพระเจ้าปเสนทิโกศลเสด็จ

เลียบพระนคร ขบวนเสด็จได้ผ่านไปตามถนนหลวง ประชาชนต่างก็ยืนเฝ้าถวายความจงรักภักดีชมพระบารมีเต็มสองฟากถนน ภรรยาสาวของชายฐานะยากจนคนหนึ่ง ยืนแอบมองขบวนเสด็จอยู่ทางด้านหน้าต่างบ้าน บังเอิญพระราชาทอดพระเนตรเห็นไบหน้านาง นางรู้ตัวว่าพระเจ้าแผ่นดินเห็นจึงหลบ อากาที่นางหลบหายเข้าไปในห้อง ปรากฏแก่พระเจ้าปเสนทิโกศลดุจพระจันทร์เพ็ญถูกกลุ่มเมฆกลืนหายไปจันใดจันนั้น

พระคัมภีร์อธิบายไว้แบบนี้ มันอะไรจะขนาดนั้น!

แสดงว่าเจ้าหนุ่มคนยากมีเมียสวย สวยขนาดพระเจ้าแผ่นดินทอดพระเนตรเห็นครั้งเดียวก็ทรงถูกศรัทักปักทรวงเสียแล้ว พระเจ้าปเสนทิโกศลแม้กลับเข้าวังแล้ว ไบหน้าอันงดงามของนางก็ยังปรากฏชัดแจ้วแหวนในพระทัยไม่เลือนหายไป จึงรับสั่งให้มหาดเล็กไปสืบดูว่า หญิงคนนั้นมีสามีหรือยัง ถ้ายังก็จะได้รับเข้าเป็นนมเหสี

มหาดเล็กไปสืบความมาราบทูลว่า สตรีนางนั้นมีสามีแล้ว เป็นชายยากจนคนหนึ่ง ทรงสดับดังนั้นก็ทรงนิ่ง ของรักของหวง

คนอื่นไม่อยากคิดแก่งแย่ง ทรงคิดว่าประเดี๋ยวก็คงจะลืมไปเอง ที่ไหนได้ ยิ่งวันเวลาผ่านไปก็ยิ่งคิดถึงนางมาก ไม่รู้เพราะอะไร จนกระทั่งทรงทนต่อไปไม่ไหวแล้ว จึงทรงวางแผนจะเอานางมาเป็นมเหสีให้ได้ รับสั่งให้ตามชายคนยากสามีนางเข้าเฝ้าทันที

เจ้าหนุมนี้ถึงจะยากจน มีการศึกษาน้อย แต่ก็มีความรู้สึกไวพอสมควร นึกว่าที่พระเจ้าแผ่นดินให้ตามตัวเข้าเฝ้า คงจะเนื่องมาแต่ภรรยาสวยเป็นต้นเหตุแน่นอน พอเขาไปถึง ในหลวงรับสั่งว่า “ตั้งแต่วันนี้ไป ข้าแต่งตั้งให้เจ้าเป็นมหาดเล็กคนสนิทคอยรับใช้ข้า”

ใครมันจะกล้าขัดขึ้นเล่าครับ เมื่อพระเจ้าแผ่นดินรับสั่งให้ทำอะไรก็ต้องทำ ที่ทรงตั้งให้เขาเป็นมหาดเล็กคนสนิท ก็เพื่อจะหาช่องโอกาสทำโทษเขาถ้าเขาทำผิด และจะได้ “ริบ” เอาภรรยาทันที แต่เจ้าหนุมก็รู้ตัวอยู่ตลอดเวลา จึงมิได้ประมาท ตั้งใจทำหน้าที่อย่างดี หาช่องให้ทำทานมิได้ จนในที่สุดพระเจ้าบเสนทีโกศลทรงทนความคิดถึงนางไม่ไหว จึงตัดสินพระทัยว่า ไม่ได้ด้วยเกล้าก็เห็นจะต้องเอาด้วยกลละ จึงรับสั่งให้เขาไปเอาคืนสิอรุณมาให้ทันเวลาทรงสรองสนานตอนเย็น หาไม่จะประหารชีวิต

“ดินลือรุธ” นี้ว่ากันว่ามิได้อยู่เฉพาะภพพญานาค (เห็นจะเป็นตามลุ่มน้ำอะไรสักแห่ง) อยู่ไกลมาก เขาจะต้องรีบเร่งไปเอาริบเร่งกลับมาจึงจะทันเวลาทรงสรณาน เขาวิ่งออกไปโดยไม่คิดชีวิตได้ดินลือรุธแล้ววิ่งกลับมา ทันเวลาพอดีแต่เข้าเมืองไม่ได้ ประตูเมืองปิดเร็วกว่าปกติ เพราะพระเจ้าแผ่นดินรับสั่งให้ปิดก่อนเวลา (กลัวว่าเขาอาจกลับมาทัน แล้วจะอดได้เขยชมน้องนาง ว่างั้นเถอะ)

เมื่อเขาเข้าเมืองไม่ได้ ก็รู้ทันทีว่าชะตาเข้าตาร้ายแล้ว จึงชวนดินนอรุธไว้ที่ประตู ประกาศให้เทพอารักษ์ทราบด้วยเสียงดังว่า “ข้าแต่เทพยดาทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจงเป็นพยาน ว่าข้าได้ทำตามพระบัญชาของพระราชาทุกประการ แต่ข้าไม่สามารถเข้าในเมืองได้ ข้าไม่ผิด” ว่าแล้วเขาก็มุ่งหน้าไปยังวัด ขออาศัยพระนอน

ตรงนี้ผู้แต่งตำราเขียนเสียดสีไว้เจ็บแสบว่า “ธรรมดาคนทั้งหลายเวลามีความสุขสบายก็ไม่ค่อยคิดถึงพระถึงเจ้า พอมีความทุกข์มาละก็นึกถึงพระขึ้นมาทันที” (จริงครับ ไม่เถียง) คตินั้นทั้งคินพระเจ้าปเสนทิโกศลไม่สามารถชมพระเนตรหลับลงได้ นึกได้แต่ว่าพรุ่งนี้แหละ ข้าจะให้คนไปตามนางมาเป็นของข้า ขณะที่คิดอกุศลอยู่นั้น พระองค์ก็ได้ยินเสียงก้องกระหึ่มหน้าชนลูกชนพอง

เป็นอย่างยิ่ง เสียงที่ว่านั่นก็คือ “ทุ-สะ-นะ-โส” ทรงปลุกมหาดเล็ก
ขึ้นมาฟังแต่ก็ไม่มีใครได้ยินสักคน

เข้าขึ้นมาจึงทรงเรียกโหราจารย์ผู้เชี่ยวชาญชาธูมาจับยาม
สามตาทำนายทายทักว่ามันจะเกิดเภทภัยประการใด โหราจารย์
แก๊งงเติก เคสอย่างนี้ไม่เคยพบ จึงพลิกตำราไม่ทัน มีดบาดด้าน
ครึ่งจะกราบทูลว่าไม่ทราบก็กลัวศิระษะหลุดจากบ่า จึงกราบทูลว่า

**“ขอเดชะ นิमितนี้ร้ายแรงนัก เหตุร้ายจะเกิดแก่พระองค์
และพระนครถ้าหากไม่แก้”**

“จะแก้อย่างไรละ อาจารย์”

“ขอเดชะ ต้องจัดบูชาญอย่างใหญ่ยิ่ง มีนำสัตว์อย่างละ ๑๐๐
มาฆ่าบูชาญ คือช้าง ๑๐๐ ม้า ๑๐๐ โคผู้ ๑๐๐ โคนม ๑๐๐ แพะ
๑๐๐ แกะ ๑๐๐ ไก่ ๑๐๐ สุกร ๑๐๐ เด็กชาย ๑๐๐ เด็กหญิง ๑๐๐”

การฆ่าสัตว์บูชาญนี้เป็นของปกติในสังคมอินเดีย ที่ม
ความเชื่อในศาสนาพราหมณ์-ฮินดู แต่คราวนี้ไม่ฆ่าเฉพาะสัตว์
หากรวมถึงฆ่าเด็กหญิงเด็กชายอย่างละ ๑๐๐ ด้วย มันมิใช่เรื่อง
เล็กเสียแล้ว เสียงร่ำไห้ของเด็ก ๆ ที่รู้ตัวว่า ถูกนำมาเพื่อเข้าพิธี

บุญชายัญ เสียงโหยหวนของพ่อแม่พี่น้องญาติมิตรของเด็ก ๆ เหล่า
นั้น นำเวทนามีเป็นอย่างยิ่ง

พระนางมัลลิกาเทวีทรงทราบเรื่อง จึงรีบเข้าเฝ้าพระราช
สวามีกราบทูลชี้แจงให้รู้ผิดชอบชั่วดี ทำให้สายพระเนตรของ
พระองค์สว่างขึ้น ทรงรับสั่งให้ปล่อยเด็กชายเด็กหญิง ปล่อยสัตว์
ต่าง ๆ ที่นำมา ทรงรับสั่งให้เลิกลัทธิบูชายัญ รีบเสด็จพระราช
ดำเนินไปเฝ้าสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตามคำกราบบังคมทูล
ของพระนางมัลลิกาเทวี

พระพุทธเจ้าทรงแสดงธรรมให้พระองค์ฟัง ทรงชี้แจงถึง
บาปบุญคุณโทษให้พระเจ้าปเสนทิโกศลทราบ แล้วตรัสว่าเสียง “ทุ-
สะ-นะ-โส” ที่ทรงได้ยินนั้นมิใช่กลางร้ายอะไร แต่เป็นเสียงของ
สัตว์นรกที่ต้องการสารภาพบาปที่ตนทำ แล้วทรงเล่าว่า

ในอดีตกาลนานมาแล้ว มีบุตรเศรษฐี ๔ คนเป็นเพื่อนสนิท
กัน กินด้วยกันเที่ยวด้วยกัน อยู่มาวันหนึ่ง เพื่อนคนหนึ่งเสนอว่า
พวกเราก็มีเงินมีทองใช้จนตายก็ไม่หมด เราน่าจะเสพสุขให้เต็มที
สุขที่นำตื่นเต้น เมื่อเพื่อนๆ ถามว่าสุขที่นำตื่นเต้นนะอะไร เพื่อน

คนต้นคิดกล่าวว่า “ก็เป็นชู้กับเมียเขาลี ดีนั่นดีนั่น” ภรรยาคนอื่นที่
สวย ๆ

ดูความคิดอันพิเรนทร์ของไอ้หมอนี่สิครับ!

อีก ๓ คนที่เหลือเห็นดีเห็นงามด้วย จากนั้นมาบุตรเศรษฐี
เพลย์บอยทั้ง ๔ ก็เที่ยวจับเมียชาวบ้าน เอาเงินหวาน อย่างว่า “แข็ง
ดั่งหิน เงินง้างอ่อนได้ดั่งประสงค์” ภรรยาสาวของใครต่อใครตก
เป็นเมียบำรุงบำเรอความสุขของเจ้า ๔ คนนั้นมากมาย ไม่มีใคร
ทำอะไรได้ เพราะอำนาจเงินและอิทธิพลบารมีของพ่อของพวกเขา

เมื่อพวกเขาตายไปไปเกิดในนรก เสวยผลกรรมอยู่เป็นเวลา
ไม่รู้กี่กัปต่อกี่กัป จนกระทั่งถึงสมัยพุทธกาลนี้ สัตว์นรก ๔ ตัวนี้
รู้สึกสำนึกในบาปกรรมที่ตนทำ อยากจะประกาศว่า ต่อไปนี้ถ้าได้
กลับไปเกิดเป็นมนุษย์อีก จะเลิกทำชั่วเด็ดขาด จะทำแต่ความดี
แต่ไม่มีเวลาได้พูดตามต้องการ พูดออกมาได้เฉพาะคำตัน

เปรตตัวแรกต้องการพูดว่า

ทุชชีวิตะชีวิมหา เยสันโน นะทะทามทะเล

วิชชะมานะสุ โมเคสุ ทิปัง นากัมมะ อัตตะโน

เมื่อยังเป็นมนุษย์มีโภคทรัพย์มากมาย เราก็ไม่ได้ให้ทาน ไม่
ทำที่พึ่งแก่ตัว ทำแต่ความชั่วช้าสารเลว

ตัวที่สองต้องการพูดว่า

ลัญจิวัสสะหัสสานิ परिปฺรณานิ ลัพพะโส
นริยะ ปัจจะมา-นาหนัง กะทา อันโต ะวะวิสสะติ

เราตกนรกหมกไหม้เป็นเวลาหกหมื่นปีแล้ว เมื่อไรจะสิ้นเวร
สิ้นกรรมเสียที

ตัวที่สามต้องการพูดว่า

นัตถิ อันโต กุโต อันโต นะอันโต ปะฐิทิสสะติ
ตะทาหิ ปะกะตัง ปาปัง มะมะ ตฺยหฺญจะ มารีสา

ไม่มีที่สุดสิ้นดอก เมื่อไหร่เล่ามันจะสิ้นเวรสิ้นกรรม ก็พวก
เราทำแต่ความชั่วช้าสารเลวนี่ เพื่อนเอ๋ย

ตัวที่สี่ต้องการพูดว่า

โสหัง ฐุณะ อิตโต คันตวา โยนิง ลัทธานะ มานุสิง
วะทัญญู สีละสัมปันโน กาทามิ กุสะลัง พะหุง

ถ้าเราได้เกิดเป็นมนุษย์อีก เราจะให้ทานรักษาศีล จะทำบุญกุศลเป็นอันมาก

พระเจ้าปเสนทิโกศลทรงสดับพระพุทธเจ้าตรัสจบลง ก็มีพระโลมชาติชูชัน (พูดง่าย ๆ ว่าชนลุก) รำพึงในใจว่า “เกือบไปไหมกฎเกือบไปเกิดเป็นเปรตทุสะนะโสพวกนี้” พระพุทธองค์ทรงรู้อะไรเป็นอะไร ไม่ตรัสอะไรอีก เพียงแต่ทรงยิ้มสรวล

ที่มา เสฐียรพงษ์ วรรณปก

วัดความก้าวหน้าจากชีวิต ตอนนี้มีความสุข?

เขียนเมื่อวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๕

สิ่งรอบตัวเป็นไปดั่งใจ ชีวิตมีความสุข

คนรอบข้างดีได้ดั่งใจ ชีวิตมีความสุข

เงินทองไม่มีปัญหา ชีวิตมีความสุข

กิจการราบรื่นดี ชีวิตมีความสุข

สุขภาพแข็งแรงสมบูรณ์ ชีวิตมีความสุข

อยากให้ทุกอย่างดีอยู่อย่างที่เป็น *ชีวิตจะได้มีความสุข*
 แสดงว่า**ไม่เชื่อในกฎของอนิจจัง**

ถ้าทุกอย่างที่พูดมา เปลี่ยนไปอย่างน้อย ๑ อย่าง ชีวิตจะยังมีความสุขไหม? ถ้ามันเปลี่ยนไปมากกว่า ๑ อย่างล่ะ?

จะมีใครไหม ถ้าทุกอย่างที่พูดมาเปลี่ยนไปแบบหน้ามือเป็นหลังมือทุกอย่างแล้ว *เขายังมีความสุข?*

ช่วยกันพิสูจน์ปัญญาการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าดูซิ ด้วยการปฏิบัติตามมรรคมีองค์ ๘ จารู้ว่า “อุปาทานขั้นที่ ๕ เป็นตัวทุกข์” แล้วจะยึดไว้ทำไม จนถึงวันนั้นจะได้สลัดคืนสู่ธรรมชาติไป จะได้รู้ความจริงว่า สุขที่ยิ่งกว่าสุข ที่เราเคยได้สัมผัสนั้นมีอยู่ แถมยังไม่ขึ้นกับปัจจัยภายนอกอีกด้วย ไม่ว่าจะอะไรภายนอกจะเปลี่ยนไปอย่างไร สุขภายในไม่มีวันเปลี่ยนแปลง

ถ้าไม่มีเครื่องสำอางค์ แล้วคุณค่าของผู้หญิงคืออะไร?

เขียนเมื่อวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๕

นี่คือโฆษณาของผลิตภัณฑ์ประทินผิวยี่ห้อหนึ่งที่กำลังออกอากาศขณะนี้ และผู้หญิงจำนวน ๓๒๔ คน กำลังจะลบเครื่องสำอางค์บนใบหน้าของเธอออก คุณค่าของผู้หญิงคืออะไร? บางคนก็บอกว่า เอาใจเก่ง ทำกับข้าวเก่ง ฯลฯ

แล้วท่านว่าท่านจะตอบว่าอะไร? เรื่องลบเครื่องสำอางค์ออกนั้น ด้วยความที่เวลาส่วนใหญ่อยู่แต่ในคอร์สปฏิบัติ ก็ไม่เคยเห็นใครแต่งหน้ากันอยู่แล้ว ผู้หญิงที่ได้พบได้เห็น ก็มีคุณค่าที่สูงส่ง

โดยไม่เคยเกี่ยวกับการแต่งหน้าหรือเครื่องสำอางค์กันเลย

คุณค่าทั้งหลายไม่เคยเกี่ยวกับเครื่องสำอางค์ แต่เกี่ยวกับจิตใจและการกระทำความดี และยิ่งไปกว่านั้นไม่เพียงแค่ว่าเป็นคนดีนั้น แต่เธอทั้งหลายยังพัฒนาจิตใจเพื่อให้รู้แจ้งเกิดปัญญาสู่ความสงบเย็นภายในจนถึงที่สุดอีกด้วย นี่ละที่เหนือคน

นั่นจึงเป็นความต่าง ที่ไม่หยุดอยู่แค่เรื่องโลก ๆ ชาวโลกที่ง้อเหลือเกินกับการลบเครื่องสำอางค์ออกจากใบหน้า (ว่าง) ราวกับปรากฏการณ์มหัศจรรย์ แต่นักภาวนาคงทำได้อย่างมากก็แค้ม ๆ แล้ง ๆ กับเรื่องที่เกิดขึ้นว่า “มันหน้าทิ้งตรงไหน..”

โลกนี้มีอยู่แค่ตอนนี้ จะสุข จะทุกข์ จะอุเบกขา ก็อยู่แค่ตอนนี้

เขียนเมื่อวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๕๕

ถ้ากำลังกังวลเรื่องที่กำลังจะมาถึง...เปลี่ยนความกังวลเป็น
ลมหายใจ แล้วมีความสุขกับชีวิตที่ยังมีอยู่ (ก่อน)

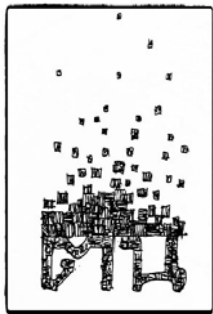
ถ้ากำลังโศกเศร้าเสียใจอยู่กับอดีต...เปลี่ยนความโศกเศร้า
เสียใจเป็นลมหายใจ แล้วมีความสุขกับชีวิตที่ยังมีอยู่ (ก่อน)

กลับมาอยู่กับจิตที่เป็นอุเบกขาคือความสงบ ทุกปัญหาเรา
แก้ได้ตามที่แก้ได้ แค่ทำให้ดีให้เหมาะสมในแต่ละเวลา

จะไปห้วงอะไร อนาคตเป็นแค่สิ่งที่เราปรุงแต่งวาดภาพ
เอาเอง เหตุปัจจัยที่จะทำให้มันเป็นไปได้มีมากมายเหลือเกิน คิด
ได้วางแผนได้ ทำเสร็จแล้วจบ กลับมาอยู่กับลมไว้ ทำแค่นี้ได้
จะเป็นประตุ่หูหนทางอันเกษม

เห็นความจริงตามความเป็นจริง อย่าดูโลกภายใต้ความปรุง
แต่งที่ “เรา” ปรุงมันขึ้นมาเอง

เชื่อเถอะว่า เราทำได้ทุกอย่างแหละ ถ้าเอา “เรา” ออก

บุญกุศล และ อานิสงส์ของมบุญ

เขียนเมื่อวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๕

นักปฏิบัติทุกคนว่าจะมาภาวนากันในวันนี้ได้ ผ่านการทำบุญทำทานกันมามากมาย ได้ช่วยเหลือผู้อื่น ได้ร่วมกันสร้างสาธารณประโยชน์ ได้สร้างเสนาสนะไว้ในพุทธศาสนา เพื่อให้ผู้คนได้เข้ามาศึกษาปฏิบัติ

วันนี้ด้วยความที่มบุญทั้งหลายมุ่งเน้นการให้ทานเพื่อประโยชน์ของผู้อื่น จิตใจที่ปรารถนาถึงความพ้นทุกข์ของผู้อื่น นี่จึงเป็นเครื่องขัดเกลาจิตใจ โดยเฉพาะในส่วนของโมหะ ซึ่งเป็น

ความหลงผิดในความเป็นตัวตน ส่วนโลกะนั้นแน่นอน เมื่อเกิดการให้ก็เกิดการแบ่งปัน มันเป็นการลดละขัดเกลาความตระหนี่ลงไป

เมื่อจิตที่ตั้งไว้ไม่ใช่เพื่อตนเอง นั่นจึงทำให้อานิสงส์แห่งบุญยิ่งใหญ่ ประกอบกับมนุษย์มีกายหยาบ มีทุกขเวทนามากกับกายหยาบนี้ ไม่ว่าจะเวทนาอันเกิดจากความทิว จากความเหนื่อยยาก จากความทนทุกข์ด้วยโรคภัยไข้เจ็บ มนุษย์จะทำอะไรจึงต้องมีความเพียรมาก ซึ่งมากกว่าในภพภูมิที่มีกายละเอียดมีทุกข์น้อย เวลามนุษย์ตั้งจิตเอาไว้ที่การสละออกซึ่งตัวตน อานิสงส์แห่งบุญจึงมากมายมหาศาล ในทางกลับกัน ในการวางแผนเพื่อทำบาปทำชั่วคน (ไม่ใช่มนุษย์) จึงต้องรับผลแห่งบาปมหาศาลเช่นกัน

เมื่อทำบุญช่วยเหลือคนที่ตกทุกข์ได้ยาก ให้ตั้งจิตไว้ที่การช่วยคน อย่างน้อยทำให้เขาบรรเทาเบาคลายจากความทุกข์บ้างเท่าที่เราจะทำได้ ไม่ใช่ทำเพราะเราจะได้อะไร

เมื่อจะใส่บาตร ก็มีความรู้สึกว่าการที่เราได้ใส่ลงไปในนั้น คงจะมีส่วนให้พระสงฆ์ท่านได้มีชีวิตสืบไป ซึ่งนั่นจะส่งผลให้

พระพุทธศาสนาได้ยาวนานออกไป และเป็นภาพที่ผู้ได้พบเห็นจะ
ชื่นใจในการให้ จะสืบสานสิ่งดีงามสืบต่อไปถึงลูกหลาน ไม่ใช่ทำ
เพราะเราจะไต่บุญ แต่เป็นการทำเพื่อผู้อื่นอย่างแท้จริง

เมื่อสร้างเสนาสนะ ศูนย์ปฏิบัติธรรมหรือสาธารณสถานเช่น
โรงพยาบาล ฯลฯ ก็ตั้งจิตว่าสถานที่เหล่านั้นจะยังประโยชน์ให้กับ
ผู้คนได้พ้นไปจากทุกข์ทางกายในโรงพยาบาล ใจก็จะสบายขึ้น ได้
พ้นจากทุกข์ทางใจในสถานปฏิบัติธรรม ตั้งแต่ระดับสบายใจ
จนถึงขั้นหลุดพ้นถึงที่สุด ไม่ใช่ทำเพราะเราจะไต่บุญ

ถ้าทำอย่างนี้การให้จะเป็นไปเพื่อให้ ไม่มีตรงไหนวกกลับ
มาเอา เมื่อเข้าห้องน้ำเสร็จ ล้างห้องน้ำให้สะอาดเพื่อให้คนอื่นได้
ใช้ห้องน้ำที่สะอาด ไม่ใช่ทำเพราะเราจะไต่บุญ ทำที่บ้านทำที่ทำงาน
ที่ไหนก็ได้ เพราะทำให้คนอื่นได้ใช้ห้องน้ำสะอาด ใจจะเป็นบุญ
โดยไม่ต้องเอา เพราะถ้ามันคิดแต่จะเอา เราทำทำจะเป็นเปรตแทน

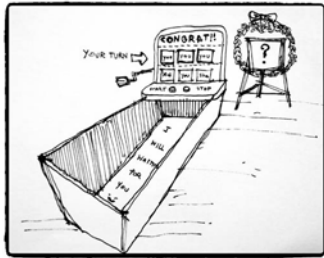
ไม่มีตอนไหนที่จะพูดว่า “ทำเพราะไต่บุญ” บุญที่ได้คือ
เมื่อลดตัวตนลง ตอนนั้นจึงเป็นบุญ เมื่อใจไม่ได้ทำเอาบุญ ไม่
ได้หวังจะได้บุญ นั่นจึงจะเป็นบุญ นั่นจึงจะเป็นการให้ที่บริสุทธิ์

ส่วนเมื่อทำแล้วสบายใจ ก็ดีที่ทำแล้วสบายใจมีความสุข นั่นก็เป็นผลแห่งบุญ แต่ก็อีกนั่นแหละ ไม่ได้ทำเพื่อให้ใจสบายหรือมีความสุข ทำเพื่อช่วยคน คนที่เขากำลังลำบาก เราไปช่วยให้เขาได้พ้นทุกข์ คงไม่กล้าคิดที่จะไปแอบแฝงเอาความสุขจากคนที่กำลังลำบาก ตั้งจิตให้ดี ๆ ไม่อย่างนั้นทำไปก็เอาอีก ไม่ใช่พอไม่เอาบุญ ก็ไปแอบเอาสุขอีก จิตอาสา นั้นน่ากลัว เพราะคนไปโปรโมทกันว่าทำแล้วมีความสุข วันไหนงานไหนทำแล้วไม่สุขก็ไม่ทำ ถ้างานช่วยคนนั้นมันลำบากก็ไม่อยากทำ

ตอบคำถามนี้ดูนะ ถ้าท่านเป็นผู้ที่ต้องช่วยคนทุก ๆ วัน วันแรก ๆ ท่านคงจะมีความสุขใจที่ได้ทำ แต่หลังจากนั้นจากวันเป็นเดือนจากเดือนเป็นปี จากปีเป็นหลาย ๆ ปี ท่านคิดว่าท่านจะยังคงสุขเหมือนเดิมอยู่ไหม (นักปฏิบัติผู้เห็นอนิจจังก็จะเห็นถึงการเข้าสู่อบขานในที่สุด) ถึงตอนนั้นคนทั่วไปจะมองว่าหมดความสุขจากการให้ จากการช่วยคนแล้ว ถ้ามองว่า จะยังทำอยู่อีกไหม? เพราะถ้าทำเพื่อตัวเองมีความสุข จะหมดแรงที่จะทำไม่อยากทำแล้ว และยิ่งไปกว่านั้น ถ้าทำแล้วตัวเองต้องลำบากล่ะ? จะทำไหม?

การช่วยคนต้องทุ่มเททั้งกำลังกายกำลังใจ พลังสมองและพลังปัญญา เห็นอยู่นะ...เพราะฉะนั้นต้องไม่ทำเพื่อตัวเองสุขและไม่เคยหวังอะไรจากการกระทำ แม้แต่จะบอกว่าทำแล้วตัวเราสบายใจก็ยังไม่ดี แต่ทำเพื่อผู้อื่นพันทุกข์มากน้อยเท่าที่ทำได้ ไม่หยุดเพราะ “กุเหน้อย กุพอแล้ว” แต่บางทีก็พักบ้างเพื่อเดินหน้าต่อไป

เลิกทำเอาบุญ...เลิกไปทำบุญเพื่อตัวเอง เมื่อนั้นจึงจะเป็นบุญ บุญนั้นจะเป็นเหตุปัจจัยให้ถึงซึ่งพระนิพพาน เพราะพระนิพพานนั้นไม่ได้ทำเพื่อพอกพูนตัวตน แต่ทำเพื่อหมดตน หมดตน ก็จะทำให้ผู้ที่ร่วมเกิดแก่เจ็บตาย ผู้มีความทุกข์ได้พ้นจากทุกข์ จนถึงที่สุดแห่งทุกข์ นั่นแหละจะพ้นบุญ แต่ไม่หยุดทำบุญ เพราะไม่ทำเอาบุญ บุญเต็มแล้ว...ก็พ้นไป

ตาย

เขียนเมื่อวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๕๕

ช่วงที่ผ่านมาได้พบกับการตายอยู่เรื่อย ที่เพิ่งผ่านมาก็เป็นญาติคนหนึ่งเป็นลุง อายุ ๘๔ ปี เป็นปราชญ์เก่งมาก วันที่ญาติพาไปโรงพยาบาลอาการก็ไม่ค่อยดี แต่เชื่อเถอะว่าไม่ว่าใครก็ตาม ไม่มีใครคิดว่าตัวเองจะตายหรอก จะรู้สึกว่าได้กลับบ้าน พอไปอยู่โรงพยาบาล ทุกคนที่ป่วยก็จะพูดแต่อยากกลับบ้าน เพราะจะคิดว่าตัวเองก็ไม่ได้เป็นอะไรหรอก เดียวก็หาย ถึงไม่บอกเองคนอื่น

ก็คอยบอกให้ เพราะรู้ว่าถ้าพูดอย่างนี้แล้วจะสบายใจ ทั้งที่จะหายหรือไม่หาย ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับเขาปฐาคำขึ้นมาพูดเลย

ชีวิตนี้เราป่วยกันมาก็ครั้งแล้วละ (นับครั้งไม่ถ้วน) พอป่วยแล้วเคยตายไหม?...พูดแปลก ๆ จะตายได้ไง ถ้าตายจะมานั่งอ่านอยู่นี่หรือ?

ใช่...นั่นนะสิ เพราะเราไม่เคยตายตอนป่วยสักที แล้วทำไมมันถึงจะเป็นครั้งนี้ล่ะ? ดังนั้นทุกคนที่ไม่ได้ฝึกกรรมสติไว้ ไม่เคยปฏิบัติ มันจะเกิดความรู้สึกลัวขึ้นมา แล้วก็พลอบใจตัวเอง จิตตก ใครก็ได้ช่วยมาโกหกบอกว่า **“ไม่เป็นอะไรหรอก เดี่ยวก็หาย”** แค่หลอก ๆ อย่างนี้ก็ยิ่งดี

ผู้ป่วยจะกระอักกระอ่วนมาก ไม่กล้าคิดเรื่องตายหรอก จึงวินสัสมอและพยาบาลตลอดเวลาที่ตื่นมารู้สึกตัว จนหมดต้องให้ยานอนหลับ น่าเห็นใจจริง ๆ แต่ก็น่ากลัวนะแบบนี้ **คนเก่งในทางโลก ก็ไม่ได้หมายความว่าจะมีปัญญาในการพันทุข์**

ส่วนอีกรายเป็นเด็กอนุบาลนั่งเล่นอยู่หน้าบ้าน วิทยุรุ่น
ทะเลาะกัน คนหนึ่งวิ่งเข้าบ้านไปเอาปืนลูกซองออกมายิงคู่กรณี แต่
ยิงก็คงไม่เป็น ประกอบกับอารมณ์โทสะ ลูกปืนพุ่งไปเจาะหัวเด็ก
น้อยผู้ไม่รู้ชื่อไหนไหนด้วย...ตาย ท่านที่มีลูก คงนึกออกว่าตอนนี้
พ่อแม่เด็กน้อยนั้น จะรู้สึกอย่างไร

โงงไม่ได้มีไว้ใส่คนแก่ สุภาพสตรีจีนเขาว่า แล้วก็ไม่มีไว้ใส่
เด็กเท่านั้น โงงมีไว้ใส่เรา วันสุดท้ายมาถึงแน่

ทำอะไรคิดเผื่อตายไว้มั่ง ซาติน้ำมีจริงนะ

ความรักกับความเมตตา

เขียนเมื่อวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๕๕

เรารักลูก รักครอบครัว รักสามี รักภรรยา อย่างนี้คุ้นเคย
เข้าใจโดยไม่ต้องทำความเข้าใจ

เด็กผู้หญิงอ้วนจ้ำมน่ารัก นอเลาะ ช่างพูด ซื่ออ่อน กับเด็ก
ซูดานดำ ผอมเกร็ง ผิวพรรณหยาบกร้าน ยืนคู่กัน ท่านจะอุ้ม
คนไหน?

ท่านว่าท่านอุ้มเด็กผู้หญิงน่ารักนั้นเพราะอะไร?...เพราะเขา
น่า...รัก ท่านอยากอุ้มเด็กซูดานไหม? ทำไม เพราะเขาไม่น่ารัก

นั่นเพราะท่านใช้ “รัก” เป็นเครื่องมือวัด

ถ้าท่านเป็นผู้มีใจเมตตา เด็ก ๒ คนนี้จะต่างกันไหม?...
ไม่เลย

รักต่างจากเมตตาณะ

รัก...ร้อน ผูกพัน ยึดมั่น ปรารถนา ต้องการ ซึ่งนั้นนำไปสู่
ทุกข์

เมตตา...กรุณา มุทิตา อุเบกขา เย็น สงบ ไม่ลำเอียง ให้แล้ว
สงบ สุข

เมื่อถอดถอนอุปาทาน เกิดสัมมาทิฐิ ความรักจะกลายเป็น
ความเมตตา เป็นการให้โดยส่วนเดียว ไม่หวังผล ไม่ว่าจะ ลูก สามี
ภรรยา ครอบครัว เพื่อนร่วมงาน เพื่อนร่วมทาง เพื่อนร่วมเกิด แก่
เจ็บ ตาย เราจะเป็นผู้ให้โดยส่วนเดียว ทำดีที่สุดในทุก ๆ เวลาที่
ทำได้ เราให้โดยส่วนเดียวและทำอย่างดีที่สุด

จงมีชีวิตเพื่อผู้อื่น ทำความดีจนพ้นจากดีไป แต่ไม่เลิก
กระทำความดีเพื่อทุกคน

ความเป็นกู เป็นของกู...

เขียนเมื่อวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๕๕

เราทุกคนมีสิ่งหนึ่งที่เหมือนกันทุกคนที่บดบังสิ่งดี ๆ ที่เป็น
กุศลในตัวของเรา ๆ คน ถ้าจะพูดว่า **ตัวกู** โหมะมันก็ฟังเป็นตัว
หนังสือ ไม่เข้าใจ

พ่อแม่เลี้ยงดูแลลูก ให้เงินลูก เชื่อไหมว่าวันแรกที่ลูกได้เงิน
ลูกจะรู้สึกที่พ่อแม่ดีกับเรา รักเรา แต่เมื่อเวลาผ่านไปสักพักเดียว
โหมะจะครอบงำทั้งหมด จะกลายเป็นพ่อแม่มีหน้าที่ต้องให้เงินเรา
ถ้าวันไหนพ่อแม่มีไม่พอ วันนั้นพ่อแม่โกงเงินส่วนของเราไป...

เงินที่พ่อแม่ให้ ไม่เป็นไปเพราะความรักเมตตาต่อลูกแล้ว แต่มันกลายเป็นเงินของกู (ในมุมมองลูก)

วันแรกที่บริษัทหรือหน่วยงานรับท่านเข้าทำงาน วันนั้นเท่าไรก็ได้ ยิ่งไงก็ได้ เขาใจดีนะที่ให้เราเข้ามา เงินเดือนเดือนแรกคือสิ่งที่เราไม่เคยได้มาก่อน นี่เป็นสิ่งที่ได้เพิ่มมาจากชีวิตของเรา แต่จากนั้นไม่นานมันคือของกู กูขาดมันไม่ได้ แถมยังควรให้ให้มากกว่านี้ เพราะธรรมชาติของโลก เมื่อสิ่งนี้เพิ่มเข้ามามันจะสร้างเหตุปัจจัยใหม่เพื่อให้สมดุลกับสิ่งใหม่นั้น แต่คำว่าสมดุลมันก็ไม่สมดุลหรอกเพราะมีโลภะ มีตัณหา มันจึงทะยานขึ้นไปเกินกว่าที่ควรเป็น เมื่อมีเหตุให้ไม่ได้เงินนั้นมา ก็กลายเป็นสภาพทุกข์เพราะไปสร้างสมดุลใหม่ไว้ที่เงินก้อนนั้นอีก **นี่จึงเป็นความประมาท**

วันไหนที่เอาเงินไปลงทุนทำอะไร ครั้งแรกจะรู้สึกว่าได้มาฟรี ๆ แต่พักเดียว หากมันน้อยกว่าที่เคยได้ มันก็จะทุกข์ดิ้นรน เพราะเงินนั้นถูกยึดเป็นของกูไปเสียแล้ว ใจไม่สงบอีก

คนจนได้เงินเพิ่มขึ้นมาเล็กน้อย ดีใจมาก

คนรวยได้เงินเพิ่มขึ้นมามาก ดีใจน้อย

คนรวยเสียเงินแม้เพียงเล็กน้อย ทุกข์ใจมาก

ไม่มีใครพ้นไปจากความเป็นทาส “เงิน” เศษกระดาศที่ไม่ถึง
ครึ่งกระดาศเอ ๔ ให้ค่าบ้ำตัวเลขในสมุดบัญชีกัน จนนั่งยิ้มหรือ
หน้าเศร้าไปกับเศษกระดาศที่มาเย็บเป็นเล่มที่ไม่ถึงขนาดเอ ๔ อีก
เช่นกัน เมื่อทุกอย่างในโลก ถูกดึงมาเป็นกูเป็นของกู ก็ถึงเวลา
แห่งความทุกข์ต่อไป Showtime!

ซื้อของให้ผู้อื่น...ได้บุญ ซื้อของให้ตนเอง...ไม่ได้บุญ

เขียนเมื่อวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๕๕

การซื้อของให้ตนเอง อย่างเช่นเดินซื้อบั้ง ซื้อเสื้อผ้า กระเป๋า รองเท้าให้ตัวเองนั้น เป็นการเพิ่มพูนโลภะ โมหะ เพราะเมื่อเกิดความยินดีพอใจในสิ่งนั้น ๆ ขณะนั้นราคานุสัยได้สั่งสมเป็นเชื้อต่อไปให้อวิชชาตลอดทุก ๆ ครั้ง (นอกจากซื้อเพราะจะใช้ ไม่มีตัณหาเลย ถ้าอย่างนี้ยกเว้น)

ส่วนการซื้อของให้ผู้อื่น จะเกิดความรู้สึก ๒ ด้าน คือ

๑. **เสียตายนเงิน** ถ้าต้องซื้อก็เอาแค่พอเหมาะ ๆ ใครเป็นอย่างนี้ก็จะได้รับการชำระความตระหนี่ถี่เหนียวลงบ้างแล้ว แต่ถ้าซื้อให้ลูกให้แฟนละก้อเต็มที พวกนี้ต้องระวังการพอกพูนอวิชาคือ โหมเห เพราะจะมีตัวตนมากขึ้น ดูได้อย่างไร ลองดูสิ ถ้าเห็นเขาชอบสิ่งที่เราซื้อความรู้สึกเป็นอย่างไร ถ้าเขาแสดงอาการไม่ชอบสิ่งนั้นเลยความรู้สึกเป็นอย่างไร ปัญหาไม่ได้อยู่ที่ซื้อหรือไม่ซื้อ ปัญหาคือซื้อแล้วเสียเงินแล้วโง่ ได้บาปมาด้วยโหม

๒. **ซื้อให้คนอื่น** ตั้งแต่ผู้ที่เราเคารพศรัทธาจนถึงคนทั่วไป และสุนัขหมาแมว การซื้อจะเบาจิตเบาใจ มีความสุขโหย ๆ ที่ได้ให้ คนประเภทที่ทำบ่อย ๆ จะรู้เองว่าจิตใจขณะนั้นรู้สึกเป็นกุศล แต่ถึงแม้ว่าจะมีความตระหนี่ปนอยู่บ้าง นั่นก็ยังคงได้ชำระกิเลสอยู่ดี แต่ในข้อนี้ ก็ยังมีความต่างของบุคคลอีก คือความปราณีตในของที่ให้

ยกตัวอย่าง คนชอบซื้อแบรนด์บ้าง สก็อตบ้างเพื่อมอบให้คนอื่น (ไม่มีใครซื้อกินเองนะ น้อยมากที่จะซื้อกินเอง) ในการซื้อให้ผู้อื่น คนส่วนใหญ่ก็จะให้ดูดีคือเป็นกระเช้า มากเข้าไว้ (เน้นระวังแฝงให้ตัวเราดูดี) แต่ยังไงจะมีตัวตนก็ไม่เกี่ยวนะ จะให้ก็

ต้องให้ จะเห็นตัวตนก็ให้ เพราะการให้เป็นสิ่งดี ตัวตนให้ไปชำระไป
อย่างไร หยุดให้ละ

มีบางคนที่จะมองหาแต่สิ่งที่ดีที่สุดเสมอ ๆ เช่น ถ้าเบอร์นาร์ด
ก็จะขูดใหญ่ที่สุด ถ้าปลากะปองก็ต้องอะยม ถ้าจะมอบหรือ
ถวายพวงมาลัยต้องใหญ่สวยงามวิจิตร ตรงนี้เป็นความละเอียด
ปราณีตของผลบุญอันก่อเกิดเป็นอานิสงส์มากขึ้นไปอีก ให้อะไร ๆ
ก็ต้องดีที่ดีที่สุดเสมอ เมื่อเกิดแรงสะท้อนกลับก็คือได้อะไร ๆ ก็จะมี
ได้ดีที่สุดเสมอเช่นกัน ถ้าเอาอะไรก็ได้ กระจอกหน้อยก็ได้ ปลา
กระปองเอาถูก ๆ ก็พอ ยิ่งลดราคายิ่งดีได้เยอะดี นั่นก็จะได้แรง
สะท้อนเช่นเดียวกันกับความตั้งใจ ชีวิตใครให้อะไรมาาก็จะได้แต่
ของถูก ๆ ไม่เคยได้ของดีเลย ใครให้อะไร ก็มีแต่ของที่เขาไม่ใช้
ของลดราคาบ้าง ของมือสองบ้าง (ถ้าเป็นผู้ไม่มียึดก็ไม่มีปัญหา
อะไรนะ เพราะท่านนั้นได้มา ถ้าต้องใช้ก็ใช้ ถ้าไม่ใช้ก็ให้ผู้อื่น
ต่อไปอีก)

สรุปความเอาคร่าว ๆ ก็คือ **ซื้อให้ตัวเองไม่ได้บุญ ซื้อให้
คนอื่นได้บุญ** ดังนั้นซื้อให้ตัวเองซื้อเท่าที่ใช้ ซื้อเท่าที่จำเป็นก็พอ
ส่วนซื้อให้ผู้อื่นนั้น หากประกอบด้วยปัญญามีแต่ได้กับได้ แต่

ไม่ได้ทำเพราะอยากได้บุญ

กินข้าวเสร็จ ซื้อขนมติดมือไปให้คนที่เราไม่รู้จักบ้าง คนที่เขาขาดแคลนบ้าง สุนัขขอดอยากบ้าง ทำทุกวันจะได้ไม่ต้องนั่งตกรนรกกับงานที่ขนาดเงินเดือนก็ได้รับ แต่กลับหาความสุขใจไม่ได้เลยในแต่ละวัน ไม่มีบุญกุศลอะไรติดไม้ติดมือไปเลย เมื่อถึงตอนจบของชีวิต สังสมไปอย่างเดียวคืออนรก คุ่มแล้วหรือที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ที่กว่าจะได้เป็นแสนยากเย็น

หากเป็นอย่างนั้น ถ้าท่านมีเพื่อนที่มีศีลมีธรรมเป็นผู้ให้ ใฝ่ปฏิบัติ บอกลาเขาได้เลย นี่อาจจะเป็นชาติสุดท้ายที่จะได้เจอกัน เพราะคนหนึ่งจะถูกพัดไปตามผลแห่งอกุศลวิบาก อีกคนเดินหน้าสู่มรรคผล ซึ่งถึงแน่ ไม่นานเกินรอ (เพราะไม่เคยรอ และไม่ได้หวัง แต่เป้าหมายมี)

บุญเกิด เมื่อให้ หรือเกิดเมื่อเสร็จ

ทำบุญใส่บาตร ได้บุญตอนไหน?

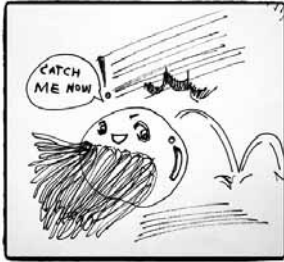
ตอนคิดจะให้ เริ่มไปซื้อของ ตื่นเช้ามาจัดเตรียม ยืนรอ พระมาจึงนิมนต์ เอาของที่เตรียมมาใส่บาตร ทุกชั้นตอนเป็นบุญทั้งหมด ทำไมหรือ? หรือคิดว่าพระต้องฉัน เราถึงได้บุญ ถ้าท่านเอาของเราไปขาย เราไม่ได้บุญ แถมเป็นการส่งเสริมการกระทำที่ผิด เราบาป ถ้าคิดอย่างนี้ จะบาปจริงล่ะ เพราะคิดด้วยอำนาจวิชา คือความไม่รู้ อยู่ ๆ ก็สร้างผู้ทุกข์ขึ้นมาเสียอย่างนั้น **ของเป็นบุญ คิดจนบาปนี้ละคน ที่ของบาปจะคิดเป็นบุญ แบบนี้ยังคิดยิงบาป เพราะมิจฉาภิภูฏฐิ**

อย่าหลงให้มาก บุญคืออะไร? คือการชำระกิเลส เมื่ออาหารใส่ลงไปในบาตร ก็เป็นอันจบหน้าที่แล้ว บุญได้แล้ว ได้มาตลอดแล้ว หากมารู้ว่าท่านเอาทานที่ได้ไปทำสิ่งไม่สมควร เราก็เลิกทำกับพระสุปฏิปันโนสิ การกระทำก็จะประกอบด้วยปัญญาเพิ่มขึ้นไปอีก นี่ก็สามารถนำไปเทียบเคียงกับการให้ในส่วนอื่น ๆ ได้ เช่น ให้คนยากไว้ ให้ผู้ด้อยโอกาส ช่วยเหลือคนตกทุกข์ได้ยาก จบที่การให้ไม่ยึด ปลอ่ยวางความดี แต่ไม่หยุดทำความดี **ทำเพื่อผู้อื่น**

การทำบุญสร้างเสนาสนะก็เช่นกัน ตอนท่านพุทธทาสยังมีชีวิต คนถามท่านว่า มหรรสพทางวิญญูณที่ท่านสร้างอยู่จะเสร็จเมื่อไหร่ (ตอนนั้นยังไม่มีหลังคาเลย) ท่านบอกว่า “เสร็จแล้ว” คนง...ที่ท่านสร้างอยู่นั้นเสร็จแล้ว เสร็จไปทุกวัน จบไปทุกขณะ ไม่ได้ยึดอะไร

เช่นกันผู้ให้ได้ให้แล้ว ผู้สร้างได้สร้างแล้ว สร้างเสร็จไปทุกวัน ต่อให้คนสร้างตายก่อน เขาก็ทำเสร็จแล้ว ต่อให้สร้างแล้วไม่เสร็จ เพราะเหตุปัจจัยใด ๆ หรือจะมีภัยพิบัติเกิดขึ้น ผู้สร้างก็ได้ทำจนสุดความสามารถแล้ว หากยังมีโอกาสทำก็ทำต่อไป ไม่มีโอกาสทำก็วางลง จะทุกข์กับอะไร ผู้ให้ได้บุญแล้ว (ได้ชำระตั้งแต่วันที่ให้แล้ว) ผู้ทำก็ได้ทำแล้วอย่างเต็มที่ (บุญที่ได้แล้วเช่นกัน) สามารถทำให้เสร็จได้ก็เสร็จ ไม่สามารถทำให้เสร็จได้ก็เสร็จ (แล้ว)

หากรู้จักวาง มีสัมมาทิฐิ มีมุมมองต่อชีวิตที่ถูกต้อง จะไปทุกข์ได้อย่างไร ชีวิตมีแต่ความสงบเย็น สำคัญที่สุดคือ สัมมาทิฐินั่นเอง

ตัวโอกาส

เขียนเมื่อวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๕๕

มีใครรู้จักตัวโอกาสบ้าง ตัวโอกาสมีลักษณะเฉพาะตัว

๑. ด้านหน้ามีขนยาว
๒. ด้านหลังผิวเรียบ มัน ลื่น ไม่มีขน
๓. เดินหน้าอย่างเดียวไม่มีถอยหลัง ไปแล้วไปเลยไม่มีหวนกลับ จนกว่าตัวใหม่จะมาใหม่

ดังนั้นหากเราต้องการจะจับตัวโอกาส มีทางเดียวคือดักจับ มันตอนมันเดินเข้ามาใกล้ จนกระทั่งถึงตัวเรา แต่หากมันผ่านไป แม้เพียงเล็กน้อย ก็จะไม่สามารถจับได้อีกเลย เพราะตัวมันลื่น ไม่มีขน และมันจะไม่กลับมาอีก ที่จะมีมาก็เป็นตัวใหม่ ซึ่งไม่รู้ว่าจะมาอีกครั้งเมื่อไหร่

เพราะเหตุนี้ โอกาสของชีวิตไม่ว่าเรื่องใด ๆ ก็ตาม เราอาจไม่รู้เลยว่าตัวโอกาสกำลังเดินมา แล้วกำลังจะผ่านไปแล้ว หากเราไม่คอยสังเกตหรือตัดสินใจให้ดี เราก็จะพลาดโอกาสไปอย่างน่าเสียดาย

อย่างเรื่องเล่าในสมัยพุทธกาลเรื่องหนึ่ง ครั้งนั้นพระพุทธองค์ทรงเสด็จไปบิณฑบาตกับพระอานนท์ ได้ทอดพระเนตรเห็นขอทานแก่ชราหญิงคนหนึ่งยืนอยู่ข้างทาง พระองค์ทรงแยมัสรวลพระอานนท์จึงเดินเข้าไปทูลถามว่า มีอะไรหรือพระเจ้าค่ะ พระองค์จึงเล่าให้พระอานนท์ฟังว่า ขอทานแก่เล่ามีภรรยาคนหนึ่ง สมัยก่อนเป็นลูกเศรษฐี ครั้นพอเศรษฐีตาย ได้รับมรดกเป็นทรัพย์เป็นอันมาก หากเขาทำมาหากินตั้งแต่ตอนนั้น บัดนี้เขาจะเป็นมหาเศรษฐีอันดับหนึ่งของอินเดีย ภรรยาก็จะเป็นมหาเศรษฐีอันดับสอง

ของอินเดีย แต่หากเขาออกบวชวันนั้น เขาจะเป็นพระอรหันต์
ภรรยาจะเป็นพระอนาคามี

แต่เขาทั้งสองกลับไม่ทำอะไร กินใช้ในทรัพย์ที่มีอยู่ ด้วยคิดว่ามันมีมากจนไม่มีวันหมด ครั้นมาถึงวัยกลางคน หากทั้งสองเริ่ม
ทำมาหากินในตอนนั้น สามีจะเป็นมหาเศรษฐีอันดับสองของอินเดีย
ภรรยาจะเป็นมหาเศรษฐีอันดับสาม แต่หากทั้งสองตัดสินใจ
ออกบวช สามีจะเป็นพระอนาคามี ส่วนภรรยาจะเป็นพระสกิทาคามี

ทั้งสองก็ได้ทำอะไรจนกระทั่งถึงคราวที่อายุมากแล้ว ถ้า
เขาตัดสินใจเริ่มทำงานในตอนนั้น เขาก็จะเป็นเศรษฐีอันดับสาม
และภรรยาเป็นเศรษฐีอันดับสี่ แต่หากเขาออกบวช สามีจะเป็น
พระสกิทาคามี ภรรยาจะเป็นพระโสดาบัน

แต่เขาปล่อยเวลาล่วงเลยมาจนถึงวันนี้ เขาหมดสิ้นทุกอย่าง
แล้ว แม้แต่จะออกบวชก็ทำไม่ได้แล้ว เพราะปล่อยตนเองจนแก่
ชรา ไม่สามารถทำความเพียรใด ๆ ได้อีก

น่าอนาถยิ่งนักกับเศรษฐีผู้กลายเป็นยาก แต่นั่นยังไม่น่า
เสียดายเท่าการพลาดโอกาสในการฟังธรรม ประพฤติปฏิบัติธรรม

เรามามองความจริงที่ยิ่งไปกว่านั้นอีกว่า ต่อให้เป็นเศรษฐกิจอันดับไหน ๆ ก็ตาม แล้วอย่างไรหรือ? ก็แค่มีกินมีใช้ยังชีพไปเท่านั้นเอง วันนี้ทุกคนตื่นแต่เช้าฟารถติด ไปนั่งสร้างอกุศลบ้างกุศลบ้าง แล้วก็หาอะไรใส่ท้อง แล้วก็ฟารถติดกลับมานอน เข้ารีบตื่น...แล้วก็ทำซ้ำเหมือนเดิม...ยิ่งถ้าชีวิตสร้างอกุศลด้วยโลภ โกรธ หลง ลังสม ไขว่มาก ๆ นั่นคือขาดทุนแล้ว ในโอกาสที่ได้เกิดเป็นมนุษย์ สุดท้ายที่ว่าเพื่อเงินนั้นแม้สักบาทยังเอาติดไปไม่ได้ ที่ได้ไปด้วยก็มีแต่บุญทานการกุศลหรือบาปอกุศลที่จะเอาติดไปได้

ดังนั้นตัวโอกาสที่น่าเสียดายเป็นอย่างยิ่ง คงไม่ใช่โอกาสทางธุรกิจหรอก เพราะหากเป็นนักธุรกิจตัวจริงคงไม่ประมาทลงทุนเฉพาะแต่บริษัทในตลาดหลักทรัพย์เท่านั้น เขาคงจะต้องหาทางลงทุนใน “บริษัทข้ามชาติ” เอาไว้ด้วย

แต่ที่น่าเสียดายจริง ๆ กลับเป็นโอกาสในการจะรู้แจ้ง อริยสัจ ๔ ต่างหาก เพราะวันนี้ คนไม่รู้ว่าจะอะไรคือสิ่งสำคัญของชีวิตกันแน่

หัวใจพุทธ

เขียนเมื่อวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๕

เจ้าเมือง ไปหา อาจารย์เซ็น
 ยกประเด็น ปัญหา ขึ้นมาถาม
 หัวใจพุทธ คืออะไร โปรดไขความ
 ช่วยนิยาม ลึ้น ๆ โปรดฟังธง

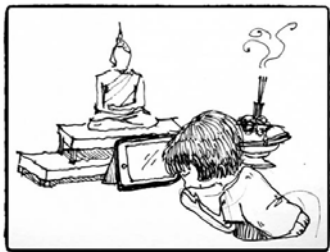
อาจารย์ตอบว่าหนึ่ง คือ เว้นชั่ว
 สอง รู้ตัว ทำดี ที่ประสงค์

สาม ทำจิต บริสุทธิ์ พิสุทธิ์ทรง
คือหัวใจ พุทธองค์ ให้จงจำ

เจ้าเมือง หัวเราะว่า
แค่สามสิ่ง เท่านั้น นำเข้าชั้น
เรื่องนี้เด็ก เจ็ดขวบ ไม้รู้คำ
ไม่บอกซ้ำ ก็รู้ได้ ง่ายกระไร

อาจารย์ว่า ไซ้แล้ว เรื่องหมูหมู
เด็กเจ็ดขวบ มันก็รู้ ทุกข้อไข
แต่ผู้ใหญ่ เจ็ดสิบ จะลืมนัย
ก็ยังทำ ไม่ได้ แม่ข้อเดียว

ที่มา : หนังสือพุทธทาสกับเซ็น
แต่งโดย เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์

การบรรลธรรมด้วย iPad

เขียนเมื่อวันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๕๕

ไม่ใช่มาโฆษณาขายของ และคำว่า iPad ก็ไม่ได้หมายถึง iPad แต่หมายถึง อุปกรณ์ที่ทำงานในลักษณะเดียวกันทั้งหมด

วันนี้เราอาจจะไปคิดว่าเสียงคำสอนครูบาอาจารย์ทั้งหลาย เป็นไฟล์ Mp3 ภาพทั้งหลายไปดูจาก YouTube หนังสือต่าง ๆ แม้แต่พระไตรปิฎกก็ไปโหลดมาจากเว็บไซต์ได้

เอาสิ่งสมมติออกไปแล้วเราจะพบความจริงที่แสนอัศจรรย์

ในสมัยพุทธกาล พระอานนท์เป็นอสีติมหาสาวกผู้เป็นเลิศด้านพหูสูต ท่านเป็นผู้ได้ยินได้ฟังคำสอนจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามากที่สุด ดั่งมีคำกล่าวที่ว่าพระไตรปิฎกทั้ง ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ มาจากพระอานนท์ถึง ๘๒,๐๐๐ แต่เราลืมอะไรไปหรือเปล่าว่า ทั้ง ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์นั้น ทุกวันนี้สามารถถูกบรรจุเอาไว้ใน iPad รวมทั้งการสาธยายจากผู้รู้มากมาย และการจัดหมวดหมู่ การเรียงลำดับ เป็นไปอย่างไม่เคยมียุคใดทำได้มาก่อน การค้นคว้าสืบค้นเป็นไปชั่วพริบตา เราศึกษาผ่าน iPad ได้มากมาย ซึ่งถ้าดูเฉพาะปริมาณ เราอาจได้ยินคำจากพระโอรสมากกว่าพระอานนท์เสียอีก เราได้ยินพระพุทธเจ้าตรัสกับพระสารีบุตร ตรัสกับพราหมณ์ ตรัสกับนางวิสาขา เราวิ่งกลับไปมาได้ระหว่างอดีตและอนาคต ภายใต้เวลาปัจจุบัน

เสียงคำสอนทั้งหลายที่เรากำลังฟัง พ่อแม่ครูบาอาจารย์ หลวงปู่ หลวงตา สายพระป่าก็ดี ท่านพุทธทาส หลวงพ่อเอี่ยม ครูบาอาจารย์ทุก ๆ ท่านทั้งที่มรณภาพไปแล้วและยังมีชีวิตอยู่ก็ดี นั่นคือเรากำลังฟังท่านอยู่ เสมือนเข้าไปอยู่ในเหตุการณ์วันนั้น แต่นี่คือการย้อนอดีตพวกเรากลับไปอยู่ต่อหน้าท่าน (โดยไม่ใช้การปรุง

ให้เคลิ้มชะ แต่เมื่อเสียงว่างจากความหมายแห่งตัวตน เสียงทั้งหลายว่างอิสระ ใครเข้าคอร์สให้หนักถึงลือไก่ย่าง ส้มตำ-จวบลิง) ไม่ว่าเราจะอยู่ในเหตุการณ์วันนั้นที่สวนโมกข์ ภูจ้อก้อ วังสันติบรรพต หรือที่ใด ๆ ในโลกหรือไม่ก็ตาม ท่านเหล่านั้นกำลังแสดงธรรมอยู่จริง ๆ ในเวลานั้นซึ่งก็คือเวลานี้ เราได้เข้าไปอยู่เข้าไปฟังเป็นหนึ่งในกลุ่มคนในวันนั้น หากคนในเหตุการณ์นั้นสามารถเข้าใจธรรมได้ เราก็ทำได้เช่นกัน แถมเราได้เปรียบกว่าตรงที่จะฟังซ้ำก็ครั้งก็ได้ สามารถหยุดหาข้อมูลของคำที่เราไม่เข้าใจความหมายได้โดยใช้ Google ซึ่งง่ายตายมาก

วันนี้หากเรานำความอัศจรรย์ในความสามารถได้เปรียบนี้มาใช้ มนุษย์วันนี้แทบจะได้เปรียบเทวดาด้วยซ้ำ เราเดินทางกลับสู่อดีตด้วยการถอยไปฟังการแสดงธรรมครั้งใด ๆ ก็ได้ในอดีตได้โดยไม่ต้องเดินทางไปด้วยซ้ำ เพียงใช้ปลายนิ้วสัมผัส เพียงเราตั้งใจตัดการปรุงแต่งถึงแหล่งกำเนิดเสียงออก เพราะเสียงจะว่าง แล้วนั่นคือคำสอนที่ทรงคุณค่าเป็นอย่างยิ่ง

ทุกวันนี้มนุษย์รู้อนาคต ก่อนที่เราจะไปถึงสถานที่นั้นหรือสถานการณ์นั้นแล้วเสียอีก หากท่านจะเดินทางไปที่ไหนใน

ประเทศหรือในโลก ท่านสามารถรู้ล่วงหน้าได้ว่าอากาศที่นั่นเป็นอย่างไร อะไรกำลังเกิดขึ้นบ้าง ถนนไหนรถติดรถไม่ติด ไปทางไหนถึงจะเร็วโดยไม่ต้องใช้मानเลย แต่เรากำลังปล่อยให้ความเคยชินอันเกิดจากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีที่เป็นนวัตกรรมซึ่งก้าวหน้าขึ้นเรื่อย ๆ วันละนิด สร้างความเคยชินของชีวิตจนเห็นมันเป็นธรรมดาไป นี่ละที่พวกเราอาจพลาดสิ่งที่ได้เปรียบที่สุดและปล่อยให้มันผ่านไปเฉย ๆ โดยไม่ได้อะไรเลย วิทยาการวันนี้แม้จะเดินหน้าไปจนสามารถรู้ถึงความคิดคน ผังความคิดใด ๆ ในคน ให้เขาคิดหรือตอบอย่างที่เราต้องการได้ โดยไม่ต้องนั่งสมาธิเลย แต่นั่นไม่ได้ทำให้เราพ้นทุกข์

หากเราถอดถอนสมมุติที่ปิดบังออก ก็จะเหลือแต่อายตนะภายนอกคือรูปบ้าง เสียงบ้าง มากระทบกับอายตนะภายในคือตา หูของเรา วิญญาณที่เข้าไปแปลค่า ก็อย่าโง่ให้การปรุงแต่งไปบดบังว่าเสียงมาจาก iPad ให้พ้นจากการถูกบดบังด้วยการแปลรูปและเสียงนั้นเป็นเพียงสิ่งที่ออกมาจากเครื่องอิเล็กทรอนิกส์ ท่านจะสามารถเข้าถึงสภาพไร้กาลเวลา ไร้จากข้อจำกัด ว่าสิ่งนี้มาจากอินเทอร์เน็ต เมื่อนั้นท่านจะได้รับประโยชน์สูงสุดจากยุคปัจจุบันอย่างแท้จริง

หากอุปสรรคเหล่านี้ทำให้ผู้คนเข้าไปยึดติดเสพติด ด้วยเกม ด้วยเฟซบุ๊ก ด้วยสิ่งเย้ายวนใจ พวกเราจะใช้อาวุธของศัตรูนี้ละ พินาศศัตรู หนทางแห่งการพันทุกข์ พันด้วยปัญญา มีปัญญา หยิบอุปสรรคในโลกมาใช้ประโยชน์ในการเดินทาง ท่านสามารถ มีคำสอนเดินทางไปกับท่านตลอดเวลา เวลาวิเวกอยู่ในป่า ฟังคำ ของพระพุทธเจ้า ก็เท่ากับนั่งต่อหน้าพระพักตร์ แล้วปฏิบัติตาม คำ แล้ววันนี้จะเป็นจุดเปลี่ยนที่ฆราวาสผู้ใฝ่ธรรม จะได้โอกาส พลิกสถานการณ์ที่เป็นรองขึ้นมาเป็นต่อ ผมรับรองได้ว่าอนาคต อีกไม่ไม่นานในชั่วชีวิตนี้ จะมีฆราวาสที่ใฝ่ในการปฏิบัติบรรล ุธรรมจำนวนมหาศาลจากความได้เปรียบนี้ แต่ต้องภาวนาย้อน กลับเข้ามาที่กายใจนี้ เพื่อให้รู้แจ้งให้ได้ว่า มันไม่ใช่ “เรา”

วันหนึ่งอาจมีคนเห็นท่านก้มลงกราบ iPad คนอาจหัวเราะ ด้วยความไม่เข้าใจ จริง ๆ แล้วท่านไม่ได้กราบ iPad ท่านกำลัง ก้มลงกราบ...พระธรรม

ทุกวันนี้ท่านกราบ...หิน...เหล็ก...พระพุทธรูป หรือกราบ พระพุทธเจ้า

ขอบคุณกิเลสฟ่ายขาว ที่ทำให้เราอยากปฏิบัติธรรม

เขียนเมื่อวันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๕๕

ถ้าเราต้องขอบคุณโลภะที่ทำให้เราอยากปฏิบัติธรรม
คนติดเฮโรอีนก็ต้องขอบคุณเฮโรอีน ที่ทำให้เขามีความสุข
ขอบคุณโจรสลัด ที่ฆ่าคนในครอบครัวเรา ทำให้เรารู้จักความ
พลัดพราก

อย่าต้องขนาดนั้นเลย...

กิเลสไม่มีฝ่าย กิเลสมีเดี่ยว ๆ เลย คือหลงยึด หลงโลก หลง โกรธ ถ้าอยากทำอะไรเพราะกิเลส ก็จะเป็น “อุตสาห์ทำ หลงทำ” ซึ่งผลออกมา ก็แน่นอนว่าวันหนึ่งจะไม่อยากทำ เมื่อสิ่งที่ทำ ไม่ได้ รับการตอบสนองที่ต้องการ

วันนี้ให้การมาปฏิบัติธรรมนั้น เกิดขึ้นจากสติปัญญาหรือ สัมมาทิฐิรู้กันเถิด เพราะนั้น จะทำให้ท่านมีความเพียรอย่างต่อเนื่อง ไม่ย่อท้อ ไม่หลงผิด คลายจากข้อสงสัยสารพัด

หากเรามาปฏิบัติด้วยสติปัญญาเห็นโทษภัยของการเวียน วายตายเกิด เห็นถึงความทุกข์ที่เกิดไม่จบไม่สิ้น เริ่มเนกขัมมะ ออกจากกาม ไม่มุงร้าย ไม่เบียดเบียน ก็จะเกิดศีลที่บริบูรณ์ และ เริ่มจัดการกับอกุศล เจริญกุศลในจิตใจ และก็จะเห็นความจริงว่า เพราะการเกิดทุกข์นั้นเพียงแค่ว่าใจขยับไปมา ก็สร้างตัวตน สร้าง ความทุกข์ไม่หยุดหย่อน เห็นว่าเกิด แก่ เจ็บ ตายนั่นเป็นทุกข์ หา ทางที่จะพ้นไปจากมัน ด้วยความมั่นใจในคำสอนของพระบรม ศาสดา เดินตามอริยมรรคมีองค์ ๘ ด้วยความเพียรอันไม่ถอยกลับ

การปฏิบัติอย่างนี้ไม่ต้องไปขอบคุณกิเลส เพราะกิเลสมันกำลังถูกขูดรากถอนโคน ความปรารถนาที่จะพ้นไปจากการครอบงำของกิเลส ไม่ใช่โลภะ อย่าเข้าใจผิด นั่นเป็นสติปัญญาที่เกิดขึ้น

ครั้งหนึ่งในคอร์สปฏิบัติธรรม ในวันสุดท้ายมีการออกมาแสดงความรู้สึก สุภาพสตรีท่านหนึ่งพูดขึ้นมาว่า

“ฉันเห็นตัวเองมีจิตอกุศลตลอดเวลา พยายามจัดการเท่าไรก็ไม่หมด ฉันตกนรกแน่เลย”

“ขอโทษนะ...สิ่งที่คุณพูดถึงนั้นนะ เขาเรียกสติ และเกิดความละเอียดเกรงกลัวต่อบาป จะตกนรกได้ยังไง”

“ไม่ต้องปลอบใจฉันหรอกค่ะ”

“เอาอีกแล้ว...ไม่ได้ปลอบใจ นี่คือความจริง”

หน้าที่บังความดี

เขียนเมื่อวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๕

อย่าให้ความรู้สึกที่ “นั่นเป็นหน้าที่” ของคน ๆ นั้น มาบดบังความดีของเขาเหล่านั้น

สามีดูแลภรรยาและลูก ภรรยาก็มองว่า “มันเป็นหน้าที่ของพ่อ” จบกัน

ภรรยาทำดีกับสามีและลูก แต่กลับคิดว่า “มันเป็นหน้าที่ของภรรยาหรือแม่” อ้อนี่ทำเพราะหน้าที่ ไม่มีหัวใจปนเลยหรือ?

ลูกน้องทำงานด้วยความมุ่งมั่นขยันขันแข็ง “เขากินเงินเดือน ก็ต้องทำงาน ก็ถูกแล้ว”

นี่คือคนที่หัวใจไม่มีกรรม อย่าให้โมหะเข้าครอบ หากมีความคิดอย่างนี้ แสดงว่าเกิดความเป็นตัวตนแล้ว ต้องชำระความเห็นผิดเสีย ถ้าตัวตนของเราลดลง จะเห็นคุณงามความดีของผู้อื่น จะเห็นเข้าใจผู้อื่น

“คนทุกคน คือคนคนเดียวกัน”

นี่คือคำของท่านอาจารย์พุทธทาส

เราไม่ชอบให้ใครด่าใครว่า คนอื่นเขาก็รู้สึกอย่างนั้นเหมือนกัน เราพลัดพรากจากสิ่งที่เรารัก เราเป็นทุกข์ คนอื่นก็เหมือนกัน เรารักลูกเราอย่างไร เด็ก ๆ ที่เราเห็นทุกคนนั้น พ่อแม่เขาก็รักลูกของเขา เหมือนอย่างที่เรารักลูกเราเหมือนกัน

เรารักพ่อแม่เราอย่างไร คนแก่ที่กำลังเดินลงบันได ถ้าเป็นพ่อแม่เรา เราคงเข้าไปประคอง ดังนั้นเราจะรีบเข้าไปประคองดูแลอย่างไม่ลังเล

เห็นใคร ๆ ในโลกก็อยากจะเข้าไปช่วย เข้าไปดูแล เห็นอกเห็นใจ นี่ละที่เรียกว่า “จิตเป็นกุศล” เมื่อนั้นเราจะไม่ได้ทำเพราะว่ามันเป็นหน้าที่ แถมเราจะนึกไม่ออกด้วยซ้ำว่ามันเป็นหน้าที่หน้าที่อะไร เพราะเราทำสิ่งนั้นจากหัวใจ คำว่า “หน้าที่” นั้นเป็นบัพผัญญุตีที่เกิดตามมาทีหลัง จากคนที่เห็นคนทำด้วยหัวใจ มาบัพผัญญุตีให้คนไม่มีหัวใจทำตาม

ทำมา_ากิน

เขียนเมื่อวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๕

ทุกวันนี้เหน็ดเหนื่อยกับการทำมาหากินกันจนตัวเป็นเกลียวหัวเป็นน็อต

รายได้แทบไม่พอรายจ่าย บ้างก็ไม่พอกันไปเลย แหล่งรายได้ของแต่ละคนก็มีค่าจ้างเงินเดือนเป็นหลักใหญ่ แล้วก็มีรายได้เสริมบ้าง เงินพิเศษบ้าง ว่ากันไปแต่ละคน

แต่มีรายได้อีกประเภทหนึ่งที่เป็นรายได้แฝงจากการประหยัดเงินที่ควรจะต้องจ่าย และจากการต่อรอง

ในค่าใช้จ่ายประจำซึ่งต้องจ่ายแน่ ๆ เช่น ค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าน้ำมันรถ ค่ากำข้าว ค่าอาหาร นั้นหากเราประหยัดลงไปได้เท่าไร ก็เท่ากับได้รายได้เพิ่มขึ้นเท่าที่เราประหยัดได้

เสื้อผ้าที่ต้องใช้ ตรงนี้จะกลายเป็นรายได้แฝงที่มาจากการประหยัดด้วยการต่อรอง ซื้อมือถือ ๑๙๙ บาท ต่อรองเหลือ ๑๘๐ บาท เลยมีรายได้เพิ่ม (จากเงินที่ควรจะเสีย) ๑๙ บาท ประหยัดไฟฟ้า แทนที่จะต้องจ่าย ๑,๐๐๐ บาทก็เหลือ ๙๐๐ บาท เลยเท่ากับมีรายได้เพิ่มมา ๑๐๐ บาท ประมาณนี้

รายจ่ายหลักส่วนใหญ่ นั่น มักจะถูกคำนวณและระมัดระวังไม่ให้เกินรายได้หลักกันอยู่แล้ว แต่รายได้แฝงทั้งหลายที่เราพูดถึงมันจะถูกจ่ายสลายไปอย่างรวดเร็วแบบไม่เห็นค่าเลย เช่น ต่อราคาเสื้อ ๑๙๙ บาท ได้ ๑๘๐ บาท ๒ ตัวได้มา ๓๘ บาท ซื้อมือถือที่ตลาดทั้งหมด ๕๐๐ บาท ต่อราคาได้ ๔๐๐ บาท ได้เพิ่มมา ๑๐๐ บาท รวมกันได้ ๑๓๘ บาท

แต่สังเกตไหมว่า เวลาไปกินข้าวมื้อละ ๑,๕๐๐ บาท ซื้อมือถือ ๒,๐๐๐ บาท ฯลฯ รายจ่ายพวกตอບสนองกิเลสนั้น

ทำรายได้ทั้งหมดวูบไปจนติดลบเลย

เพราะอะไร? ประหยัดดอดออมบางครั้งถึงขั้นเบียดเบียนผู้อื่น เพื่อให้ได้มา สุดท้ายก็มาหมดกับอำนาจกิเลส ราคะ ตัณหา หมดอย่างน่าเสียดาย เพียงแค่สิ่งที่บอก ว่าเป็นความสุขไม่ก็หน้าที่เหมือนของในฝัน แต่ละเดือน ๆ หมดไปกับสิ่งเหล่านี้ เหนื่อยทั้งชีวิต ดีไม่ดีทำอกุศลเพื่อให้ได้มา แล้วก็เพิ่มพูนอกุศลด้วย ในตอนที่จ่ายออกไป เกิดมาครั้งนี้กำไรหรือขาดทุน

ทุกวันนี้ไม่ได้ทำมาหากินหรอก แต่ทำมาให้ 'ากิน

เหตุผล เหตุให้เกิดทุกข์

เขียนเมื่อวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๕

เขียนอย่างนี้ได้ยาวโดนถล่มมั่วแน่ เปิดประเด็นแบบนี้ หาเรื่องโดนโจมตี เพราะทุกคนคิดด้วยเหตุผล จึงวนจนใจตนเอง เจ้าเหตุเจ้าผลจนลงนรกไป

ไม่กลัวหรอก หาเหตุผลมาเถียงเข้าไปเถอะ ยิ่งหา ยิ่งทุกข์ ยิ่งหา ยิ่งสร้างตัวตน มีผิดมีถูก มีภูมิมีมิ่ง มิ่งทำไม่ได้ มิ่งทำไม่ถูก กูทำถูก กูว่าอย่างนี้ถึงจะถูก กูไม่ได้ทำอะไรผิด อีกคนที่เป็นคู่กรณีก็ว่ากูไม่ผิด มิ่งนั่นละผิด ตกลงทุกข์ทั้งคู่ มีเหตุผลทั้งคู่เลย

ดีจริงทำไมทุกข์ทั้งคู่เลย หรือกุแก่จะสะท้อนความคิดเห็นเพื่อให้
เกิดการเปลี่ยนแปลงเฉย ๆ จริง ๆ กูไม่ได้ต้องการอะไรตอบแทน
นะ... พวกแมวป็นกำแพง ไม่มีผนังกำแพง แมวป็นขี้นไม่ได้หอรอก

ถ้าขับรถมาดี ๆ อยู่ ๆ คันหน้าเบรคกระทันหันเพราะเด็ก
วิ่งตัดหน้า เราเหยียบเบรคทันหยุดสนิทเกือบชนคันหน้า คันหลัง
วิ่งตามเรามาไม่เห็นว่าจะอะไรเกิดขึ้น เบรคไม่ทันชนท้ายรถเราโครม!
ท้ายยุบ กันชนพัง ไฟแตก ลงจากรถ เจอหน้าคู่กรณีลงมาดูรถเขา
ก็พังเหมือนกัน เราดำทอต่อว่าสารพัดถึงความประมาท ไม่ระวัง
และคนชนท้ายคนอื่นผิด

“เราเบรคทัน เขาเบรคไม่ทัน” เรื่องมันมีแค่นี้ละ ผลที่ตาม
มาล่ะ? ก็แก้ไขไปสิ คนชนก็รับผิดชอบ กฎหมายก็มีดูแลให้อยู่ก็
ดำเนินการไป จะทุกข์ใจ โมโหโกรธาไปเพื่ออะไร

“ก็รถเราพัง ไม่มีรถใช้ ลำบากเลย ตั้งหลายเดือนกว่าจะ
ซ่อมเสร็จ เสียหายหมด”

รถเขาก็พังเหมือนกัน สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เป็นผลที่เกิดขึ้น
เพราะมีเหตุ รถเราคันที่ไม่เคยเกิดอุบัติเหตุตุ้มมันเป็นอดีตไปแล้ว

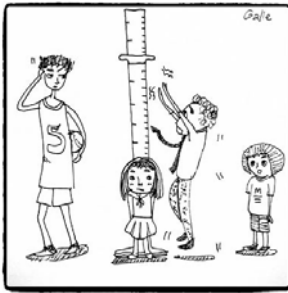
และมันไม่มีอยู่จริงแล้ววินาทีนี้ จะไปหวนถึงอดีต เสียซากไปทำไม
 รถคันนั้นมันตายไปแล้วดับไปแล้ว ตรงหน้ามีรถพังรถปวยก็ซ่อมไป
 แต่ไม่ได้กลับไปดีเหมือนเดิม เพราะไม่มีอะไรเหมือนเดิม มันเป็น
 ของมันจากสภาพหนึ่งไปสู่อีกสภาพหนึ่ง นี่ล่ะ สภาพทุกช่วง
 ไม่สามารถคงที่อยู่สภาพนั้น ๆ ได้ ใครโง่ไปยึดสิ่งเป็นทุกข์ไม่
 ทุกข์ก็แปลกละ มีไว้ใช้ไม่ได้มีไว้ยึด “ก็มันอดเสียดายไม่ได้นี่”
 ต้องเห็นความจริงให้ได้ ปล่อยวางให้ได้

รถไม่มีก็อยู่อย่างคนไม่มีรถ จิตวางได้ไวทุกข์ก็เหลือแ้วเดียว
 คนไม่มีรถเยอะเยอะไป ไม่เห็นมีใครเป็นอะไร ดีเสียอีกไม่ต้อง
 ขับเอง ไม่ปรุงให้มันทุกข์ มันไม่ทุกข์ขึ้นมาเองหรอก ทุกข์ไม่ได้มี
 มาก่อนนะ ทุกข์มีได้เพราะมีวิชาเก่าก่อน มีรอยึดรถก็ทุกข์สิ ถ้า
 ใช้รถเหมือนมีคนให้ยืมมาใช้ทุก ๆ วัน จะรู้สึกถึงความสะดวกสบาย
 วันไหนไม่มีเพราะเขาเอาคืน ก็กลับมามีความสุขแบบคนไม่มีรถ
 มีก็สุขไม่มีก็สุข เพราะ**ความสุขมันอยู่ที่รถชะเมื่อไหร่** **ความสุข**
มันอยู่ที่ใจต่างหากไม่เห็นจะเกี่ยวกับรถเลย **รถแค่ให้ความสะดวก**
สบายเท่านั้นเอง

สรรพสิ่งมันเคยเป็นของเราหรือ นกเขาบินไปเกาะกิ่งไทร
มันก็ร้อง “ของกู ของกู” กิ่งไม้ไม่เคยเป็นของนกเลย มันเป็นของ
มันอย่างนั่นเอง

หาเหตุผลไปเถอะ ภายใต้นี้ยังไม่ใช่ของเราเลย จะเอาอะไร
มาเป็นของเรา มีแต่ของทุกข์ มีแต่ของเกิดดับ สิ่งอันเกิดจาก
ธรรมชาติที่มีรากเหง้ามาจากทุกข์จะสุขได้อย่างไร

สรรพสิ่งในโลกนี้มันเปลี่ยนแปลงตามเหตุปัจจัย ไม่ได้
เกี่ยวกับใจของเราเลย

ที่วัดส่วนสูง

เขียนเมื่อวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๕

ตอนเป็นเด็กนักเรียน ครูจะพาไปวัดส่วนสูงในห้องพละนักเรียนในห้องก็ทยอยกันเข้าไปวัดทีละคน ๆ ๑๔๕...แล้วก็จด, ๑๕๐....แล้วก็จด, ๑๖๐...แล้วก็จด, ๑๔๐...แล้วก็จด

ทุกครั้งที่แผ่นไม้ตั้งฉากเลื่อนขึ้นเลื่อนลงมาทาบบนหัวนักเรียนคนแล้วคนเล่า แผ่นไม้ตั้งฉากนั้นทำหน้าที่บอกตำแหน่งความสูงตามตัวเลข ที่เป็นแผ่นแนวตั้งติดกับผนังห้อง โดยไม่เคยยึดติดกับตัวเลขของคนก่อน ๆ และเป็นอิสระจากตัวเลขของ

คนถัดไป เด็กทุกคนล้วนสูงทั้งสิ้น สูงกว่าระดับศูนย์ที่ไม่จากไม่
ได้ทำหน้าที่ ซึ่งในความเป็นจริงแล้ว เมื่อคนที่หนึ่ง ๑๔๕ แล้ว
ไม่จากจะกลับไปศูนย์ จากนั้นคนที่สอง ๑๕๐ ไม่จากก็จะกลับ
ไปที่ศูนย์ และก็เป็นอย่างนี้ทุก ๆ ครั้ง

วันนี้หากไม่มีอวิชชา จะเกิดความเป็นอิสระ ไม่เข้าไปยึดถือ
สิ่งต่าง ๆ เลย

ตัวอย่าง

หากมีคน ๆ หนึ่งทำดีกับเรามาก เราารู้สึกดีเท่ากับ ๑๐

อีกวันหนึ่ง เขาทำดีน้อย เท่ากับ ๕

อีกวันเขาไม่สนใจเราเลย เท่ากับ ๐

สังเกตใหม่ว่า ตอนที่เขาดี ๑๐ เรายึด ๑๐

พอเขาดีกับเรา ๕ เราเริ่มรู้สึกผิดหวังว่าเขาดีกับเราลดลง
ความรู้สึกของเราที่มีต่อเขาคือติดลบ -๕

วันที่เขาไม่สนใจเรา เราทุกข์มาก และเขาคนนั้นกลายเป็น
คนนิสัยไม่ดี ความรู้สึกที่มีต่อเขาคือ -๑๐

แล้วถ้าจิตไม่ยึดล่ะ...

วันที่คน ๆ หนึ่งทำดีกับเรามาก ประมาณว่าเขาทำดีเท่ากับ ๑๐
อีกวันหนึ่งเขาทำดีน้อยกว่าวันแรก ประมาณว่า เท่ากับ ๕

อีกวันเขาไม่สนใจเราเลย เท่ากับ ๐

ความรู้สึกของเราจะอิสระจากการกระทำของเขา เขาทำดี ๑๐
ก็คือเขาทำดีก็ได้อยู่กับตัวเขานั้นล่ะ เราชื่นชมไปกับการทำดีของเขา

อีกวันเขามาทำดีกับเรา ๕ เขาก็ดี ๕ ดีก็อยู่ที่เขา ไม่ได้รู้สึก
ไปยึดว่าเขาดีกับเราแต่อย่างใด จะไม่มีความรู้สึกอย่างนั้นเลย เขา
ทำดีก็ยังคงอนุโมทนาในดีของเขา

วันที่เขาไม่ดีกับเรา จริง ๆ แล้วคือเขาอยู่เฉย ๆ นั้นล่ะ ถ้า
จะพูดให้ถูก แต่คนที่ยึดตัวตนจะสร้างความรู้สึกนี้ขึ้นมา (โง่ทุกข์ลิ)
เลยหาว่าเขาไม่ดีกับ “เรา”

ต่อให้เขาจะไม่ดีกับเราโดยเจตนา ก็เถอะ ไม่เห็นจะเกี่ยว
อะไรกับเราเลย เขาจะเป็นอะไรก็เป็นไปเถอะ ก็ไม่เห็นจะมี
ปัญหาอะไรกับเราเลย แล้วก็ไม่ต้องไปคิดแก้ตัวแทนเขาแทน

เราอะไร หรือต้องคิดไปเป็นบวอะไรทั้งสิ้น มันไม่เห็นมีอะไร
จะต้องคิดเลย มันก็เจียบสงบดีเป็นปกติ จะบอกว่า “ไม่คร่ำครวญ”
ยังไม่ใช่เลย ถ้ามันไม่รู้สึกละอะไรเลย ก็ไม่เห็นจะคร่ำครวญอะไร แล้ว
ไม่มีอะไรจะต้องไปห้าม หรือไปทำอะไรให้มันไม่คร่ำครวญ ถ้า
ท่านมีลูกที่อบรมมาดี นั่งสงบอ่านหนังสือไม่ได้สร้างปัญหาอะไร
ท่านต้องไปบ่นด่าต่อว่าห้ามปราม ว่าอย่าทำนั้นทำนี่เหมลละ

เอาไปวัดได้กับทุกอย่างในโลก การลงทุน ได้เท่านี้ ได้เท่านี้

แม่กับลูก ภรรยา กับสามี ว่าต้องอย่างนั้นอย่างนี้ การปฏิบัติ
ครั้งนี้ อย่างนี้ ครั้งนั้น อย่างนั้น ครั้งก่อน ดืออย่างนั้น

แล้วแต่เหตุและปัจจัย...

ไม่จากขึ้นไปทำหน้าที่แล้วก็กลับลงมาอยู่ที่ศูนย์ ขณะที่ไม่
จากวิ่งขึ้นวิ่งลงในการทำหน้าที่ ได้ไม่จากเองว่างจากตัวตน มี
แต่ผู้อื่นเข้ามาให้ทำหน้าที่ได้ประโยชน์นั้น ๆ ไป ไม่จากทำ
หน้าที่จบ ก็เป็นอิสระที่จะกลับไปอยู่ที่ศูนย์ตามเดิม ไม่ค้างที่ความ
สูงความต่ำของใคร ไม่มานั่งปล้ำในการทำหน้าที่ของตน ใคร

สูงขึ้นเขาจะนั่งปลื้มว่าเขาสูงขึ้น ก็เป็นเรื่องของใคร ๆ ใครเตี้ย
ลงนั่งเสียใจ ไม้ฉากทำหน้าที่แล้วก็กลับไปอยู่ที่เดิม วันหนึ่งเขา
เรียนรู้ความจริงได้ แล้วยอมรับมันก็จะไม่ทุกข์อีก ต่อให้สูงเท่า
เดิมก็ไม่ใช่สูงอันเดิม สูงเปลี่ยนแปลงแต่ในอัตราที่บวกลบคุณ
หารแล้ว มันเป็นตัวเลขเดิม

คงทำได้แต่หน้าที่ จะบอกว่าดีที่สุด ยังพูดไม่ค่อยจะออก
เลย เพราะมีมาตรฐานเดียวคือเที่ยงตรง ไม่เอนไปในทางที่จะ
ต้องโอ้อวดใคร

ไม่ได้คิดอะไร-คิดมากน่า

เขียนเมื่อวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๕

ไม่ได้คิดอะไร...คิดมากน่า

เคยพูดอย่างนี้กับคนรักไหม? หรือเคยมีใครพูดกับเราอย่าง
นี้ไหม?

ฉันเห็นเธอไปไหนมาไหนกับคนนั้น ถ้าไม่มีอะไรจะไปทำไม?

ไม่ได้คิดอะไร ไม่มีอะไร...คิดมากน่า

วันก่อนเห็นคุณเซทไปยิ้มไปกับแฟนเก่า แหมดูมีความสุข
เชียว

ไม่ได้คิดอะไร ไม่มีอะไร...คิดมากน้า

**เราก็ไม่อยากให้ใครทำ ดั่งนั้นอย่าทำ ไม่ได้คิดอะไรก็ไม่
ควรทำ คิดถึงใจเขาใจเรา อะไรทำแล้วคนอื่นต้องมานั่งทุกข์จาก
การกระทำของเรา อย่าไปทำเลย ทำแล้วมานั่งพูดไม่มีอะไร ๆ**

เรื่องอย่างนี้วินัยของสงฆ์จะรัดกุม เพื่อไม่ให้เกิดเรื่องแบบนี้
ถ้าภิกษุคุยกับสีกา ต้องไม่เป็นที่ลับหูและลับตา เห็นไหมว่า ไม่มี
การมาบอกว่า ไม่ได้คิดอะไร...คิดมากน้า ลับหูคือคนอื่นไม่ได้ยิน
ด้วย ลับตาที่ยิ่งน่าหวาดเสียวขึ้นไปอีกหลายชั้น อาจจะทำอะไรก็ไม่รู้

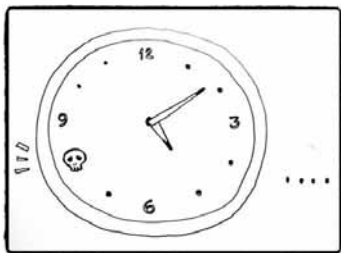
หากคู่นอนครบคร้วไหนดูอยู่กันด้วยความเห็นอกเห็นใจใน
คู่ของตนอย่างนี้ จะหมดซึ่งความระแวงสงสัยในกันและกัน จิตจะ
เป็นกุศล อย่างนี้เป็นคู่ชีวิตกัน ไม่ใช่คู่วेरคู่อกรรม ไม่อย่างนั้นจะ
กลายเป็นว่าอยู่ด้วยแล้วทุกข์จริง ๆ เอาแต่ความสุขความสนุก
ส่วนตัวเอง ความสุขในครบคร้ว จึงเป็นความสุขแบบสุก ๆ ดิบ ๆ
พิกล

เริ่มที่เรา ไม่ต้องไปรอเริ่มที่ใคร เขาจะทำไม่ทำเราทำให้ได้ ทำให้ได้แล้วสบายใจ อย่าไปมีตัวตนในการทำว่า ฉันทำแล้ว เธอไม่เห็นทำ กฎของธรรมชาตินั้น เมื่อใครทำดีจนถึงที่สุดแล้ว จริง ๆ สิ่งไม่ดีอยู่ไม่ได้เอง คนรอบข้างจะเปลี่ยนเอง หากเขาไม่เปลี่ยน ธรรมชาติจะเปลี่ยนให้เอง แต่อย่าทำเพราะหวังสิ่งนั้นะ เพราะถ้าหวังเป็นกิเลสที่น่ารังเกียจเขี้ยวล่ะ เพราะนั้นไม่ใช่คนที่ทำดีจริงหรอก ทำเพราะมีตัวมีตนหวังผลให้คนอื่นฉิบหาย ระวังเราจะฉิบหายเสียเอง จากความปรารถนาอันมีอกุศลเป็นมูล

เช่น มีคนบอกว่า มีคนทำร้ายเรา เราให้อภัยแล้ว แม่เมตตา ให้เขาทุกครั้งที่นั่งสมาธิสวดมนต์...เดี๋ยวกฎแห่งกรรมก็ทำให้มัน ฉิบหายพินาศไปเอง

ให้จบที่กุศล... อย่าไปเพิ่มประโยชน์คหลังนั้น ใจมันเป็นอกุศล ไปแล้ว ละอกุศลไปเรื่อย ๆ เขาจะเป็นอะไรไม่เป็นอะไร เราจบแล้ว ไม่ต้องไปสนใจ วางลงให้หมด หมดวิบากที่จะสร้างเวรหมุนกรรมกันอีก เขาจะรับอะไรก็เรื่องของเขา เราเป็นอิสระแล้ว อย่างนี้ถึงจะหลุดพ้นได้จริง

มีความสุข สบายใจ ไม่ทำผิดกรรม ผิดศีล นี้ละพื้นฐาน
สำคัญของอริยมรรคมีองค์ ๘ หนทางแห่งการพ้นทุกข์

เวลามีค่าทุกวินาที

เขียนเมื่อวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๕

หลายคนปรารถนาจะได้ไปปฏิบัติธรรม แต่เนื่องด้วยงานบ้าง
ครอบครัวต้องดูแลบ้าง

หลายคนปรารถนาจะออกบวช แต่ยังทำไม่ได้ เนื่องจาก
สภาพการบางอย่าง

หลายคนยิ่งกว่า ไม่ได้รู้สึกทั้งสองอย่างข้างต้นเลย ฉันสุข
สบายดีไม่เห็นทุกข์อะไร

คุณค่าของชีวิตคืออะไร?

ทำงานให้เต็มที่ดีที่สุด?

เลี้ยงลูกให้ดีที่สุด?

ปฏิบัติธรรม?

บวช?

อยู่ในสำนักปฏิบัติ?

มีชีวิตเพื่อผู้อื่น ช่วยผู้อื่นให้พ้นทุกข์อย่างเต็มที่กำลัง?

หลุดพ้น?

เรื่องนี้หากพูดแบบโลก ๆ ก็คงเป็นไปตามเหตุตามผลของ
แต่ละคนที่จะคิด ในเมื่อชีวิตของทุกคนมีความตายเป็นที่สุด นั่น
จึงแปลว่า เวลาของแต่ละคนเหลือกันอยู่ภายใต้ช่วงเวลาหนึ่งเท่านั้น
และกำลังนับถอยหลัง ขณะที่กำลังอ่านนี้ ก็กำลังนับถอยหลังอยู่

เวลาเขานับถอยหลังการจัดกีฬาโอลิมปิก เขาเอาเวลาในชีวิตเราไปนับด้วย ทุกเทศกาลแห่งการนับถอยหลัง เวลาของเราถูกนับไปด้วย ที่น่าสนุกและตื่นเต้นอย่างยิ่งคือ เราไม่รู้ว่ามีชีวิตอยู่ ชีวิตของเรามันจะอยู่ที่วินาทีไหน ดังนั้นทุกวินาทีจึงเป็นเวลาที่เหลืออยู่และมีค่าเป็นอย่างยิ่ง

การทำชีวิตให้มีค่าจริง ๆ ในการปฏิบัติเริ่มตั้งแต่

๑. มีความเห็นที่ถูกต้อง รู้ว่าอะไรคือทุกข์ อะไรคือเหตุ อะไรคือความดับ อะไรคือหนทางสู่ความดับทุกข์

๒. ทำทานบริจาคช่วยเหลือสังคม ผู้คน ประเทศชาติและโลก

๓. การไม่ทำผิดศีล ช่วยเหลือคนให้ได้ธรรมะ ได้พ้นทุกข์เท่าที่ทำได้ ดูแลครอบครัวให้ดี

๔. การชำระอกุศลในใจ การกระทบในชีวิตประจำวัน ละอารมณ์ให้ได้ไวไว

๕. เจริญกุศลให้มาก เดินเห็นหยิบจับ เข้าห้องน้ำ มีสติสัมปชัญญะไว้ให้มาก จนจิตตั้งมั่นในระดับต้น ๆ

๖. จนรู้ได้ว่ากายนี้ใจนี้เกิด ๆ ดับ ๆ ไปทุก ๆ ขณะ เราเข้าไปยึดถือก็เป็นทุกข์

๗. ศึกษาและปฏิบัติให้ต่อเนื่อง ทำในชีวิตประจำวันนี่ละ ใครจะบวช ใครจะอยู่ในคอร์ส อยู่ในป่า ก็จิตดวงนี้ละ ถ้าเพลอเพลินหลงไหล อยู่ที่ไหน ๆ ก็พอกัน คนป่าคนดอยก็มีมาก ทหารฝึกลูกยิงปืนในป่า หมอผ่าตัด สัปเหร่อเผาผี คนยากคนจนยากเข็ญใจ มีใครบรรลุธรรมบ้าง ผมไม่ได้ไปว่าใครนะ แต่อยากจะทำให้พวกเราเห็นคุณค่าที่เรากำลังมีอยู่ ว่าการจะเข้าถึงธรรมนั้นใช้ปัญญาแน่นอน ต้องมีศีลและสมาธิเป็นบาทฐานให้ครบไตรสิกขา (มรรคมืองค์ ๘) แล้วในชีวิตประจำวันนี้ ทั้งศีลและสมาธิทำไม่ได้หรือ? (ถ้าตอบว่าไม่ได้ ก็ต้องหาอุบายให้ตนเองเพื่อให้เกื้อกูล) **ตราบไตที่ยังอยู่เป็นฆราวาสอยู่นี้ จงมั่นใจเถิดว่าปัญญา ศีล สมาธิเพียงพอที่จะเห็นธรรม และปฏิบัติภาวนาจนถึงธรรมได้ แต่ต้องเดินตามมรรคอย่าคิดเอง แล้วตั้งธรรมเข้าหาความคิดเราก็แล้วกัน**

ปัญญา ศีล สมาธิอยู่ที่จิต หลุดพ้นที่จิต ปล่อยวางที่จิต การกระทำทั้งหลาย เพียงเป็นเครื่องสอนจิต เป็นฐานให้จิตเรียน

รู้ หนทางปฏิบัติสู่การบรรลุนิพพานนั้นมีทางเข้าถึงได้โดยรอบ (คำ
 พระพุทธเจ้า) ใช่...นั่นคือวิธีการ แต่ทุกวิธีเข้าไปทำให้จิตยอมรับ
 ให้ได้ในเบื้องต้นว่า กายใจนี้ไม่ใช่เรา ของเรา จากนั้นลึกเข้าไป
 เขาจะเข้าใจได้อีกว่า ชั้นที่ ๕ ไม่ใช่ของเรา ชั้นนี้เป็นเพียงที่ตั้ง
 แห่งความยึดมั่น ชั้นที่ไม่ได้มาทำให้เรายึดมั่น มีธรรมชาติโง่ที่
 เรียกว่าจิตเข้าไปยึดชั้นด้วยความไม่รู้ แทนที่จะรู้ว่าความโง่ครั้ง
 นี้เป็นเหตุให้ทุกข์...ดันไปเห็นอีกว่าเป็นสุขเสียฉิบ เลยยาวสิงหนนี้
 เปิดช่องให้กิเลสจัดเต็ม กิเลสไม่ต้องออกแรงเลย เพราะคลอเคลีย
 นัวเนียเป็นเพื่อนซี้ย่ำปักกัน ไม่เอะใจว่าถูกปกปอดลอกเลย แล้วจะ
 เหลือหรือ มันยากตรงนี้ละ การปฏิบัติธรรม ที่จะเห็นตรงนี้ได้

วันนี้ที่ยากก็ตรงนี้ละ อยู่ตรงไหนถ้าเห็นอย่างนี้ก็ปฏิบัติได้
 ก็เหมือนกัน ใช่ ในชีวิตฆราวาสอาจปฏิบัติยากกว่าเพราะเครื่อง
 ฉาบย้อมมันเยอะ แต่ก็ทำได้ไม่ถึงกับทำไม่ได้ อยู่ป่าปฏิบัติได้ง่ายกว่า
 แต่ถ้าไม่มีปัญญาก็ไม่พ้นหลงสร้างตัวตน เก่งกาจขึ้นมาอีกอยู่ดี
 ได้ติดมาอย่างหนึ่งคืออดทน ถ้าเอาแค่นี้ไปเป็นทหารเกณฑ์ก็ได้
 เดินแล้วได้สมาธิ เด็กปั้นดินน้ำมันก็มีสมาธิ ทุกศาสนาก็มีสมาธิ
 แล้วทำไมไม่หลุดพ้นละ

เพราะเอาสมาธิมาใช้ไม่เป็น เขาไม่เอาสมาธินั้นวกกลับเข้า
เห็นให้ได้ว่ากายใจหรือชีวิตนี้ เป็นเพียงรูปและนามไม่ใช่ตัวเรา
ของเรา

๑. ด้วยการเห็นการเกิดขึ้นดับไปของกายและใจ

๒. เพราะเขาไม่เห็นว่าเป็นทุกซ์โดยตัวมันเอง
เพราะเกิด ๆ ดับ ๆ ยิ่งถ้าเข้าไปยึดถือมันมาเป็นของเรา เป็นเรา
ก็ทุกซ์เข้าไปเต็มเปา

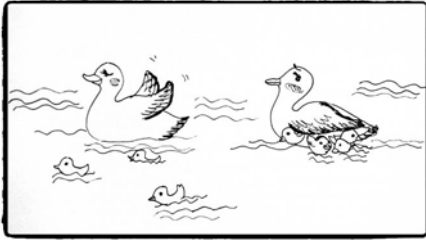
๓. เพราะเขาไม่เห็นว่สรรพสิ่งทั้งโลกทั้งจักรวาลไม่ใช่แค่
ตัวเรา ทุกสิ่งล้วนเกิดขึ้นมาเพราะมีเหตุ และเมื่อหมดเหตุก็ดับไป
มีเหตุใหม่ก็เกิดขึ้น เห็นที่ผลก็รู้ว่า เพราะมีเหตุเป็นที่มา ไม่ว่าจะ
เห็นในระดับใด ก็จะเริ่มเบือนหน้ายคลายความยึดถือลงได้

ดังนั้นการใช้ชีวิตอย่างมีปัญญา เพื่อเดินสู่เป้าหมายอย่างนี้
จึงจะเป็นการเดินทางอย่างทรงคุณค่า ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน ๆ ก็ล้วน
แต่พาไปสู่ความพ้นทุกซ์ได้ ไม่เสียเวลาแน่นอน

ตกลงต้องไปเข้าคอร์สใหม่?...ต้อง อ้าว เพราะไม่ฉันมีอัม
จุ่มในน้ำร้อนตลอดจนชิน พรากไม่ออกแยกไม่ได้ รู้สึกว่าน้ำร้อน

เป็นน้ำธรรมดา อ่านอยู่เนี่ยจุ่มในน้ำอะไร ก่อนหน้านี้ใคร นินทาใคร โกรธใครบ้างรีเปลา ร้อนหน่นั่นนะ สติเดือนใหม่ ตั้งมั่นพอใหม่ (นอกจากคนที่จิตตั้งมั่นจริง ๆ เห็นว่าน้ำร้อนในขณะที่จุ่มในน้ำร้อนได้เลย อาจไม่ต้อง) ตกต้องบวชใหม่?...บวชหลุดพ้นได้เร็วกว่า เพราะได้เนกขัมมะจากกาม บริสุทธิกว่าฆราวาส แต่ไม่ตายตัวนะ เห็นใหม่ว่า พาหิยะเป็นผู้บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์เร็วที่สุดไม่ได้เป็นพระในขณะนั้น ขึ้นกับปัญญา บารมี อินทรีย์ที่สั่งสมมาด้วย แต่ก็ขึ้นกับเหตุและปัจจัย แต่ถ้าบวชได้ดีแน่

สรุปแล้วฉลาดที่จะใช้ชีวิต อยู่ตรงไหนทำดีที่สุดตรงนั้น อย่าง-mindedว่า “ถ้าฉันได้...ถ้าเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ละก็...” ขอให้รู้ว่าคุณมีปัญญาจริงเขามุ่งมั่นทำทันที ไม่เคยต้องรอโชคชะตาว่าสนาอะไรทั้งนั้น เขาจะบริหารจัดการภายใต้ข้อจำกัดเพื่อให้สัมฤทธิ์ผลเดียวกันให้จงได้

เลี้ยงลูกไม่เป็น

แม่เลี้ยงลูกไม่เป็น ตามใจปล่อยปละละเลย ให้ทุกอย่างที่ชอบ พาไปทุกที่ที่อยากไป ลูกเหลวเหลกเละเทะ นิสัยสันดานแย่มาก ๆ ใครว่าก็โกรธ ใครบ่นก็ด่ากลับ บ่อยครั้งที่ลงมือลงไม้ อยากทำอะไรต้องได้ดั่งใจ จากนั้นเมื่อเคยให้ทุกอย่าง วันใดที่ลูกไม่ได้จะเหตุผลใดก็ตามไม่สน ฉันต้องได้ ไม่ได้ก็จะแผลงฤทธิ์ ซึ่งจริง ๆ การแผลงฤทธิ์นั้น นั้นเป็นความโง่และเจ็บตัวเองทั้งสิ้น

แม่เป็นทุกข์มากที่สุดลูกมีนิสัยอย่างนี้ บางครั้งก็นึกโทษตัวเองว่า ไม่น่าสอนลูกในทางที่ผิดเลย ไม่น่าตามใจในสิ่งไม่ควรเลย เห็นความจริงว่า การซัดใจกลับสร้างคนให้เข้มแข็งมากกว่า แต่จะหักหาญทำอะไรลงไปมาก ลูกก็จะทนไม่ไหว แต่จากนี้ ต้องอดทน เพื่อจะเปลี่ยนลูกให้ได้ แม่ยังทุกข์ทุกครั้งที่ลูกไปทำผิด และแม่ก็เป็นทุกข์ทุกครั้งที่เราเริ่มฝืนใจลูกและลูกเป็นทุกข์

แต่แม่เห็นโทษภัยแล้วว่าปล่อยต่อไปลูกต้องติดคุกติดตะราง โดนลงโทษลงทัณฑ์แน่นอน แม่จึงยอมอุทิศทั้งชีวิตเพื่อจะเปลี่ยนลูกให้ได้ แม่เริ่มทำให้ลูกดีขึ้นด้วยการฝืนไม่ตามใจ ด้วยการให้กำลังใจ ด้วยการสอนให้เป็นคนดี ไม่ทำร้ายคนอื่น ไม่ว่าด้วยคำพูดหรือการกระทำ ลูกเริ่มมีความสุขขึ้น มีนิสัยที่เปลี่ยนไป

ลูกมีนิสัยใหม่จากการอดทนของแม่ แม่ภูมิใจในตัวของลูก ลูกเป็นคนดี ลูกไม่เกเร ลูกเป็นที่รักของผู้คนส่วนใหญ่ ลูกไม่เกรี้ยวกราด แม่สังเกตเห็นว่า นิสัยบางอย่างของลูกไม่สามารถเปลี่ยนได้ แต่ก็ยังเป็นนิสัยส่วนตัวของลูก ไม่ได้มีปัญหากับใครแรก ๆ แม่ไม่เข้าใจ พยายามจะเปลี่ยนให้ลูกสมบูรณ์แบบอย่าง

แม่คิด แต่แม่เห็นว่านั่นกลับทำให้แม่ทุกข์เอง เมื่อลูกเป็นคนดีแล้วยังมีคนมาว่ามานินทาลูก แม่ก็ทุกข์

แม่เห็นว่าลูกไปได้ดีแล้ว ไม่มีอะไรน่าห่วงอีกแล้ว แม่จึงตัดสินใจครั้งสำคัญที่สุดคือ จากลูกไป หมดอาลัยในลูก หมดความยึดถือในความดีของลูก วันนั้นเอง ที่แม่มีความสุขที่สุด ที่เป็นอิสระจากสรรพสิ่ง

ใครเป็นแม่?...เรา ใครเป็นลูก...ก็เราไง แล้วใครจะไปจากใคร?

ถ้ายิ้มก็ใช้ได้ ถ้าหัวขมวดก็ปฏิบัติต่อไป

ทำไมผู้ชายมีเมียน้อย

ทำไมผู้ชายจึงมีเมียน้อย...เพราะเมียน้อย เอาอกเอาใจ ไม่แสดงความเป็นเจ้าของ ไม่รู้หนวาย ไม่ปน อะไรรักยอมรับในความเป็นตัวเรา ไม่บังคับให้ต้องเป็นอย่างที่ฉันต้องการให้เป็น ยอมทุกอย่าง อะไรระมาณนี้ล่ะ

แต่วันใดที่เมียน้อยเป็นเมียหลวงขึ้นมา ผู้ชายจะมีเมียน้อยอีก แต่ถ้าเมียหลวงเป็นเมียน้อย สามีจะไม่มีเมียน้อยเพราะมีเมียน้อยแล้ว (แถมมีเมียหลวงด้วย)

เมื่อฉันเป็นอิสระไม่ถูกตีตราจอง ไม่ถูกจิตแสดงความเป็น
เจ้าข้าวเจ้าของ ฉันเขาก็ได้สบาย ๆ (เราพูดนะ เขาไม่เคยว่าเขา
สบายหรือไม่สบาย แต่สภาพของเขานั้นเป็นทุกข์บีบคั้นตลอดนั้น
ล่ะ) ทุกวันนี้ถูกเรายึดไว้แล้วมาบอกว่า “เราดูแล..ได้ดีอย่างนี้ (ดี
ตายล่ะ) เพราะเรา” จึงทุกข์กันทั้งขบวน คนไปยึดเขา..ก็ทุกข์ คน
ถูกยึด..ก็ทุกข์ คนยึดเขาก็โง่ดันไปยึดตัวเองด้วย..จึงเป็นต้นเหตุ
(ต้นเหตุแท้ ๆ ของความทุกข์ทั้งมวลเลย ไม่ต้องไปหาต้นกวางี้แล้ว
ปลดตรงนี้หลุดหมด ตัดหน้าเป็นสมุทัยระดับอาการของจิต เป็น
ตัวสร้างภาพพาเกิด)

พอโง่ยึดตัวเองก็เลยมีฉันของกูเลย พอมีฉันของกูอะไร ๆ
ที่ฉันเข้าไปเกี่ยวข้องด้วยก็กลายเป็นของกูหมด อะไรรต่ออะไรที่
ของกูไปสัมผัสด้วย มันก็เอามาเป็นของกูอีก ทั้งบ้าน ทั้งสังคม ทั้ง
ประเทศ ทั้งโลก ทั้งจักรวาล ก็เลยเป็นของกูหมดเลย โอ๊ย...แต่
พูดก็ทุกข์แล้ว

จิตเป็นธรรมชาติพอยึดจิตเป็นกู ภายใจ (ฉัน ๕) นี้เลย
เป็นของกู พอมีลูกก็เลยเป็นลูกกู ลูกมีแฟนก็เลยเป็นแฟนกู เขยไป

มีบริษัทก็เป็นบริษัทเขยกู มีใครด่าบริษัทเขยกูก็โกรธ นี่ถ้าเขยไปซื้อรถใหม่ ก็เป็นรถใหม่ของเขยกูอีก

ทั้ง ๆ ที่ไม่มีใคร ๆ ทั้งนั้น เป็นธรรมชาติกันหมด ไปยึดขึ้นมาเองจริงๆ จะบอกว่ายึดตามธรรมชาติเพราะไม่รู้ก็ใช่ แต่วันนี้มีทางออกแล้ว แต่ประตูทางออกนี้เปิดไม่นานนะ จะทำอะไรก็รีบทำนะ อย่างมัวเล่นน้ำตกเพลิน ผมว่าคนที่ได้อ่านเรื่องนี้ ก็เพราะตั้งใจซื้อหนังสือเล่มนี้มา อย่างมัวเล่นน้ำนะ เพราะน้ำที่ท่านกำลังเล่นนั้นเชี่ยวขึ้นเรื่อย ๆ ท่านไหลต่ำลงไปเรื่อย ๆ แต่ท่านไม่รู้ตัว ยิ่งเชี่ยวท่านกลับว่ายยิ่งสนุก ท่านผู้รู้ทั้งหลายก็ได้แต่ตะโกนให้รีบขึ้น แต่คนที่เล่นน้ำก็บอกขออีกแป๊บหนึ่ง ๆ มาตลอด กำลังจะถึงจุดที่เชี่ยวจนขึ้นไม่ได้แล้ว และถึงจุดที่เปลี่ยนใจไม่ทันแล้วนะ และสุดท้ายทางนั้นหรือก็คือ เหวนรก

เรื่องราวในชีวิตจริง

สามีภรรยาคนหนึ่งไปจ่ายตลาด เห็นยายแก่ ๆ ชายผักคะน้ำ
อยู่ข้างทาง จึงเดินเข้าไปหาและถามว่า

ภรยานั่งลง : ยายจะ ผักคะน้ำกองนี้เท่าไร?

ยาย : ๓๕ บาทจ๊ะ

ภรรยา : แหมยาย ๓๐ ได้ไหม?

ยาย : โอ๊ย ๓๕ ก็ถูกแล้ว ยายปลุกเองกว่าจะได้ขนาดนี้ใช้เวลานานเชียว อย่าต่อเลย

ภรรยา : เกอะน่ายาย ลดหน่อยนะ

สามีเริ่มมองดูสถานการณ์ด้วยความอึดอัด

ยาย : ยายยังต้องเลี้ยงหลานอีก วัน ๆ ก็ไม่ได้อะไรอยู่แล้ว
เพียงได้เงินมาเลี้ยงชีพบ้างนิดหน่อยเท่านั้น

ภรรยาลุกขึ้นแล้วพูดว่า “งั้นไม่เป็นไรยาย” แล้วเดินหันหลัง
ไปร้านอื่น พร้อมกับบ่นกับสามีว่า “๕ บาทก็ไม่ลด!”

สามีพูดด้วยน้ำเสียงไม่พอใจว่า “๕ บาทยังจะต่ออีก” แล้ว
เดินแยกออกไป “เจอกันที่รถ เสร็จแล้วโทรมา”

ภรรยาคนนี้ปฏิบัติธรรม...

เปลวเทียนมีความร้อนโดยสภาพของมัน
แต่เปลวเทียนของเงาในกระจก
กลับไม่มีสภาพความร้อนใด ๆ ในกระจกเงาเลย
หากจิตของเราเพียงรับรู้สภาพสรรพสิ่ง
โดยปราศจากการปรุงแต่ง
การรับรู้จะเป็นเพียงสักแต่เห็นดังเช่นกระจกเงา
ไม่หลงปรุงมันขึ้นมาเป็นเจ้าของด้วยความไม่รู้
จะเกิดความทุกข์ขึ้นได้อย่างไร

ภาพต่าง ๆ ที่เกิดเป็นเงาในกระจก
เปลี่ยนไปเปลี่ยนมาได้ตลอดเวลา
แต่การเกิดขึ้นดับไปของภาพทั้งหลายนั้น
ไม่เคยสร้างความยินดีพอใจหลงใหลได้ปลื้มให้กับกระจก
ภาพนั้น ๆ จะร้อนแรงหรืออ่อนโยน
ก็ไม่เคยสร้างความเปลี่ยนแปลงใด ๆ
ให้กระจกเงาเกิดเป็นอารมณ์

เมื่อจิตรู้หรือสัมผัสขึ้นมาอย่างแจ่มแจ้ง
จิตจะรับรู้สภาพต่าง ๆ
โดยไม่ปรุงแต่งยึดถือตนเองขึ้นมาอีก
จิตจะกลับไปสู่ธรรมชาติเดิมแท้
นั่นละคือความสงบเย็นที่แท้จริง

